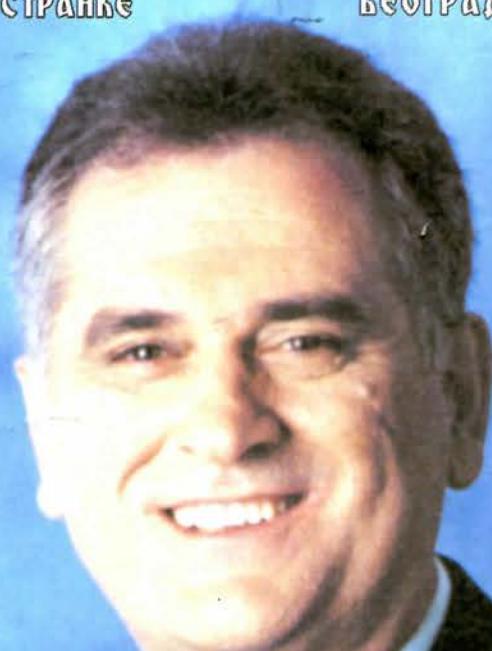

ВЕЛИКА СРБИЈА

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

БЕОГРАД, СЕПТЕМВР 2000. ГОДИНЕ
ГОДИНА XI БРОЈ 995

**ТОМИСЛАВ НИКОЛИЋ
ЗА ПРЕДСЕДНИКА
СР ЈУГОСЛАВИЈЕ**

Томислав Николић:

1. Говорник на Великом школском часу, 1961;
2. Са оцем Радомиром и братом Браниславом, 1964;
3. Средњошколац, 1969;
4. На прузи Београд - Бар, 1971;
5. Војник, 1972.

ВЕЛИКА СРБИЈА

Београд
Француска 31

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

Оснивач и издавач:
др Војислав Шешељ

Главни и одговорни уредник:

Синиша Аксентијевић

Заменик главног уредника:

Душан Весић

Помоћник главног уредника:
Јасминка Олујић

Редакција:

Жана Живалјевић, Огњен Михајловић,
Весна Арсић, Маринко Марић,
Ивана Борац, Коста Димитријевић,
Јадрашка Шешељ, Драгана Глушац,
Ивана Ђурић, Наташа Жикић, Дејан
Анђућ, Весна Зобеница, Добриса Гајић,
Весна Марић, Дејан Лукић

Секретар редакције:
Љиљана Михајловић

Техничко уређење,
компјутерски прелом
и израда колора:
Саша Радовановић
Бранка Бобић

Дизајн:

Душан Весић

Фотокореспонденти:
Марко Поплашен
Крсто Голубовић

Лектори:

Ивана Борац
Зорица Илић

Уредник издања:
Душан Весић

Председник издавачког савета:
др Ђорђе Николић

Потпредседник издавачког савета:
Петар Димовић

Издавачки савет:
др Војислав Шешељ,
Томислав Николић,

др Никола Поплашен, Маја Јојковић,
мир Небојша Величковић,
Александар Вучић, Драган Тодоровић,
Мирко Благојевић, Ратко Гондић,
Момир Војводић, Стево Драгишић,
Драгољуб Стаменковић,
Гордана Поп-Лазић, Лука Митровић,
др Бранислав Блажић

Шеф дистрибуције:
Зоран Дражиловић

Штампа:

„ЕТИКЕТА”, Болеч, 011/806-30-28

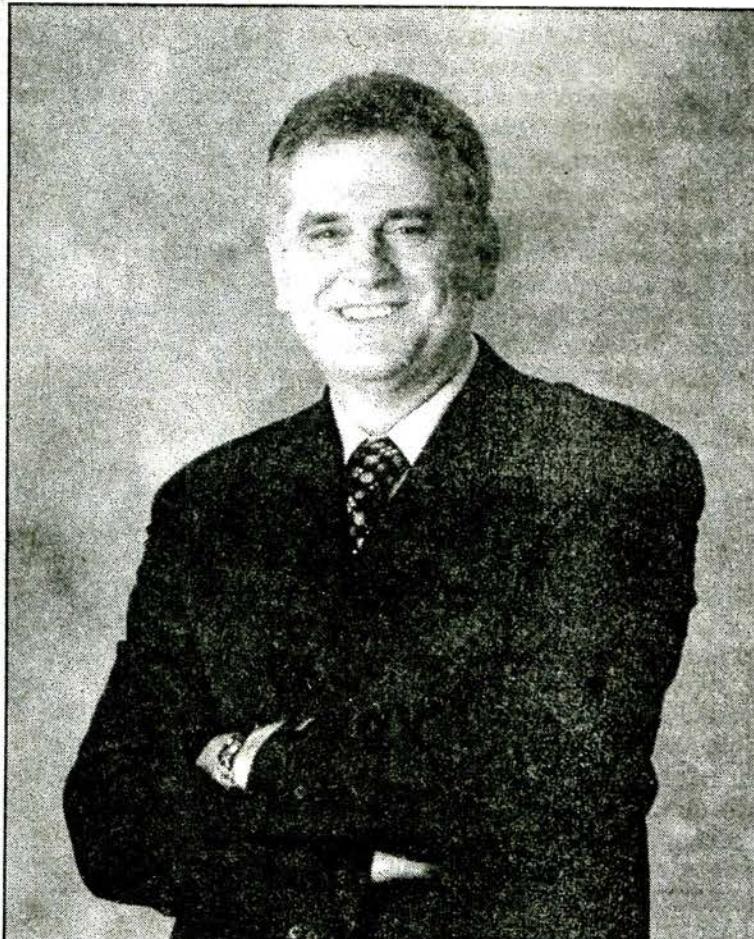
Редакција прима пошту на адресу:
„Велика Србија”,
Трг победе 3, 11080 Земун

Рукописи се не враћају

Новине „Велика Србија” уписане су у Регистар средстава јавног информисања
Министарства за информације под бројем
1104. од 5. јуна 1991. године.

НА ИЗБОРИМА ЗА ПРЕДСЕДНИКА СР ЈУГОСЛАВИЈЕ

24. СЕПТЕМБРА 2000. ГОДИНЕ

ЗАОКРУЖИТЕ БРОЈ

5

ТОМИСЛАВ НИКОЛИЋ, КАНДИДАТ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

Томислав Николић: ЛИЧНОСТ ТРЕНУТКА И ДУГОГ ИСТОРИЈСКОГ ТАЛАСА

Постоје људи који се чврсто, стамено, држе свога уверења, а истовремено су отворени за различите иницијативе, аргументе, виђења. Када им нешто смислено сугеришете, они то видно прихватају. Када их преплавите празном причом, њихов елегантан контра одговор оставља слику равноправног дијалога који вербалног агресора потпуно разоружава. Или говоре снажно, без речи – мимиком, покретима, тек по којом асоцијацијом или досетком. Као благонаклони одрасли са дететом којег није добро обесхрабрити нити увредити, али ни подржати у дечјим хировима. Такав је Тома Николић.

Када сам Тому упознао 1992. године, било ми је јасно да смо ми у ствари, пријатељи читав живот. Томина мера људских ствари изражава моје људско бивство и када је Тома уобличава.

Тома је још много тога што карактерише зрелу, интегрисану личност. Он може да слуша такорећи као ђаче-прваче, а истовремено да делује као да је писац стиха „Уз 'о деда свог унука, метно га на крило“.

Тома је сува рационалност, сурови реализам, али и тоштина срца, наглашена осећајност.

Тома је његова Драгица и његови синови Бранислав и Радомир.

Тома је: Никола, ово си упрскао до краја, запета, Никола, ово си одлично учинио, само тако настави.

Тома је Шумадија, Црна Гора, Београд, Земун, Вуковар, Книн, Бањалука, Требиње... Тома је Русија, Белорусија, читав демократски свет. Тома је Достојевски, Шекспир, Његош, Ремзи Кларк, Петер Хандке, Војислав Шепељ. Све то он хоће и све то он јесте. Тома је човек који преговори у Ираку, држи говор у руском парламенту и истовремено се јуначки бори у Вуковару и на првим борбеним линијама у Републици Српској.

Тома је човек који је нечујно изговорио „Неће проћи“ (једна жена је поодавно то чула од њега, гласно узвикнула и тако постала историјска личност) и човек који је нечујно устврдио „још није време“ (један човек је то довео до принципа покрета којег је водио и тако постао историјска личност).

Тома је човек којег је занимalo како напредује Пети корпус Војске Републике Српске и чиме се греју моја деца и имају ли млека. Тома је човек који живи за Велику Србију и неколико километара асфалта у блатњавом селу земунске општине.

Тома је човек тренутка и дугог историјског таласа. Тома зна да тренутке дневних историјских до-гађаја треба сабирати у јасну историјску перспективу народа и државе. Тома прихвата сиви реализам и компромисе када зна, а зна, да је благо сагињање услов да би се скочило више напред.

Када смо се у руководству Српске радикалне странке договорили да кандидујемо Тому за председника Савезне Републике Југославије пред очима сам имао једну слику. Слику Бањалуке и других градова Републике Српске из 1997. године. На трибинама Биљана Плавшића са лидерима бројних странака и странчица. Живко Радишић, Драго Илић, Никола Шпирин, Предраг Радић, Славко Жушљанин, Купрешанин, Брђанин... Руше патриотску власт вриштећи против корупције и криминала. Пале куће да би истерали мишеве из подрума. У ствари, окупатору изручују Републику Српску на таџни. Тога су постали свесни тек после годину-две. И нико од њих више није уз Плавшићку, Плавшићкину издају. Накнадна памет не помаже. Република Српска нестаје као камен леда на сунцу, а окупатор се, уз помоћ српских глупости, сујете и зловоље арогантно разбашкарио по Републици Српској ширећи беду, неимаштину, понижење и туту.

Може ли то задесити Југославију и Србију? Може! Може, ако бирачи изаберу неког председника који се не зове Томислав Николић. Накнадна памет неће помоћи. Пред народом ће бити нова искушења, нова епизода историјске трагедије.

Због тога је гласање за Тому једини избор. То можда није апсолутно историјско решење, али јесте избор који надилази нестанак, потонуће, диктатуру, обнављање крваве историјске драме.

Тома је све то прозрео, све то види зато што је поникао из народа и живи у народу, њиховим животом.

Зато верујем да ће бирачи гласати за себе, за свој живот у напретку, слободи, и сарадњу са свима који имају обележја људског и напредног.

Чак и они који су у дјелеми велику, ствар чине ако гласају против своје зловоље, тренутка у којем их је загризла нејасна мржња, против мрачне плиме која им затвара видике. А то опет значи: мислити дугорочније, чинити боље и више за данас и сутра, значи: гласати за себе, за Томислава Николића.

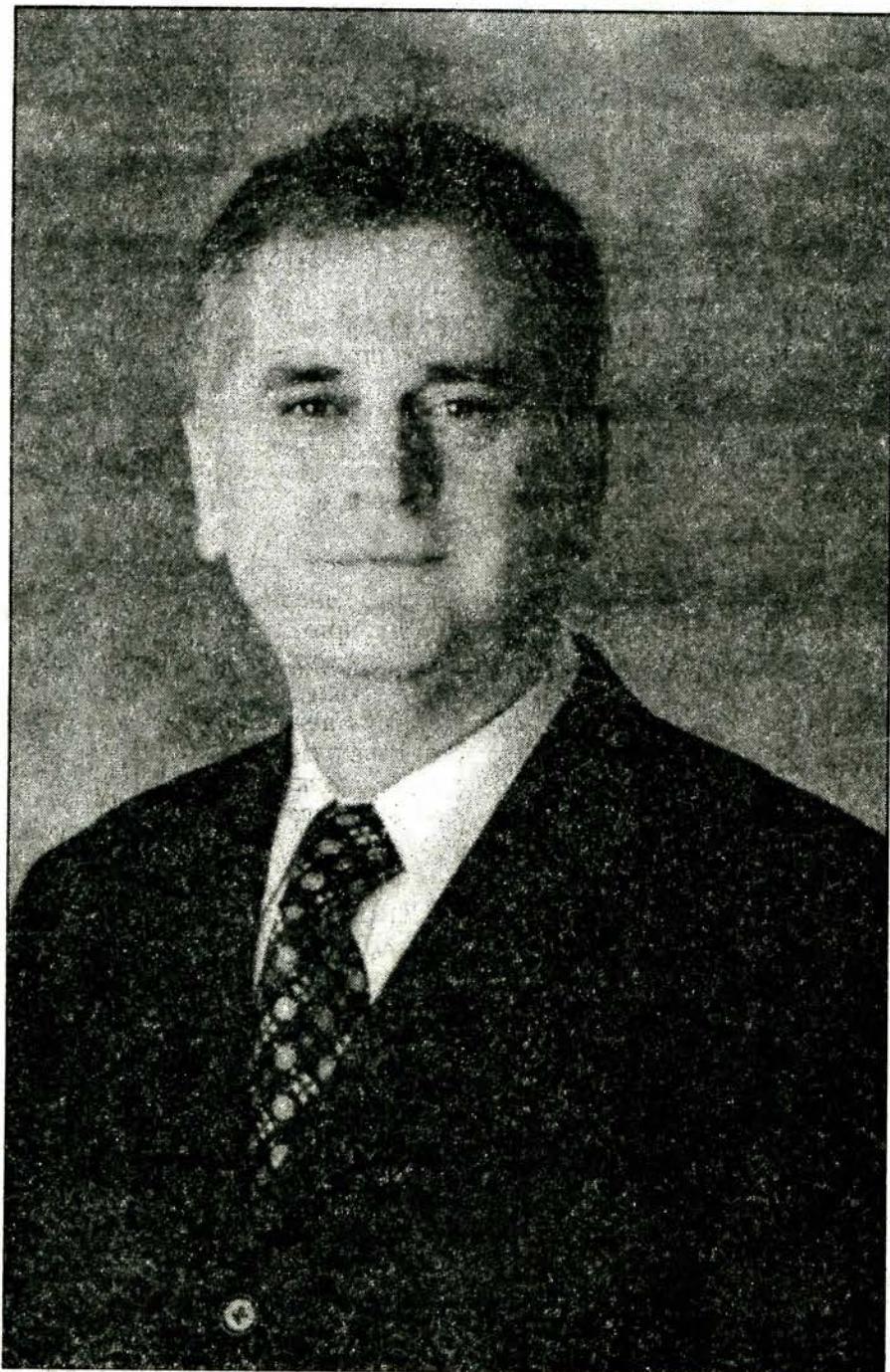
др Никола Поплашen

ТОМИСЛАВ НИКОЛИЋ, САСВИМ ИЗБЛИЗА

ЧОВЕК ИЗ НАРОДА

У земљи Србији политичари брзо старе, а споро одрастају. Томислав Николић је један од ретких српских политичара који су брзо одрасли, па сад спорије старе. За ових десетак година, колико се бави политиком, он је прошао толико колико неким другим политичарима, у неким другим земљама, не пође за руком током читаве каријере. Зато се Томи Николићу понекад чини да се одувек бавио политиком.

Др Војислав Шешељ је једном рекао овако: „Политика је наука“. Томислав Николић, дакле, није политичар. Он је научник.

Председник кога ће цео народ волети и поштовати онако како га волимо и поштујемо ми, српски радикали: Томислав Николић

У своје време, Тома Николић је више личио на песника него на политичара. Љубавне песме није писао, њега је интересовала дубина српске земље. У „Исељеничкој песми“ објашњавао је:

Кажеш, далеко су она брада
где тврда је и опора земља нека
далеко иза бескраја плави
у сну и на јави.
где ме неко чека.

Љубав према српској земљи прењели су му родитељи. Отац је и сам старином исељеник из старе Херцеговине. Његови стари избегли су од Турaka и прво се населили у једном делу Крагујевца који се неким чудом зове Абисинија. Онда им се учинило да ту нису довољно сигурни од оних од којих су избегли. Како је на том месту растао неки шиблјак, а нису имали воље да га крче, пронашли су разлог да се повуку осамнаест километара у планину.

Као у типичној шумадијској причи, отац Томин, Радомир, родио се у Бајчедини, на Гледићким планинама, у Доњој Гружи.

Мајку Томину, Живадинку, пронашао је у Грошици. То је сад већ предграђе Крагујевца.

Радомир је 1945. године сишао у град и запослио се у Војнотехничком заводу. Почекао је као физички радник, онда је вредно учио и стигао до висококвалификованог пушкара. Тома ће с поносом рећи да су му годинама после очеве смрти говорили да је Радомир Николић био најбољи мајстор у Заводу. Најбољи мајстор у најстаријој фабрици оружја – то није била мала ствар.

Гитара као оружје

Тома није наследио очеву склоност ка оружју. Први пут, узео га је у руке када је отишао на фронт, 1991. године. Његово оружје била је гитара. За разлику од нешто старијег суграђанина, гитаристе „Смака“ Точка,

Да ли би данас били поносни на свог сина:
отац Радомир Николић (горе) и мајка Живадинка (у средини)

био му је ближи ритам од сола. Ритмичари су стабилији људи, солисти су егоманијаци. И дан-данас може се чути по Крагујевцу да је Тома одлично свирао, а да је певао још боље.

Тад су га звали Ждрале. Био је страшно мршав.

Својевремено, кад је Тома, као шеф Посланичке групе српских радикала дрмао Скупштином, шеф једне друге посланичке групе жалио се да нерадо одлази на састанке шефова јер од Томе не може да се истакне. То је тако, ко добро свира гитару, тај стекне навику да буде главни у сваком друштву.

После је журио кући да слуша Хендрикса, Нила Јанга, Ролингтонсе, Битлсе, Дајер Стрейтс. Међу његовим касетама нема ниједне са руским песмама. А волео би да има једну: много је волео химну Совјетског Савеза.

Када се родио, 15. фебруара 1952. године, још је мирисало да бисмо могли заратити са црвеном Совјетском Русијом. (Тек после смо сазнали да су нас лагали, као и увек). А Тома се родио на „црвено слово”, на Сретење Господње, дан кад се Симеон Богопримац срео са Исусом Христом. Народ верује да се на тај дан срећу зима и лето, а да се медвед буди из зимског сна и излази из јазбине при изгреву сунца. На тај дан, 1804. године у Орашицу, дигнут је устанак под вођством Карађорђа.

Астрологи тврде да међу свим људима истог зодијачког знака, а нарочито оних рођених на исти дан, има великих сличности. Али, ето, на исти дан кад и Тома, само деценцију касније, родио се и Мило Ђукановић. Па опет, Тома је отишао у патриоте, Мило у издајнике.

Као што је рушио правила живота, тако је Тома срушio и правила астрологије.

Човек са капом невидиоком

Само га је једном спречио отац. Кад је хтео да упише гимназију, отац је рекао: „Не. Уписаћеш школу од које ћеш моћи да живиш, па, кад се запослиш, после учи шта хоћеш“. Тома је невољно уписао грађевинску техничку школу у Крагујевцу.

Од одличног ћака постао је врло добар. Уместо да учи, одрађивао је ту школу као да носи неки тежак терет на грудима. Али, волео је да преваспитава наставнике. На писменом задатку из српског, умео је да промени назив теме. Наставник каже: „Кад бих имао капу невидиоку“, а Тома напише: „Имам капу невидиоку“.

И нису се љутили на њега. Само су га сматрали чудаком.

Један писмени задатак стао му је у једну реченицу. Тема је била „Парк“, а Тома своју реченицу и дан-данас памти. *Сиво, оловно небо, као опрљена далеким неким сунцем магла нека, прекривала је парк, суморну, аветињски пусти оазу неживота, са само малом-једном, ништавом као и он сам уосталом што је, жилом куцавицом, једним паром срећника, црних птица, немих и неломичних, на два врха две оголеле гране једног дрвета као постављених да употпуне дисхармонију једнога бездана, у коме још само ветар*

Тома Николић (десно) са старијим братом Браниславом, у Крагујевцу, на прагу основне школе

живи пркосећи лишћу, премештајући га без реда, без жара и без разлога.

Наставник је његов рад оставило без оцене. Није могао да му да слабу кад је био најбољи у разреду. А опет, за једну једину реченицу није му могао дати ни добру оцену. Веровао је, ипак, да ће Тома отићи у писце.

Да ће отићи у писце политичких говора, у то није могао да верује. Јер, Тома је био једини у разреду који је читao „Тихи Дон“. И заволео Козаке, тај њихов начин живота који је у траговима налазио у родном селу свога оца. По четири часа заредом умео је да спасава своје другове од испитивања причајући с наставником о Шолохову.

Једном у шест месеци обавезно га прочита. Одатле вади снагу за даље.

Политичар који је градио отаџбину

Године 1971. било му је потребно пуно такве снаге. Таман је био уписан права кад му је умро отац.

Мајка и брат били су страдали несрећним случајем неколико година раније. Тома је остао сасвим сам.

Предао је своју колекцију оригиналних албума у руке свог најбољег пријатеља и отишао на пругу Београд - Бар.

Сећа се да је био 21. јун кад га је шеф одвео на градилиште. Показао му је два моста и три тунела и рекао: „О овим објектима од сада водиш бригу“.

Имао је свега деветнаест година и много више брига.

Из тунела је димило, одјекивале су експлозије постављених мина и мешале се са урлањем трактора, булдожера, дампера, камиона. Људи су висили с мостова на танким скелама, као гроздови, куцали, бушили, везивали арматуру. Он, који је веровао да је рашчиштио са страхом, није смео ни да погледа према њима а камоли да им се придржи.

Онда је разумео да су то чврсти, стамени људи и да га неће прихватити ако не буде још стаменији од њих.

Четвртог дана, наизглед хладан, ушао је у тунел као да излази на крагујевачки корзо. Зауставио се тек код бургије која је бушила брдо.

А онда се брдо обручило у тунел. Заједно с главним минером спустио се у шахт дубок двадесет метара.

За страх више није било времена,

Било је то на петнаестом километру пруге од Прибоја према Бистрици. Одатле пуша поглед на два километра најлепшег дела пруге којим је први прошао најдражи путник Југословенских железница.

Томи Николићу остало је сatis-факција да је једини српски политичар који је нешто конкретно саградио.

У време док је Тома градио, Вук Драшковић је, као практичар у „Тајнигу“, ударао маљем по идеолошким противницима. После се кајао.

Тома није имао због чега да се каје. Он никада није био члан Савеза и није могао да рачуна на политичку каријеру.

Таква каква је тад била, политика га, додуше, није ни интересовала.

Он је чекао неко друго време, за које је знао да ће доћи.

Жетва за Попово Поље

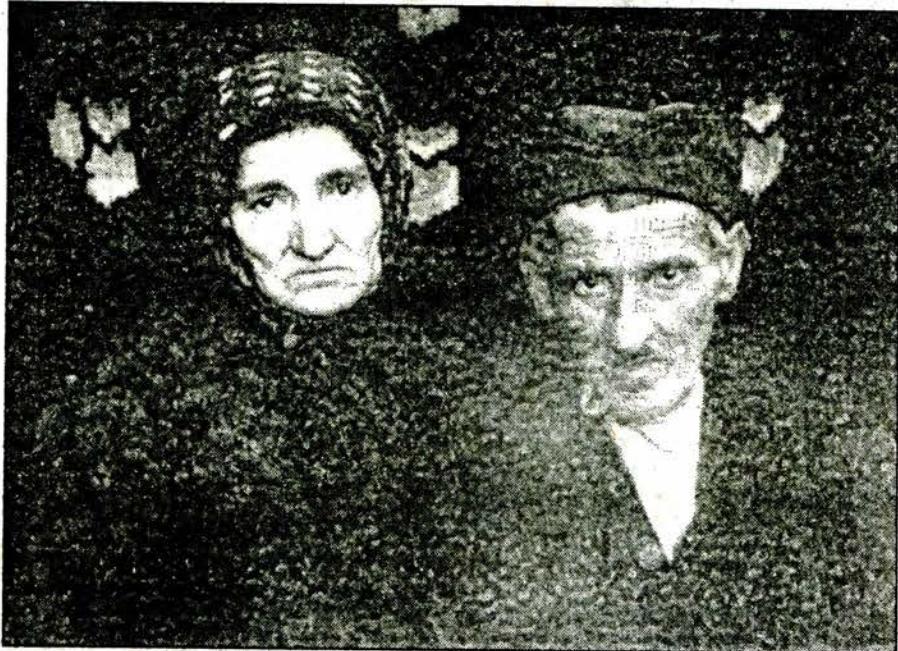
У међувремену, хитао је у Требиње да учествује у регулацији и бетонирању Требињице. Шездесет че-

хтео је да му се дете роди у Крагујевцу. Да не мора после по крштеницу чак у Требиње. Тако је рекао.

Тек кад је Радомир напунио шеснаест година, схватио је колико је био видовит.

Старијем сину дао је име по оцу, млађег је крстио по настрадалом брату. Радомир сада има двадесет четири године и студент је економије. Бранислав има двадесет једну, студира на Факултету за физичку културу и игра фудбал у „Партизану“. Додуше, сад је нешто (на кратко) позајмљен „Телеоптику“.

Обојица су страсни радикали. На оца.

Деда Милутин Николић са бабом Манасијом: шта би било са Србијом да је овај солунац ходао по рововима са немачком заставом?

тири километра највеће понорнице бивше Југославије најпре је разминирано, онда је направљено вештачко корито и потом избетонирано. Нови систем донео је Поповом пољу, одмах, две жетве. Попово Поље, то је родни крај Николе Шешеља, оца Томиног шефа и саборца др Војислава. Ето како се то некад удеси.

Из Требиња је прешао у Београд. На Београдском подземном чвору годину дана је копао два тунела испод „Партизановог“ помоћног стадиона.

Био је таличан за „Партизан“. У тој сезони, са Антом Младинићем горе и Томом Николићем доле, црнобели су узели титулу тако што су поставили све same рекорде.

Томи се чинило да би од свих рекорда могао да постигне само онај у честом сељакању. Био се оженио још 1975. године, у Ластвији крај Требиња, Крагујевчанком Драгицом, дубоких плавих очију. Кад је остало у другом стању, одвезао ју је на Ђилипе и послао авионом у Београд.

Да их не би вукао светом као чергар, решио је да се врати у Крагујевац и сагради кућу. Своју кућу. Запослио се на месту шефа сектора за инвестиције и одржавање у предузећу „22. децембар“. Било је то велико предузеће, са пет робних кућа и стотинак продавница широм Србије.

Тамо је провео читаво туце година. У време кад је већ био члан Народне радикалне странке, поново је осетио неодољиви зов дубине српске земље. Дао је отказ и запослио се у Јавном погребном комуналном предузећу, као технички директор.

Радикализам као породична традиција

Онда је покушао да се избори за надимак Тома Гробар, али није успео. Тек после, кад су карикатуристи почели да га цртају као српским политичарима узима меру за мртвачки сандук, кренуло му је. Неколицину њих успешно је (политички) сахарио.

У Србији, политичка смрт уме да буде болнија од физичке смрти.

Човек са цртом туге на лицу био је добар технички директор погребног предузећа. Док је он био на том месту, у Крагујевцу је укинута препродаја гробова.

Али, он је хтео више.

Астрологи кажу да је то карактеристика његовог зодијачког знака. Исто као и лепо облачење.

Из разговора са дедом и оцем знао је да су сви његови пре рата били радикали. И он је осећао да је радикал, али радикала није било нигде.

Из времена док се бавио атлетиком: Томислав Николић (чучи, први с лева) у друштву Фрање Михалића, после кроса у Врњачкој Бањи, 1964. године

Могло се само са комунистима. С њима није хтео.

Онда се догодило нешто што је све променило. Био је 20. јануар 1990. године кад је прочитao у новинама да је Вељко Губерина, дан раније, у Београду обновио Народну радикалну странку.

За Вељка Губерину знао је само из новина. Али, то што је знао, то је обећавало. Губерина је био велики адвокат, чувени кривичар. Тома је позвао службу обавештења у Београду. Тих дана, био је то најтраженији телефонски број у Србији.

Два дана касније, примио је приступницу и програм. Програм је задржао, приступницу је вратио на траг, попуњену.

Био је поносан. Исто као деда и отац, могао је да каже да је радикал.

Када су узели назив странке са највећим угледом и традицијом у народу, чељници народних радикала узели су и велику одговорност. То није била само одговорност за свој углед и рад, него и за углед и рад целе српске опозиције, па и српске политичке сцене уопште.

Огромна је то одговорност била.

У почетку васпостављања вишестранача у Србији, име Народне радикалне странке звонило је јаче од сваког другог имена. Током првих месеци 1990. године, народни радикали били су боље организовани и имали више чланова него било која друга политичка странка у Србији.

У Србији, сваком је неко био радикал.

Срби су навикли да са радикалима деле добро и зло, диктатуру и демократију, сиромаштво и благостије, ратове и доба мира. Кад се у Србији

узмеш нека начела и онда држиш говоре о томе.

И, готово.

Још је давно један политички филозоф рекао да начела и онако служе само зато да би водила народ. По њему, начела, у ствари, не значе ништа.

Тако су мислили и народни радикали Вељка Губерине.

Адвокати, научени да говоре у судницама, мислили су да је политика једно такмичење у реторици. Реторика, то је дисциплина која – веровали су – њима много боље лежи него политичарима који су свој занат пекли у комунистичким скupштинама, где нису имали шансу ни да се честито посвађају.

Зато су народни радикали свој партијски рад схватили као једну велику парницу састављену из великог броја малих парница, у којима су своје колеге разумели и доживљавали као тужиоце од којих су бранили себе same, a ne kao kollege na zajednickoj odbrani.

Ту једничку одбрану, око које би се окупили, народни радикали нису ни имали.

Тамо где није било разлога за окупљање, тамо није могло бити ни окупљања. Тамо су се водиле парнице које је увек неко добијао, а неко губио. Кад год би неко добио а неко изгубио парницу, Народна радикална странка добијала би нове главобоље а губила део себе.

Тома из Крагујевца није могао видети шта се то међу њима тачно дешава. Тек једном, на некој трибини у Ивањици, чуо их је и пренеразио се.

Причали су глупости.

Присутни народ гледао их је збунјено.

Он се јавио за реч, одржао свој први политички говор у животу и спасао трибину од пропasti.

После су га звали на сваку трибину, да их спасава од пропасти.

На Ванредној земаљској конференцији Народне радикалне странке, септембра 1990. године у Новом Саду, Томислав Николић је постао потпредседник Народне радикалне странке.

Председник никада није могао да буде, јер није био адвокат.

Онда их је Драшковић додатно „извозао“. Те, иде се на изборе, те – не иде се на изборе.

Боље да се није отишло. Народна радикална странка испала је у првом кругу и постала највећи губитник првих вишестраначких избора у Србији.

Случајно или намерно, кроз судбину народних радикала преломила се судбина комплетне српске опозиције.

Први контакти с др Шешељем

Тома је био разочаран, али не и обесхрабрен. Решио је да сам предузме нешто.

Пред други круг парламентарних избора 1990, није хтео да прими коалицију у којој би се радикали нашли заједно са антисрпским партијама. Како би то изгледало да потомак двојице солунаца иде заједно против Србије с Антом Марковићем!

Тома се сетио једног занимљивог човека са ТВ-промоција председничких кандидата.

Имали су нешто заједничко: идеју о чувеној граници Карлобаг - Огулин - Карловац - Вировитица.

Био је 17. децембар 1990. године кад је Томислав Николић сео да др Шешељу напише једно писмо.

У том писму, позвао га је да окупи око себе српске националисте. Томи-на прва идеја није била нова политичка странка, он се нудио да са своје стране помогне легализацији Српског четничког покрета.

У исто време, др Шешељ, из истих разлога с којима је одустао од назива Српски покрет обнове, размишља и о промени назива Српски четнички покрет. Времена су се била променила, политика се више није могла водити из илегале.

Из времена док је још учио школу: Томислав Николић (трећи с лева у горњем реду) као ученик техничке школе, 1967. године

Др Шешељ је одмах одговорио Томи Николићу. То се у жаргону каже: „нађушили су се“.

Већ за 25. децембар Тома Николић је заказао у Крагујевцу гостовање др Шешеља. Шешељ је тад још био четник, а власт није дозвољавала да четници руше комунизам. Тома није добио дозволу, па је морао да се довија.

Слагао је да спрема трибину Народне радикалне странке. Једна стран-

ка без посланика, то је већ могло да прође.

И, то му је била можда једина лаж у животу.

Тома је плакатирао град, да би, два дана пред трибину, сам обилазио своје плакате и дописивао да ће имати госта.

Сведоци памте да у Крагујевцу није било посеченијег затвореног политичког скупа од те трибине.

Дучић и Губерина звали су Тому телефоном да му кажу да је издајник и да им је забио „нож у леђа“. „Шта ћеш са тим четницима? – говорили су. – Шта ћеш са онима који руше споменик Стевану Филиповићу у Ваљеву?“

Дубоко у души, Вељко Губерина је био и остао комуниста.

А Тома је одбацио и оно мало сумње што још тињало у њему.

Обједињавање националних снага

Крајем јануара 1991. предводио је делегацију која је отишла код др Шешеља да му предложи уједињење Народне радикалне странке и Српског четничког покрета.

Прекршио је статут сопствене странке, али је сматрао да је важније спасавати нацију него пропалу политичку партију.

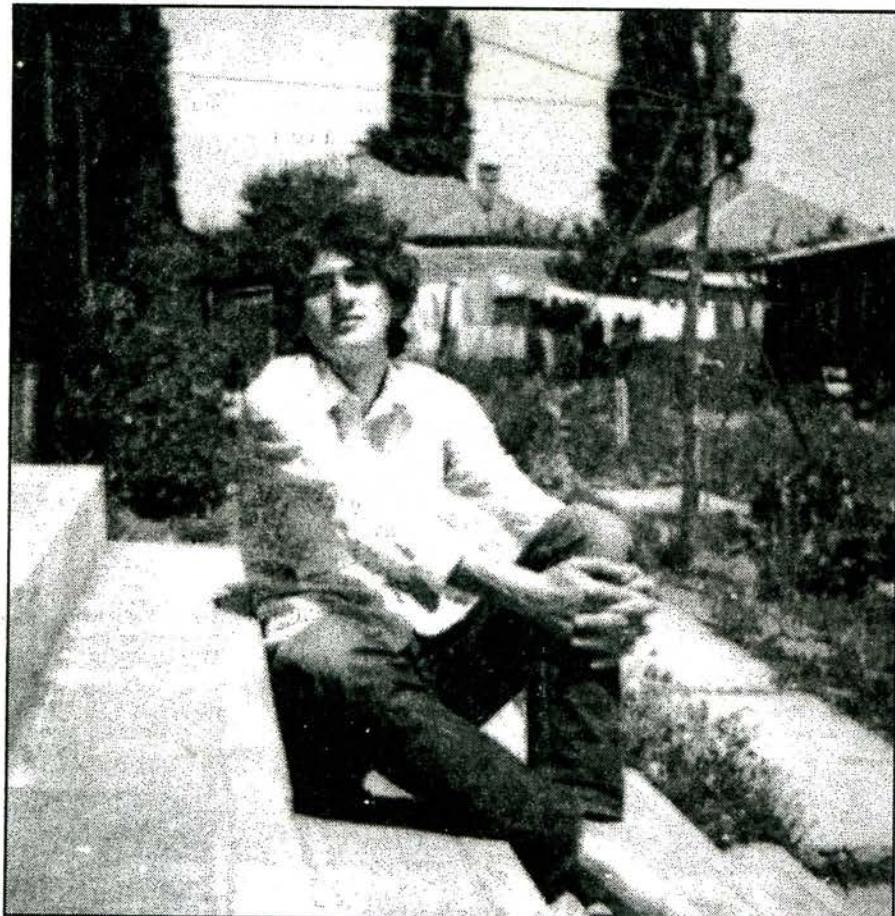
Др Шешељ им је поставио само један услов: да се одрекну Југославије.

Пристали су, наравно. Да је бар био неки услов!

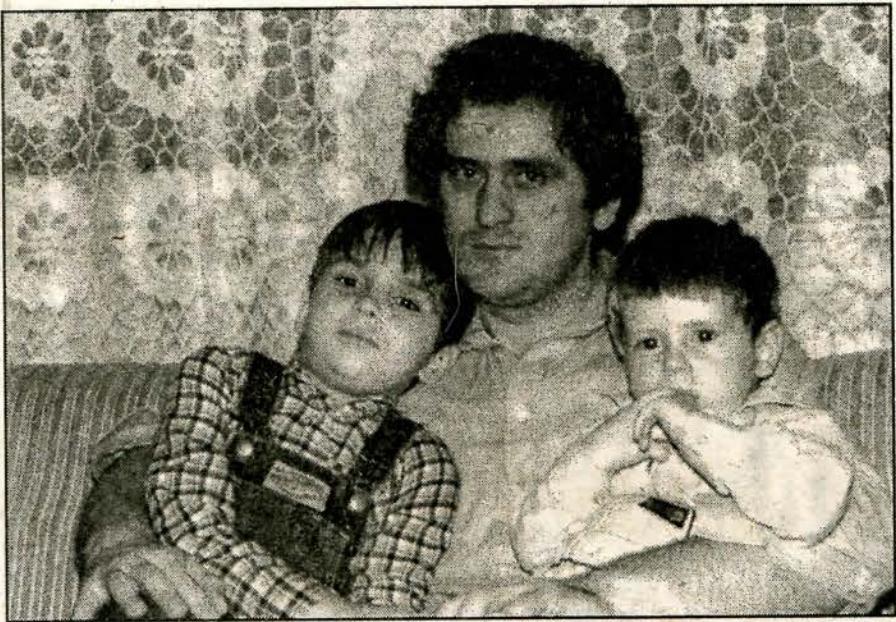
О свему другом договорили су се зачас. Још је било остало само да објасне народу шта су наумили.

А народ ко народ, стално је питао кад ће др Шешељ и Драшковић да се помире и крену да почисте све непријатеље српства.

Народ тад још није био разумео да Драшковић има много тога важнијег од српства, и да је он сам себи највећи непријатељ.

На степеницама испред породичне куће у Крагујевцу, дан уочи полaska у војску, јуна 1972. године

Срећни тата: Томислав Николић са синовима
Радомиром и Браниславом, 1980. године

И др Шешељ и Николић стрпљиво су објашњавали да је Драшковић отпутовао с издајницима, али да му они неће правити проблем ако пожели да се врати.

Чак нису тражили ни да врати паре које су нестале док су још били заједно у странци.

Обојица су тад разумели да Срби у ствари не питају за Драшковића, него то Срби теже обједињавању националних снага.

И то их је обрадовало. То је било оно што су обојица хтели.

Морало се, само, одустати од славног имена народних радикала – што због слике коју је за собом оставио несрећни Губерина, што због тога јер би адвокати направили од тога парницу свог живота.

Времена за парнице није било.

У само предвечерје српско-хрватског рата, свако онај ко би водио блесаве парнице, тај или није био Србин, или је био луд.

Прича са пуно симболике

У Крагујевцу, 23. фебруара 1991. године, основана је Српска радикална странка.

Не може бити случајно да се то десило баш у крају који је колевка модерне српске државности.

Кад је објављено да је Војислав Шешељ постао први председник нове партије, пукao је рефлектор приступне телевизије.

У целој тој причи и онако је било много симболике. Али, Тома није видео никакву симболику, он је видео божију радост. Он себе сматра религиозним човеком, али не жели да прави од тога позориште.

Видео је ко све улази у цркву.

Тома се није никако слагао с тајвом модом. Као и сви други радикали, тако је и он налазио да политичари немају шта да се мешају у црквене послове, исто као што свештена лица немају шта да траже у политици.

А њему је политика ишла све боље. Кад се кренуло у први промотивни обилазак Србије, схватио је да се баш био нашао у новој странци. Ишао је на трибине и уживао. Више је слушао него што је причао. Од др Шешеља увек је имао шта да се чује.

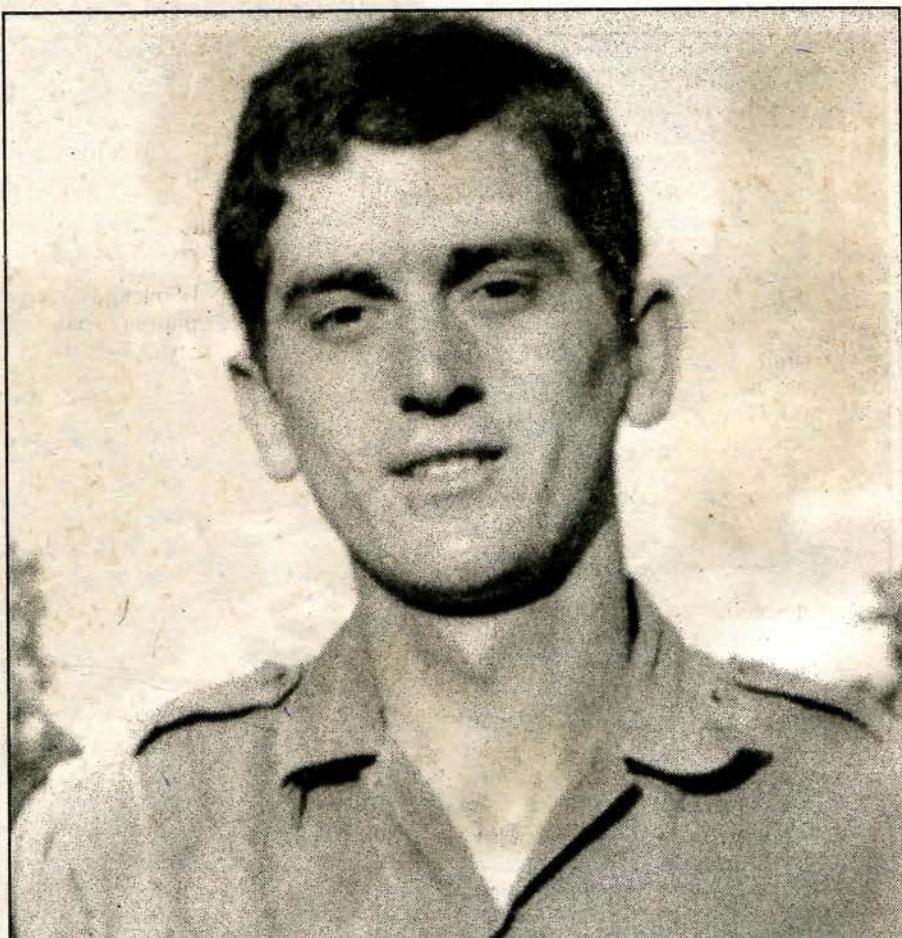
И, више није морао да спасава трибине од пропasti. Народ је тад масовно прилазио српским радикалима, исто као што је годину дана раније прилазио народним радикалима.

У ствари, тек се тада видело да префикс „народна“ далеко боље пристаје српским него народним радикалима.

Српски радикали тад су једини разумели шта се у земљи догађа и шта ће се у земљи тек догађати.

Њихова идеја српске државе била је и већа и јача од свега. Таква једна идеја више је упућивала на сарадњу с режимом него с опозицијом која тад није била у стању да се одреди према догађајима.

Насупрот магловитим идејама Српског покрета обнове и Демократске

Из времена док је служио отаџбини:
Томислав Николић првог дана у војsci

странке, стао је чврст и јасан концепт Српске радикалне странке.

И, то је био крај дотадашње српске опозиције.

Били су то последњи дани мира на овим просторима. Долазило је време искушења.

Почео је рат.

Гледајући издају

Као и хиљаде других радикала, тако је и Тома отишао на фронт.

Провео је четири месеца у Источној Славонији гледајући издају. Лежао је укопан у Копачком риту и чекао да падне Западна Славонија, а да није могао да јој помогне.

Био је то највећи жал добровољца, српских радикала.

Памти да их је полиција претресала до голе коже, док су Арканови ципови пролазили тако што би пројурили кроз блато да њих попрскају.

Вратио се таман на време да испрати скидање петокраке са стуба испред Савезне скупштине.

Дубоко у души знао је да је то последња српска држава која се ствара без њега.

Кад је на првим изборима за Веће грађана, маја 1992. године, изабран за савезног посланика на пропорционалној листи Српске радикалне странке, дао је отказ у Јавном предузећу које се бавило сахранама и отишао да сахрањује политичаре.

У Србији, ето, политичка смрт уме да буде много болнија од физичке смрти.

Да се у животу Томислава Николића нешто озбиљно променило, први је приметио извесни Милан Панић. Пошто га је др Шешељ оборио с власти, дочекао га је Тома, да га коначно сахрани. Он је био тај који је изашао за говорницу у Савезној скупштини и ускратио Панићу оно што му је последње било остало: да води своју Владу до избора нове. Не може, рекао је Тома и поставио Панићевој Влади другог старатеља.

Тада се видело да с Томом нема зезања.

Достојна замена

На децембарским изборима исте године, био је одређен за првог на листи у својој изборној јединици, на изборима за Веће грађана Савезне скупштине.

Нешто га ту није радовало.

Схватио је да жели професионално да се бави политиком. Разговарао је са супругом. Она га је, као и увек, подржала.

„Свог ме је – причао је једном – обузела жеља да Србија буде доведена на меру каква јој приличи. Позвао сам Воју и рекао му да желим да пређем на републичку листу“.

Даље је – историја.

„Да то нисам учинио – казаће Тома – никада не бих био овако добар и самосталан политичар“.

И, стварно, постао је и добар, и самосталан.

За веома кратко време шутнуо је у воду чињеницу да све странке у Србији имају само по једног лидера и – никог више.

Данас је Томислав Николић уверљиво најјачи „други човек“ у српској политици.

Био је чак толико уверљив да су социјалисти покушавали да га разма-

Већ на првој седници распустио је ДЕПОС. Сам самцијат. Баџио је под ноге оно што је месецима рекламирано као „збирка најумнијих глава Србије“.

Он и др Шешељ били су наумили да их не пусте у Веће република – да „најумније српске главе“ не би сметале српским националним интересима, које никако нису успевале да препознају.

То веће памтиће, вальда, до краја живота. Какав је то само пораз био!

Те вечери десиле су се три добре ствари.

Синови председника нису дезертери: Радомир, старији син Томислава Николића, са братом Браниславом, као војник у време НАТО агресије

зе причама како би Српска радикална странка била „страшна странка“ – само кад би јој на челу био Тома, а не др Шешељ.

Тома се на то само смејао.

„Први пут кад се не будем сложио с Војом – рекао је пре шест година – напустићу странку“.

Није је још напустио. Још увек му је смешно кад му неко набаци да би био идеалан председник српских радикала.

Никад му то није пало на памет.

Али, кад се уселио у Народну скупштину Србије, многима више ништа није било смешно.

Тада је ситуација била оваква: др Шешељ је био прешао у Савезну скупштину, а заједно с њим и сви његови пациенти. Публици се чинило да у републичком парламенту не само да неће бити онако забавно као 1991. и 1992. године, него, чак, да ће бити смртно досадно.

То је било зато што још нису познавали Тому.

ДЕПОС је дефинитивно сахрањен. Кад није успео да се понесе са једним јединим човеком, како би се онда понео са државом коју је хтео да води?

Те вечери, „најумније српске главе“ схватиле су да не треба да се баве политиком. Политику вальда оставити политичарима. Кад су то разумеле, „најумније српске главе“ рекле су да више неће да буду посланици.

А на оном небу где сијају само звезде српских политичара, од те вечери сијала је још једна, велика. Српска скупштина добила је нову суперзвезду.

Тома Николић суперстар.

Да би Србија уопште имала Владу (1993)

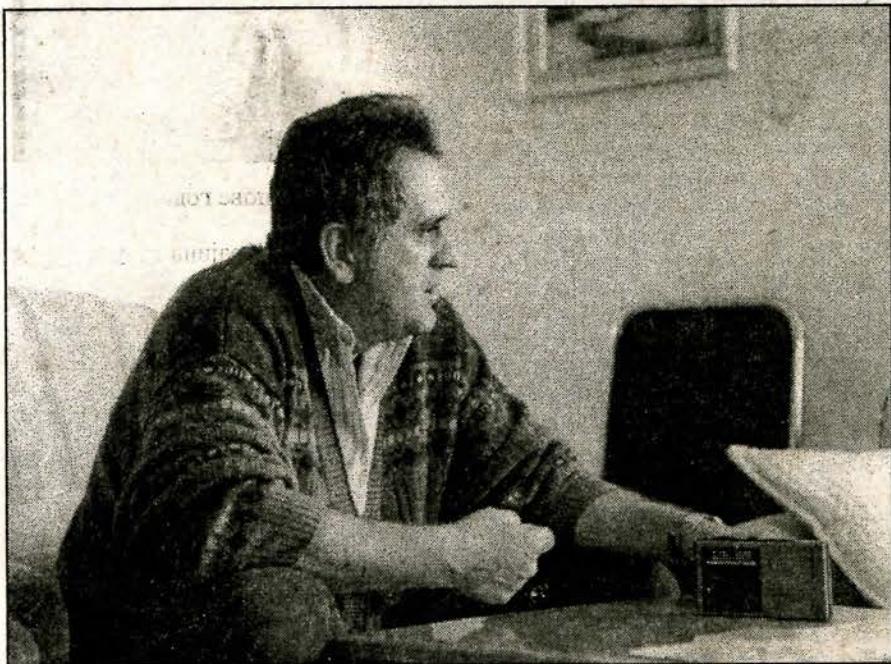
Он је био тај који је после подржао Шаниновићеву Владу да би Србија уопште имала Владу. Али, он је био најстрожи критичар те исте Владе коју је једино он био подржao.

Нико га није слушао.

У земљи Србији понекад се много брзо заборавља. Тако се, после свега неколико месеци, не само нико није сећао како је Тома сахранио ДЕПОС, него се више нико није сећао ни ДЕПОС-а.

Додуше, под Шаниновићевом Владом мало се ко уопште било чега сећао. Са платама и пензијама од пола марке није се имало времена за сећања. Ваљао је преживети, некако. Бар до сутра.

Радикали су гризли прсте и ћутали. Због српске слоге, тако потребне Србима у Републици Српској.

Из срца Шумадије на чело Југославије:
Томислав Николић у свом дому у Крагујевцу

Онда су двојица светских хохштаплера – један се презивао Венс, други се називао Овен – решили да Србима искроје судбину тако што ће их једном за свагда исецкati на комаде. Смислили су паклен, такозвани „Венс-Овенов план”, и донели га Србима на потпис. Ултимативно.

То је било време кад се са Србима више није разговарало другачије него ултиматумима.

Радикали су рекли да Срби у Републици Српској морају да одбију све ултиматуме. Срби у Републици Српској не смеју да потпишу план којим би потписали самоубиство.

Социјалисти су рекли да Срби у Републици Српској не само да смеју да потпишу план, него да то чак морају да ураде.

Радикали онда нису дали Србима у Републици Српској да то потпишу. Кад су Срби у Републици Српској видeli колико су радикали тврди и одлучни, онда су и они сами остали тврди и одлучни.

И, нису потписали.

Власт или српски интереси

После су и Венс и Овен одустали од сопственог плана. Толико је био добар.

Али, тако је почeo сукоб социјалиста и радикала.

Радикали су могли свима да оправте све, само ако се није дирало у српске националне интересе. Социјалисти су свима могли све да оправте, само ако им се није дирало у власт.

Кад су социјалисти дирнули у српске националне интересе, радикали су њима дирнули у власт.

Није пристао да гласа за пад Владе, али је његова критика била тако страшна да је тако страшну није могао изрећи чак ни онај ко је смени и тражио.

И, још је орочио своју подршку на три месеца. После, збогом.

Сви су мислили да се он само шали. А он је био смртно озбиљан.

Једва је дочекао да прођу три месеца која је сам био одредио.

Данас признаје да је, можда, мало поранио. Додуше, др Шешељ је тражио од Томе да још мало сачека, али Тома више није могао да чека.

Написао је образложение дугачко као и текст који читате.

Др Шешељ је само тражио да Тома прошири текст, дупло.

То је на крају испао један од најчувенијих говора у историји Србије.

Тих дана, Тома је био највећа звезда на свету.

Сам самцијат, стајао је испред целе Скупштине. Прав, горд и непобедив.

Кад желе да кажу нешто паметно, људи обично цитирају филозофе, књижевнике, народне мудраце, своје комшије и пријатеље. Радикалима су обично на уснама мисли др Шешеља. Тома је цитирао и филозофе, и књижевнике, и народне мудраце, и обичне људе које је сретао на улици, и др Шешеља, и социјалисте. Нико му није могао доскочити.

Била је то прва парламентарна криза у Србији после 1914. године.

Кад је видео да ће Влада пасти, председник Републике распустио је Скупштину.

Тома је морао поново на изборе. Борба је могла да почне.

Нека борба почне!

Др Војислав Шешељ у Савезној, Тома Николић у републичкој Скупштини – то је 1994. године била добитна комбинација српске опозиције.

Под утиском његове борбе, неке друге опозиционе партије стале су да се приближавају социјалистима, јер у опозицији за њих више није било места.

Колико год да им посланика отму, изгледало је да радикала у свим српским скупштинама има све више.

Кад их се другачије није могло истерати, долазила је и специјална полиција. Једном, 22. јула 1994, затворили су их у скупштинску салу и млатили, јер Тома није хтео да сиђе с гворнице.

Ујутру, 23. јула, његова супруга Драгица звала је телефоном комшије у Крагујевцу. Хтела је да их замоли да јој залију цвеће.

У двориште Николића улазило се директно с улице. Ограде углавном није било, јер није било ни паре да се поправи оно што је време извалило.

Али, нико од комшија није смео да уђе у двориште Николића. Бојали су се да је неко подметну бомбу.

Синови су га добро загледали кад је стигао у Пераст. (Радикали су тамо заједнички летовали, с породицама, док нису протерани натраг у Србију). Озбиљно су одмахнули главама и зачукчили да је могао да донесе бар још неку модрицу.

И радикали који су споља покушавали да продру у салу гледали су га запрепашћено.

Причало се да лежи без свести, прободен ножем, а он је изашао прав и горд, као и увек, у кошуљи која није била чак ни изгужвана, и са краватом која је стајала тачно на свом месту, чист, као да петнаест или двадесет минута није лежао на прљавом скupštinskому поду (који је тог дана био прљавији него обично јер су га газили људи који на то немају права). Код Томе Николића све је изгледало као и увек. Био је само мало бледуњав.

Или се то нама који смо га чекали напољу само учинило.

После је признао да се, ипак, мало уплашио.

И док је лежао на поду скupštinske сале, мало због тога што је био изгубио свест, а после због тога да добије у времену, Тома Николић се бавио политиком.

Први пут у затвору

Један интервју с Томом Николићем, објављен неколико дана касније, имао је овакав наслов: „Политичар без дана затвора”.

Биографија једног озбиљног политичара, у којој нема бар мало политичке робије, то није биографија.

Са супругом Драгицом на прослави српске нове године

Ту нема о чему да се чита.

Да би допунио биографију, Тома није морао дugo да чека.

Кад је дошао дан да Република Српска Крајина више не буде ни република, ни српска, ни Крајина, др Шешељ и Тома Николић затворени су по кратком поступку.

Једноставно, измислили су им неки инцидент у Гњилану и „спаковали” их, да председник и заменик председника највеће српске опозиционе странке не би могли да дигну глас кад за то дође време.

Власт се уплашила да би др Шешељ и Тома Николић могли повести устанак.

Кад су изашли из гњиланског камата, све је већ било готово. Репу-

блика Српска Крајина практично је престала да постоји.

После је дошао Дејтон.

Срби су трпећи пораз за поразом.

Колико је непростијаних ноћи преседео Тома Николић те 1995. године! Готово да би могао тачно да се сети кад је уопште спавао.

После свих српских пораза, постављало се питање има ли уопште смисла бавити се даље политиком.

Ако има, шта онда ради даље?

Ако икада ико ослободи тај народ тутјинског јарма, то могу бити само српски радикали.

Ето шта даље!

Нека борба почне!

Снагом до снаге

Говорило се за српске радикале да ће нестати с политичке сцене кад стане рат. Рат је стао, а они не само да нису нестали, него је њихова снага почела да расте.

Као да је народ тек тада препознао и разумео све поруке српских радикала.

На изборима 1996. године, већ су имали много више гласова него 1993.

Народ им је поверио да управљају Земуном. Да се покажу јесу ли и колико добри домаћини, као што су причали да јесу.

Да покажу да јесу, радикали су узвратили поверење тако што су дали Земуну све своје најбоље кадрове. Др Шешељ је постао председник Скупштине, а Тома Николић узео је да управља пословним простором.

И, најпре је нестала корупција. Ко год је хтео, могао је да дође и заврши посао одмах, а да више није морао да подмићује уоколо.

Онда су радикали препородили Земун и доказали да су бољи домаћини него што су то и сами знали.

Томислав и Радомир Николић навијају за Бранислава Николића на једној угакмици „Телевизија“

А њихова снага је и даље расла.

На изборима 1997. године стигли су до 82 посланика у Скупштини Србије. Др Шешељ је одузета победа на изборима за председника Србије.

Али, горело је на Косову и Метохији.

Ваљало је још једном заборавити све што је било и спасавати државу.

И дан-данас има људи који говоре да није требало да радикали уђу у Владу са социјалистима.

Не разумеју. Да радикали нису ушли у ту Владу, Србија никакву владу не би ни имала. У Србији се ништа друго не би радило, него би се избори понављали унедоглед.

А горело је на Косову и Метохији. Америка је имала идеју да тако запали целу Србију.

Ваљало је спасавати државу.

Да би Србија уопште имала Владу (1998)

Био је 24. март 1998. године кад је Србија добила прву заједничку Владу једне странке десног центра и двеју странака леве оријентације. У тој Влади, два потпредседничка места припадала су српским радикалима, др Војиславу Шешељу и Томи Николићу.

Још пре тога, Тома је ушао у делегацију која је имала да преговара са косовским Албанцима. Знало се да је Тома Николић најбољи могући преговарач. Нема човека који је у исто време могао бити и блажи и строжи од њега. Он им не би дао ништа више од онога што им је припадало, али им не би дао ни мање.

Томислав Николић са игуманијом Серафимом,
у Одеси, јануара 1999. године

Али, Албанци са Косова и Метохије нису желили да разговарају са Томом. Радије су разговарали са Америком. Мислили су да ће све своје захтеве рецити тако што ће убијати српске полицајце и терористи српски народ. Влада народног јединства, у којој су седели др Шешељ и Томислав Николић, предузела је све мере да се тај терор обзуда.

Радикално.

У томе је Влада имала успеха. Кад су терористи доведени на ивицу пораза, морала је да се умеша Америка.

Кренули су нови ултиматуми Србија. Одмах се видело да је Америка решена да покрије приватни скандал свог председника тако што ће ући у Србију.

Измишљени су „преговори“ у Рамбујеу. Српски радикали су одмах рекли да то неће бити никакви преговори него само позив да се прими неки нови амерички ултиматум, и да они неће ићи.

Али, рекли су и то да они неће правити питање ако неко други буде хтео да иде. Да не испадне после како Србија није хтела да разговара.

Од Пашића наовамо није било Срба са таквом проценом спољних односа какву имају др Шешељ и Тома Николић.

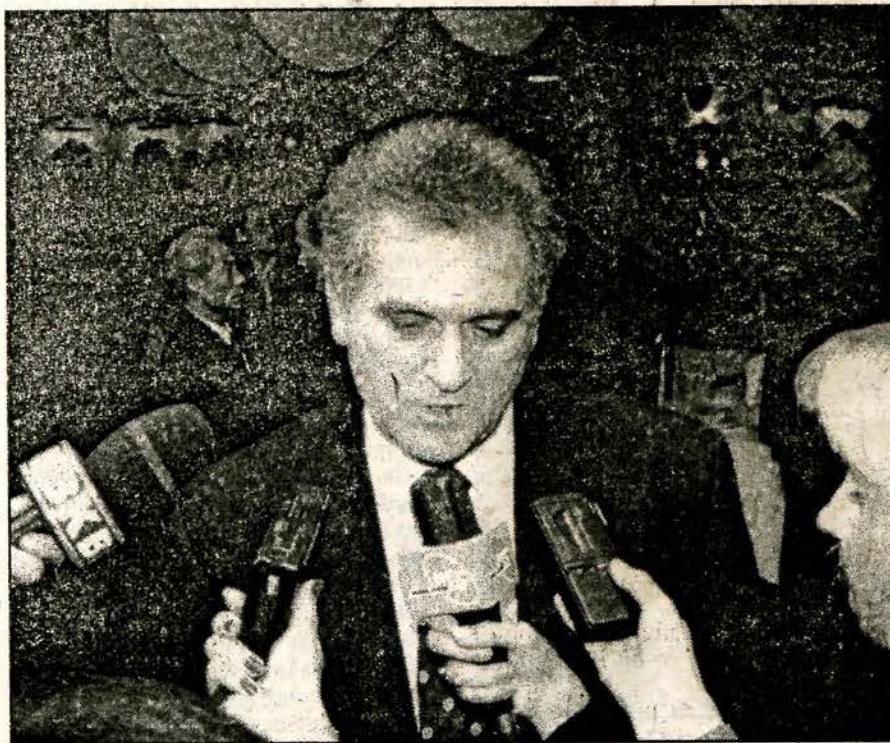
А др Шешељ и Тома Николић понављали су годинама и стално једно те исто: Америци се не сме попуштати. Америка је незасита. Кад се једном попусти Америци, она ће ићи све даље и даље, све док нас потпуно не уништи.

И, били су у праву српски радикали. А они би највише волели да нису у праву. То би значило да америчка омча попушта; да ћемо коначно живети без сталних спољних притисака којима нас гуше већ безмalo децензију.

Али, наравно, није било тако. Кад једном зајаше, Америка не пушта.

Кад су Срби одбили ултиматум из Рамбујеа, стигао је нови ултиматум: или примите НАТО у Србију, или бомбардовање.

Многи међу нама веровали су да то НАТО само блефира. Тек тако бомбардовати један народ зато што неће добровољно да прими окупацију, а да

Увек интересантан новинарима

ништа није урадио да ту окупацију заслужи – то је био акт неког прошлог доба, за које се мислило да је одласком Адолфа Хитлера заувек прошло.

Појазало се после да није, и да је чак и Хитлер понекад имао једну прту части коју Клинтон никада није имао.

Синови српских радикала не могу бити дезертери

Пре него што ће бацити прве ракете на Србију и Црну Гору, Американци су сменили др Николу Поплашена, српског радикала на функцији председника Републике Српске, да би и с те стране били сигурни од неког изненадења које им је могао приредити један српски радикал.

Најближи сарадници: са председником Српске радикалне странке др Војиславом Шешељем на једној конференцији за штампу

А српски радикали у Србији спремно су дочекали агресију. Зато што су они били у Влади, Србија није била затечена нападом и све је у Србији функционисало у рату још боље него у миру.

Тако енергичну, способну и мудру Владу српски народ није имао од Пашића наовамо.

И, нико од радикала није побегао у сигурно. Др Војислав Шешељ био је све време код куће у Батајници. У Батајници, на коју само једног дана рата није пала ниједна бомба.

Четири дана пре него што ће почети напад, Тома Николић је послao

свог старијег сина Радомира у војску. Потпредседник Владе могао је да одложи војску свом сину студенту, и имао је на то права. Али, није то хтео да уради.

Нек неки други синови неких других људи избегавају војску колико хоће, синови српских радикала то не-ће чинити.

Нема ничег горег него кад у рат позове човек чији је син дезертер.

Радомир Николић провео је цео рат у Краљеву, тамо где је НАТО послао можда прву ракету, увече 24. марта 1999. године и после их слao редовно, можда само мало ређе него у Батајници.

А Томислав Николић је провео исто толико бесаних ноћи. Не само због свог сина, него због свих срп-

али могу да блокирају Веће република. Тада о рату и миру у СР Југославији одлучује Скупштина Србије.

Тако је ултиматум примљен у Народној скупштини Србије, гласовима Социјалистичке партије, ЈУЛ-а и Српског покрета обнове.

Радикали су гласали против.

НАТО је Војсци Југославије на-нео минималне штете. Расположење да се брани земља било је велико. У свету је јачао покрет против америчке силе. Међу земљама НАТО-уговора, пукотине су биле све веће. Кон-нена интервенција није долазила у обзир. Све су процене биле да агресија не би још дуго потрајала.

Зашто смо се, dakle, предали?

Радикали на ово питање нису добили одговор.

Опасност за отаџбину још није била пропшла. Радикали су решили да је боље за Србију да остану у Влади. После свега што нам се дешавало, новац нам је био потребан за обнову, а не за нове изборе.

Да радикали нису остали у Влади, у Србији се ништа друго не би радило, него би се само избори понављали унедоглед.

Да радикали нису остали у Влади, можда бисмо имали нову инфлацију, сличну оној из 1993. године. Били су се за то стекли сви услови. Па опет, то се није додатило.

Тома Николић се једини није вратио у Владу народног јединства. Од 12. августа 1999. године, он је потпредседник Савезне владе.

Такав је Тома. Зато га сви српски радикали воле и поштују. Зато су га, уосталом, кандидовали за председника. Да би се на функцији председника СР Југославије нашао један добар, чистан и поштен човек, који ће чувати од сваког зла ту земљу која би му била поверена.

Шта више радикали могу да ураде за своју државу него да јој дају једног од двојице својих најбољих људи, да је води тамо где је одавно сви замишљамо?

Велики политичар – велики државник

У земљи Србији политичари брзо старе, а споро одрастају. Томислав

У републичкој скупштини је смртно досадно без њега.

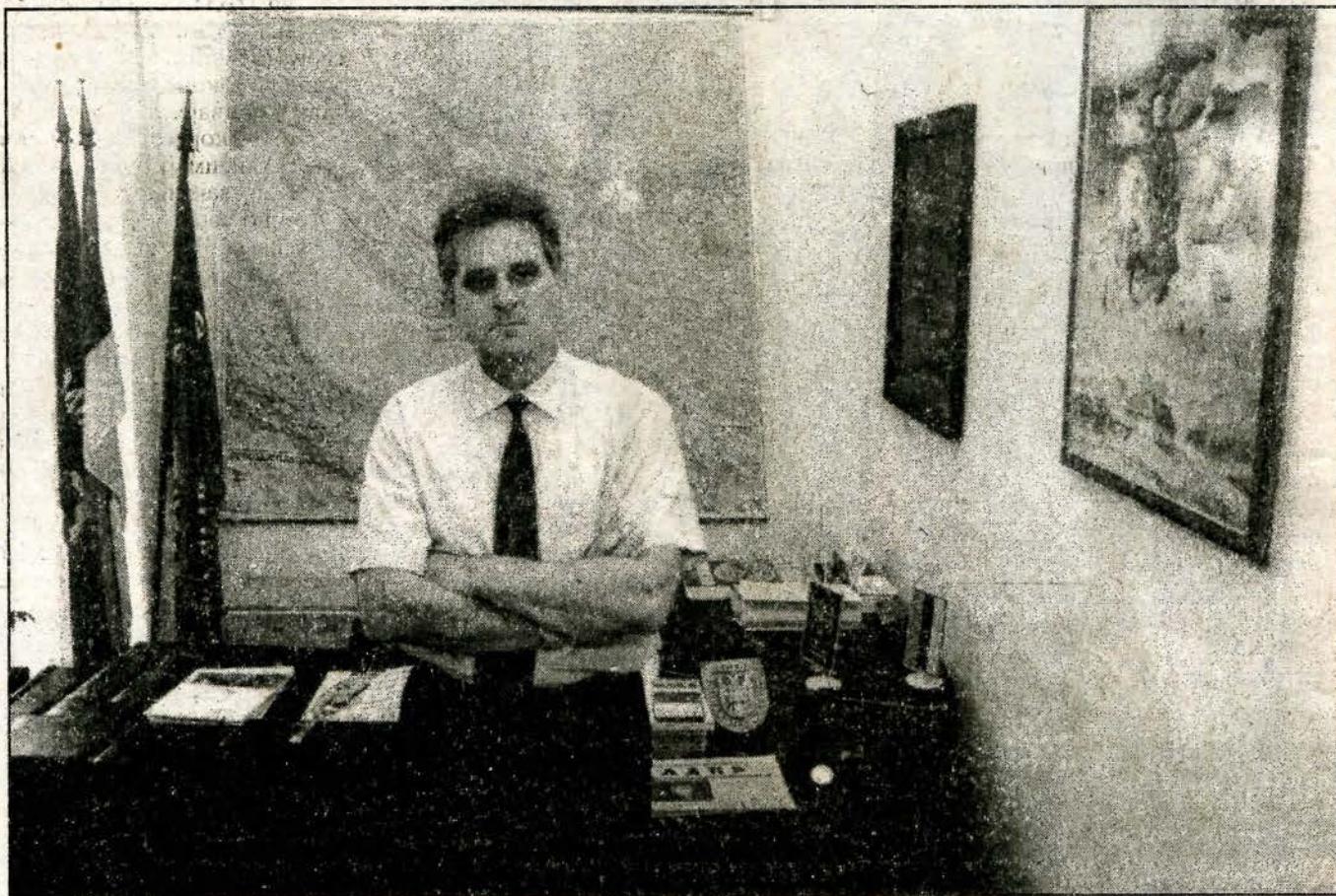
За ових десет година, он је израстао у великог политичара. Сада је дошло време да један велики политичар постане велики државник.

Кад је једном писао дневник за „Недељну борбу”, Тома Николић се запитао: да су му родитељи живи, да ли би били поносни на њега.

Него шта би!

Срби су навикли да са радикалима деле добро и зло, диктатуру и демократију, сиромаштво и благостање, ратове и доба мира.

Време зла је прошло, диктатура је завршена, сиромаштво ће ускоро бити реч која припада прошлости. Ратови су иза нас.

Гласајте за Томислава Николића.
То је најмање и највише што можете учинити за отаџбину

Као што нам ваља сачувати Србију од Америке, тако нам ваља сачувати и СР Југославију, мање од Америке а више од нас самих.

Много се издајника намножило.

Тома Николић само заврти главом, па мисли овако: Да су двојица његових дедова, солунци, ходали српским рововима са немачким или аустријским заставама и проповедали да Србија треба да пође путем који јој је био наменио кајзер Виљем, шта би било и од њих, и од Србије?

Николић је један од ретких српских политичара који су брзо одрасли, па сад спорије старе. За ових десетак година колико се бави политиком, он је прошао толико колико неким другим политичарима у неким другим земљама не пође за руком током читаве каријере. Зато се Томи Николићу понекад чини да се одувек бавио политиком.

Кад буде изабран за председника СР Југославије, мало ћемо га чешће виђати. Од кад је у Савезној влади, не виђамо га нешто, као да се уђутоа. А није.

Време је да поделimo време мира, време добра, време демократије и благостања.

С ким, ако не са српским радикалом?

Зато на изборима за председника СР Југославије, 24. септембра 2000. године гласајте за Томислава Николића. То је и најмање и највише што можете учинити за отаџбину.

Подарите јој председника кога ћете волети и поштовати исто као што га волимо и поштујемо ми, српски радикали.

ТОМИСЛАВ НИКОЛИЋ СВОИМ РЕЧИМА

ИЗДАЈНИЦИ НЕ МОГУ ДА ВОДЕ ДРЖАВУ

Шта будући председник СР Југославије мисли о савезу са Русијом и Белорусијом, односима са агресорским земљама, односима Србије и Црне Горе, предстојећим изборима и другим питањима која изазивају несумњиви интерес сваког грађанина СР Југославије?

СПОЉНА ПОЛИТИКА

О савезу са
Русијом и Белорусијом

СР Југославија има један необично велики интерес да приступи Савезу Русије и Белорусије – а то је опстанак државе и народа. Све добро што можемо да очекујемо у спољним односима наше земље уопште, можемо да очекујемо искључиво од савеза са савезном државом Русије и Белорусије. То је сада већ савезна држава, иако њено конституисање још увек није завршено.

Идеја о томе да СР Југославија приступи Савезу Русије и Белорусије, то је идеја Српске радикалне странке. Постоји већ доста дуго, али то је сада већ државотворна идеја,

идеја и Савезне владе и Владе Републике Србије, и идеја свих коалиционих партнера у тим владама.

Савез Русије и Белорусије, односно њихова савезна држава која постоји од дана када су ратификоване одлуке председника Бориса Јельцина и Александра Лукашенка о томе да се формира савезна држава, споро или ипак стрпљиво и упорно приводи циљу намере које су постојале када је Савез замишљен. Дакле, распао се Совјетски Савез – уз учешће његовог тадашњег државног руководства – и формирање су нове државе, које сада проналазе заједнички интерес да поново живе заједно. Истина, сада на другим основама, и то је оно што је посебан мотив за СР Југославију да

приступи Савезу. То није ни Варшавски пакт, ни НАТО. Једноставно, то је савез држава које имају своју историју, своју садашњост и будућност, своје уставе и законе, народ, државу, територију, обичаје, и своје унутрашње послове у које се једне другима не мешају. Али, имају и послове које ће да обављају заједнички, а у те послове посебно убрајам одбрану, зато што ни Русија ни Белорусија – а поготово не СР Југославија – не мисле више никада никога да нападну.

Али, очигледно је да многе државе у свету морају да размишљају о томе како ће да се бране, и да о томе морају да размишљају пре свега Русија, Белорусија и СР Југославија. Ми смо учинили оно што смо могли. Савезна скупштина је затражила пријем у чланство. Што се тиче руске Думе и белоруског Собрања, ми ту

Између Русије и Белорусије има једно празно место које ће заузети СР Југославија:
Томислав Николић у Москви, између државних симбола Белорусије (лево) и Русије (десно)

После избора новог председника, Русија поново показује своју снагу.
Сергеј Бабурин у посети Српској радикалној страници

имамо потпуну подршку. Од 450 депутатата у Думи, можда је 50 против тога, и то су прозападни посланици, каквих има и овде, и у обиму у ком их има и овде. Они не представљају сметњу. Међутим, сада је на државним руководствима Русије и Белорусије да се коначно одлуче.

Прошле године, неколико дана после отпочињања агресије, заказана је седница Савезне скупштине на којој је једина тачка дневног реда био предлог да Савезна скупштина затражи пријем у чланство Савеза Русије и Белорусије. Тада нико није гласао против тога. Почеке су да падају ракете и видело се да је НАТО зликовачка организација, да тзв. Запад и тзв. међународна организација не мисле добро СР Југославији. И, сви смо гласали за то да затражимо пријем у Савез Русије и Белорусије. Вероватно није било примерено тренутку да затражимо пријем у Савез баш у време када смо били нападнути, зато што је тада требало заиста смоћи снаге у Русији па рећи – Хајде да уђемо у рат против Америке, да одбрамимо СР Југославију. И, ја данас разумем да тада није било могуће да нас Савез прихвати као члана.

Међутим, од како је престао рат, поново се јављају снаге које заборављају да су биле једнодушно за то да нас Русија и Белорусија бране од Американаца.

Ми имамо статус сталног посматрача у Савезу, али нама то није доволно. Такође, ни огромној већини народа у Русији и у Белорусији то није доволно.

своју слободу, угрожени од оних који то не разумеју и оних којима то смета. Али, основни мотив за неке који на ову државу не мисле из срца него из stomaka, могла би да буде економија.

Нама је потребан један царински савез са Русијом и Белорусијом, једна економска унија у којој бисмо ми извозили своје производе на њихово огромно тржиште, а од њих увозили сировине које су нам неопходне. Понеко је наша привреда комплементарна са руском и белоруском, то би било велико олакшање за нашу посусталу привреду, посебно за гиганте које смо изграђивали после Другог светског рата, и који су сада у озбиљној кризи.

О односима са Русијом

Не могу да кажем да сам задовољан како се руководство Русије понело према Србима – и у време рата за Републику Српску Крајину, и у време рата за Републику Српску, и у време рата за Косово и Метохију. Никада нећу моћи да заборавим да нам је Черномирдин, заједно са споразумом који је донео са Ахтисаријем, донео и претње, уцене, ултиматуме. Али, ми друге Русе немамо, а немамо ни други велики народ који би нам био тако близак и који би био спреман да – као Русија недавно – одлучи да не путује на један међународни скуп зато што на тај скуп није позвана и СР Југославија.

Нама су биле у гостима две делегације руских парламентарних политичких странака. Једна Рускиња, филозоф, рекла је у свом поздравном

Српски радикали имају најбоље односе са политичким странкама у свету које подржавају праведну борбу српског народа: са делегацијом Националног фронта Француске

говору – До сада су Срби говорили „Бог на небу, Руси на земљи”. А, сада би требало да ми Руси говоримо „Бог на небу, Срби на земљи”. Србија је отрезнила руски народ. Камо среће да су 1990. године, када је српски народ био најјачи, и Руси били најјачи. Али, Руси су тада били најслабији. Ево, Русија се сада подиже. Русија је показала своју снагу. Русија ће ускоро бити поново онај партнери који ће задавати страх Америци. Очигледно је да Америка, уколико не осећа страх од неке светске државе или групе држава, почине да се понаша горе него што се понашао било који други диктатор. Очигледно је да је Америциј потребан један пандан. Богу хвала, Русија постаје та сила.

О односима са агресорским земљама

Нама заиста нису потребни дипломатски односи са САД и не видим ниједног разлога да их имамо. Баш ако се некоме путује у Америку па му је потребна виза, нека оде у Будимпешту да је извади. Нама нису потребне дипломате које пакују кофере сваких пет дана и беже из Београда залуђујући нас и плашећи нас да ћемо бити бомбардовани, или беже зато што ћемо стварно бити бомбардовани. Нама нису потребне дипломате којима је једини посао овде да сарађују са опозицијом, терористима и непријатељима ове државе. Апсурдно је да америчке дипломате и дипломате тзв. западних сила сарађују искључиво са опозицијом и делују овде искључиво са циљем да дође до промене власти у СР Југославији. А ако би им то и пошло за руком, онда би сарађивали са неком другом опозицијом, зато што не желе и не мисле ништа добро нашој земљи и нашем народу и зато што никада не би прихватили да и ми треба да живимо као сва остали нормалан свет.

Погледајте само шта раде у Хрватској. Најпре су подржавали Туђмана, онда су подржавали Туђманову опозицију, а сада ће раствурити и ову власт која је изабрана после његове смрти.

Према томе, зашто бисмо ми са њима уопште сарађивали? Да нас додатно уцењују и потицењују? Да бирају ко од нас може да путује а ко не може? Да бирају која наша фирма може с њима да сарађује а која не може? Да бирају ко од нас може да буде изабран а ко не може, и ко ће од нас бити смењен када буде изабран – зато што се њима не свиђа?

Ја ту не видим ништа добро за овај народ. Мислим да су и наши коалициони партнери вељда једном завек рашичили с тим да са Америком нема више шта да се договара и

нема више о чему да се разговара. Дипломатски односи постоје да би се разговарало, да би се партнери уважавали, да би се саслушали, да би можда разменили мишљење, да би јед-

ни друге послушали. У овом случају, то се не догађа. Ми смо за њих земља коју треба понижавати, тући, млатити и уцењивати. Али, ми смо земља која то себи никада неће дозволити.

Православне земље морају да стану у један фронт против америчког империјализма: Томислав Николић са митрополитом Агафанђелом у Одеси

ОДНОСИ СРБИЈЕ И ЦРНЕ ГОРЕ

О функционисању савезне државе

Сви грађани Савезне Републике Југославије сведоци су да савезна држава све мање функционише, посебно на територији Црне Горе, и да су све функције које су у надлежности Савезне владе угрожене. Црна Гора свесно, већ трећу годину, избегава обавезе које јој намеће Савезни устав и практично се понаша по вољи политичког руководства Црне Горе, а не по Уставу СР Југославије, који потпуно и прецизно дефинише односе између двеју република чланица.

О Уставу СР Југославије

Устав Савезне Републике Југославије писан је 1992. године, када је дошло до бруталне оружане сецесије

Словеније, Хрватске и Босне и Херцеговине. Македонија је добила потпуну самосталност, а српски народ желео је да живи у једној држави. Политичка руководства Србије и Црне Горе одредила су једну екипу правника да направе нови предлог Устава СР Југославије, који је у старти имао неколико мана.

Најпре, правници који су писали Устав нису размишљали о могућностима да може да дође до спора између две републике чланице. Устав је писан као да ће вечно све да функционише идејно. Социјалистичка партија Србије и Демократска партија социјалиста водиће две републике докле год оне постоје, и неће бити никаквих спорова између њих. Једна ће дати председника државе, друга председника владе, поделиће међу собом министарске ресоре и друге

државне функције, и никада међу њима неће бити никаквих спорова.

Други лош принцип јесте тај да је направљена једна федерација са много елемената конфедерације, иако је тадашња жеља српског народа и у

своју војску, може да нападне феде-
ралну војску, може да доведе до гра-
ђанског рата. Српском народу је тога
било преко главе. Он жељи једну је-
динствену државу, једног председни-
ка, један устав, један парламент, јед-

прихватила Устав, уз примедбе које
смо и тада износили, а и сада их изно-
симо: да желимо унитарну државу, да
желимо да се држава не зове Југосла-
вија, да је потребно да наћемо бољи
назив за српску државу, да нисмо за
химну „Хеј Словени”, да нисмо за за-
ставу која не представља заставу ни
једне републике чланице, али да су
околности такве да морамо да при-
хватимо Устав такав – какав је, а он-
да ћемо га у нека мирнија времена
мењати.

У међувремену, дошло је до про-
мена у Црној Гори. Најпре, у Црној
Гори владајућа странка се поцепала
на два дела. Дошло је до великих сук-
оба између њих и издвојиле су се две
опције. Једна која би жељела да и да-
ље постоји савезна држава, и друга која
ту савезну државу не жељи, која
жељи или конфедерацију или потпу-
ну самосталност. И, та друга опција
је политички јача у Црној Гори. Али,
она би жељела да сада то искористи
на тај начин да само та опција буде
заступљена и у Савезној скупштини.
Тако су почели спорови. Највећи
спор произвео је сам Устав тиме што
је оставио скупштинама република
чланица да саме бирају посланике у
Већу република. То значи, ако скуп-
штина једне републике чланице не
би одржала изборе за посланике Ве-
ће република, ми онда Веће републи-
ка не бисмо ни имали.

О равноправности Србије и Црне Горе

Устав је обезбедио толику равно-
правност Црне Горе да она даје 20
посланика у Већу република, колико
и Србија, иако је Црна Гора 5 одсто
федерације. С тих 20 посланика, Цр-
на Гора представља ону снагу која
доноси одлуке, зато што, по Уставу,
ниједна одлука у Већу република не
може да се донесе без 21 гласа. Чак
да свих 20 посланика из Србије гласа-
ју за неки предлог, без једног гласа из
Црне Горе тај предлог не може да се
претвори у закон, а без 27 гласова не
може да се промени Устав. Значи,
обезбеђена је равноправност Црне
Горе, али њено политичко руковод-
ство тражи оно што Србија не може
да му пружи, и што никада нико ко је
на власти у Србији не сме да пружи
другој федералној јединици – да само
они који победе на изборима у Црној
Гори представљају Црну Гору. Тиме
се елиминише, у конкретном случају,
око 40 одсто бирачког тела које је
гласало за политичку странку Момира
Булатовића.

Наравно, актуелно политичко ру-
ководство Црне Горе мора да схвati
да ниједна федерација не може да
обезбеди потпуну равноправност

Сва евентуална спорна питања између Србије и Црне Горе могу се решавати
само на једном месту – у Скупштини СР Југославије

Србији и у Црној Гори била једин-
ствена српска држава. Видели су шта
је федерација, видели су да једна фе-
дерална јединица – потпомогнута из
иностранства – може да крене у раз-
бијање државе, може да формира

ну владу. Владајуће странке се нису
ни осврнуле на ту жељу српског на-
рода и сачиниле су Устав који смо
прихватили сви ми који се бавимо по-
литиком, неко пре, а неко касније.
Српска радикална странка је одмах

својих чланица. Како би могла да се обезбеди потпуну равноправност између 5 и 95 одсто? Постоји Веће грађана у коме чак Србија нема двадесет пута више посланика од Црне Горе, него само три пута. И, постоји Веће република у коме и једна и друга федерална јединица имају исти број посланика, а цела федерална држава бира председника. Не може од тога бити веће равноправности. Тако је и у Америци. Како би то изгледало када би Тексас рекао – Ми нећемо да прихватимо изборе за председника Америке у целом Америци – јер Тексас никада не може да да председника?

О оптужбама да Србија изазива грађански рат у Црној Гори

Који проблем још има руководство Црне Горе? Толико су трубили о отцепљењу, о подршици коју имају из света, о недемократском режиму у Србији и СР Југославији – а не расписују референдум! Али, чак и да лажирају референдум, они са резултатима референдума поново морају да дођу у Скупштину Црне Горе. А у Скупштини Црне Горе недостају им четири посланичка гласа да донесу одлуку о отцепљењу. Ако су демократе, као што то тврде, они не могу да прогласе отцепљење. Морају да спроведу демократску процедуру, па чак и да игноришу одредбе Савезног устава који је ту врло јасан, да се без сагласности друге републике чланице не може донети одлука о изласку из заједничке државе.

Савезна држава и Србија немају разлога да изазивају грађански рат у

Српски радикали подржали су уставне промене: др Војислав Шешељ, Томислав Николић и Маја Гојковић приликом усвајања уставних амандмана

Црној Гори. Чиме ми то изазивамо грађански рат? Тиме што трпимо да Мило Ђукановић уопште не уплаћује савезне приходе у савезни budget? Тиме што Мило Ђукановић одржава дипломатске односе са државама с којима смо ми раскинули дипломатске односе? Тиме што се Мило Ђукановић састаје у Дубровнику са највећим србомацима? Ту још само фали Кушнер!

Да ли то ми изазивамо грађански рат, или Мило Ђукановић, који се извиђава Хрватима за злочине који су Хрвати починили према Србима? Или, Мило Ђукановић, које Карлу Дел Понте доводи у Црну Гору, иако зна да њој није место у СР Југославији? Доводи је, иако зна да она организује терористичке акте по СР Југославији. Отима људе које ноћу пребацује преко Дрине, после води у Хаг и оптужује за ратне злочине. Ко то провоцира грађански рат? Да ли то Србија хоће да се отцепи из СР Југославије? Не, то све ради руководство Црне Горе. Неће то бити грађански рат на територији СР Југославије, то ће бити грађански рат на територији Црне Горе. Мило Ђукановић у оквиру Црне Горе изазива грађански рат. Да се подигне кинески зид између Србије и Црне Горе, да се Србија ни погледом у то не умеша, у Црној Гори ће доћи до грађанског рата, ако Мило Ђукановић прогласи отцепљење. Ко ће то да изведе Србе у Црној Гори из заједничке државе? Где да их води? У Милову државу? У државу криминала, у државу безвлашћа, у државу у којој је само његова породица на власти?

О неравноправности Србије и Црне Горе не може бити говора: делегација Српске радикалне странке на разговорима са делегацијом Демократске партије социјалиста, прошле године на Светом Стефану

О уставним променама из 2000. године

Српска радикална странка је одавно предлагала да се скупштина ма федералних јединица одузме пра-

У овој земљи никада неће победити они који не учествују на изборима:
Томислав Николић на једном предизборном митингу српских радикала

во да саме бирају посланике у Већу република, и да се то право препусти грађанима. Значи, 20 посланика у Већу република бираје директно грађани Црне Горе; других 20 бираје директно грађани Србије. И ти избори не зависе ни од Скупштине Србије, ни од Скупштине Црне Горе, они зависе само од савезне државе. Скупштина републике чланице нема права да заустави савезне изборе. Они се одвијају по Савезном уставу, и спроводи их Савезна изборна комисија.

Та промена Устава била је неминовност и већ због ње је требало мењати Устав. Уз ту промену Устава, ми смо прихватили и друге две које дефинишу нешто боље односе у Савезној Републици Југославији. Многи инсистирају на томе да је реч о „демократским“ решењима. По мени, демократско је свако решење које се у Скупштини донесе потребном већином.

Савезни устав тражи двотрећинску већину и у једном и у другом већу. Ми смо сели, сабрали гласове на које рачунамо и израчунали да имамо двотрећинску већину. То је основ за демократију, и више нема никакве приче о томе да се доносе нека недемократска решења. У најмању руку, срамотно је од политичких странака које учествују на изборима да изјављују да је недемократско неко решење које Скупштина донесе већином коју траже Устав и закон. Онда саме себе газе, учествују на изборима за Скупштину, а када изгубе и немају већину у Скупштини, онда за њих ни једна одлука коју Скупштина донесе није ни легална ни легитимна.

Мило Ђукановић је такође свестан да је све урађено по Уставу, и да је сва могућа процедура испоштovана. Али, он има подршку такозване „српске опозиције“, странака које нису на власти у Србији, а заступају политику која долази из Америке. То је сада тај покушај да се скупе на једном месту сви они који су супротстављени режиму који је тренутно на власти у Србији и СР Југославији, и покушај да се створи нека критична маса, која би можда могла да створи

расположење међу грађанима да до промена у Србији и у Југославији дође без избора.

Промене Републичког устава сада су готово немогуће. Ја мислим да ћемо морати на томе ускоро да почнемо да радимо, и то веома брзо. Морамо да пронађемо начин да лакше мењамо и Устав Србије. Не може нешто да се закопа и да остане светиња за сва времена, иако се временом није показало добро у пракси, само зато што је за сваку, па и најмању промену, потребан референдум.

О могућем хаштењу
Мила Ђукановића

Ова држава је под заиста величким притиском већ десет година. Тај притисак траје од првих вишестраначких избора чији су резултати нису свидели Америци. Од тада је све у Србији недемократско; све одлуке засноване на Уставу, на законима, све одлуке Скупштине Србије и Савезне скупштине нису демократске и нису уставне зато што нису по вољи Америке. И зато се осећа потреба да се потези вуку умерено, да се не изазива додатни бес НАТО-пакта, Америке и свих других српских непријатеља, иако бисмо имали потпуно право да неке ригорозне потезе, које многе државе у свету вуку – и ми повучемо.

Међутим, ми смо под микроскопом. Мислим да сваки гест неког нашег министра чак може да служи као повод за додатне притиске и додатне санкције. Они једва чекају да своја

У новом сазиву, после септембарских избора, посланичка група српских радикала у Већу грађана Савезне скупштине биће још бројнија

зверства и своје дивљачко понашање према нашем народу прилици понашању неких међу нама, па да кажу – Јесте, имате санкције зато што радијте то и то. Има потеза које би друге дражаве одавно повукле, а наша их још увек мери, проценује, вага зато што зна да смо имали једно бомбардовање које је било проузроковано тиме што смо чували своју земљу. Знате, када не прихватите да вам стране трупе уђу на територију др-

жаве и због тога будете бомбардованы, онда то повлачи за собом опрез код било ког потеза који је одавно требало повући. Са Милом Ђукановићем је требало одавно рашчистити. Сада је то још увек могуће, али је веома опасно. Али, став Српске радикалне странке јесте да оно што је по закону треба да се спроведе. Мило Ђукановић мора да буде ухапшен. Даће Бог, ја мислим да ће он бити ухапшен.

кандидата и за председника СР Југославије, и за председника Србије и баш нас брига ко ће бити противкандидат из друге политичке странке. И не желимо да ограничимо било ком грађанину Србије да може да се кандидује. Ја сам против тога да се нечија кандидатура било чиме ограничава. Мислим да свако од нас има гарантовано основно људско право да бира и да буде биран. Ако вреди, не-ка побеђује стално.

Зашто су против тога да се Слободан Милошевић кандидује баш они који за себе тврде да ће сигурно победити? Ако све њихове анкете у свим њиховим новинама и на свим њиховим телевизијама говоре да они ове године освајају 250 одсто гласова, за-

ИЗБОРИ 2000. ГОДИНЕ

Бојкот избора је политичко самоубиство сваке политичке странке. То зна Демократска странка, и ја сам убеђен да она у бојкот неће ићи. Демократска странка је већ четири године изван политичког живота. Ни на шта не утиче, ни о чему не одлучује. Може само да прича на трговима, на којима је све мање људи. Грађане интересују они који могу да побede, и од таквих очекују да кажу шта ће да ураде када побede. Они који не учествују, не могу да победе. У овој земљи никада неће победити они који не учествују на изборима. Убеђен сам да ће Српска радикална странкастати уз свакога ко тражи да се победник одлучи на изборима. Нема другог начина.

Шта мисле политичке странке које решавају да бојкотују изборе? Ми ћемо изборе одржати. Ми ћемо изборе одржати и у Србији и у Црној Гори, и за Веће грађана и за Веће република. То нико неће моћи да спречи.

До сада је председника савезне државе бирала Савезна скупштина, и то је оно заштита се залагала и Српска радикална странка. Значи, ако га бира Скупштина, онда она може и да га разреши; ако га бира народ, онда га је јако тешко разрешити. То је онда једна много јача личност. Ми сматрамо да председник државе не треба да буде тако јака личност. То имамо и у програму записано, а то смо говорили и приликом избора за председника Србије, 1997. године, да бисмо желели да се председник Србије бира баш као и председник Југославије – у Скупштини; с тим што треба да рачунате да ће онај ко има већину у Скупштини увек дати председнику. У овом случају, може да се деси и обрнуто. У томе је можда неки нови квалитет овог начина бирања. Али, ја не могу да кажем да је демократски да сам народ бира председника, а да је недемократски што га бирају посланици. И посланици су народ; свако од њих представља народ у оном броју колико је гласова освојио.

Међутим, непосредна демократија не постоји. То може у једном селу

да се организује, да свих сто становника дођу и реше нешто што се тиче села. Али, како ће десет милиона грађана СР Југославије да непосред-

Српска радикална странка никада се није бојала избора:
др Војислав Шешиљ и Томислав Николић у Савезној скупштини

но одлучује о нечemu? Они морају да имају своје представнике, своју скупштину, свог председника. Овластили су га да доноси такве одлуке.

У овом случају, ја прихватам да председника директно бира народ. То смо говорили и у случају када је Слободану Милошевићу истекао други мандат у Србији, зато што ми увек имамо противкандидата и жељимо да га победимо на изборима. Са великим сенком остаје то да неко више није могао да се кандидује. То је тешко ограничење. Имате човека који је победио два пута. И сада не можете да га победите, него кажете – ти више не можеш да се кандидујеш. А зашто не би могао да се кандидује? Нека се кандидује педесет пута, ако ће да победи педесет пута, и ако га народ бира. Ми ћемо имати

што се онда боје да ли ће се кандидовати Милошевић, Шешиљ, или било ко други? Ако они побеђују свакога ко се буде кандидовао, ваљда им је тек задовољство да победе Милошевића, па да кажу – Ево, говорили сте да је непобедив, а ми га победисмо!

Ако руководство Црне Горе жељи председника СР Југославије, ево – све опозиционе странке у Србији кажу да је Мило Ђукановић најпопуларнији политичар у СР Југославији. – Нека он буде њихов заједнички кандидат. Нека победи!

Ми ћемо ићи на изборе. Српска радикална странка сигурно излази на изборе, никада их нисмо бојкотовали. И када су их сви остали бојкотовали, 1992. године, ми смо изашли на изборе. Па су онда у децембру 1992. године сви изашли, а ми смо

освојили више гласова него када смо ишли сами против социјалиста. Ми се избора никада нисмо бојали. То је суд народа. Ако народ није задовољан како смо радили, а радили смо најбоље што смо умели, нека промени власти. Али, то може да уради само народ, не може Америка, не може Мило Ђукановић, не може Вук Драгашковић, не може нико од њих да промени власти, искључиво може народ.

КОСОВО И МЕТОХИЈА

Српска радикална странка је изрекла свој став о Косову и Метохији у време прихваташа плана Черномирдин-Ахтисари. Тај план српски радикали нису прихватили, али га је

Шта је народ? Народ је већина на изборима. Народ нису грађани на трговима, на демонстрацијама, то је један део народа, али то није онај народ који мења власт. Ниједна власт у свету не дозвољава себи да падне тако што ће неко да изазива непрекидне сукобе на улицама, па да то буде разлог за падање власти.

На тај начин што би неко отишао тамо, разговарао и вратио се у Београд, не може да се помогне тим људима. Мада је то на вољу сваког појединца шта хоће да обезбеди своју по-

Још пре него што је прихваћен план Черномирдин - Ахтисари, српски радикали су тачно рекли да САД неће поштовати никакве резолуције Уједињених нација о Косову и Метохији

прихватила Скупштина Србије већином гласова дела власти и свих опозиционих странака. И у јавности су све странке подржале прихваташе плана – осим нас. Ми смо тада рекли да са окупатором не желимо да сарађујемо и да ми нећемо ићи на територију Косова и Метохије док је окупатор тамо. Међутим, у басиону српства, у Косовској Митровици, делују сви посланици Српске радикалне странке који су са Косовом и Метохијом. Једном их је обишао и председник Извршног одбора Драган Тодоровић. Ја лично нећу ићи на Косово и Метохију све док су тамо снаге окупатора. Претпостављам да неће ни Војислав Шешељ.

родици, Срби морају да остану тамо. То је интерес српске државе и српска држава то мора на све могуће начине да им обезбеди. За сада је та могућност јако мала и своди се на спорадичну хуманитарну помоћ онда када то дозволе КФОР и УНМИК. Међутим, у овом тренутку је много важније да савезна држава настави да ради на томе да идући мандат КФОР-а на Косову и Метохији не буде продужен. Ја зато подсећам на стару жељу, стару идеју Српске радикалне странке о савезу са Русијом и Белорусијом.

Што се нас парламентараца тиче, та ствар је доведена до краја. Сви парламенти, и СР Југославије, и Русије, и Белорусије, прихватили су да

Југославија буде члан Савеза. Сада је на председницима Путину, Лукашенку и Милошевићу да организују један састанак, најбоље у Београду – много би значило српском народу да нови председник Русије, који је повукао неколико изванредних потеза, дође у Београд – и да на том састанку одлуче хоће ли СР Југославија бити члан тог савеза или не.

Ми парламентарци и даље се састајемо. Пре извесног времена био сам домаћин председнику спољнополитичког одбора Думе Рогозину, али – ми смо све приче већ испричали. Све што је могло да се уради, ми смо урадили. Остаје сада тај састанак тројице председника. Тог часа када постанемо пуноправни члан Савеза Русије и Белорусије, извесно је да више неће бити продужетка Резолуције. То значи да су спасени и српски народ, и Србија, и Косово и Метохија. Али, ако ми на томе не будемо инсистирали, не видим зашто би инсистирале Русија и Белорусија.

Сећам се, када сам први пут отишао на заједничку скупштину, није било ни говора да се усвоји декларација у којој се подржавају напори Југославије да се на Косову и Метохији спроведу Устав, ред и закон. Од тог дана прошло је готово три године, и до данас много се променио став руских парламентараца. Они сада сами доносе резолуције којима осуђују свако понашање против српског народа. Изабрали су и новог председника, који није издајник какав је био Јељцин, и сада је остало само да ми ускладимо своје односе са Русијом. И, ја користим сваку прилику да то Русима кажем.

Ако Америка разбије Савез Русије и Белорусије, ако Белорусија и Украјина јђу у НАТО – ето ракета средњег домета пред Москвом! Онда су Американци остварили све своје идеје, јер за те ракете не постоји никакво ограничење, не постоји никакав међународни споразум. Ако Русија не може да стави једну ногу на СР Југославију, онда она више не може да буде стабилна, онда она стоји само на уском ослонцу који може да буде поткопан сваког дана. Наши дипломатски напори су све продуктивнији и на томе треба истрајати. Оцртавају се наши непријатељи и наши пријатељи. Са непријатељима не треба имати више никаквих контаката, него им треба јасно и гласно рећи: Ми смо исти они који смо били пре бомбардовања, ви с тим бомбардовањем нисте ништа променили, натерали сте нас само да пронађемо нове изворе финансирања, да можда још понешто ускратимо својим грађанима па да земљу вратимо у стање у којем је била пре бомбардовања, а да својим пријатељима у свету каже-

мо – Ево, сад видите какав смо ми народ. Нисмо тражили да нас браните и никада то нећемо тражити, али тражимо да браните себе. Русија би одбраном Србије одбранила себе. Руси су тога свесни и све више су свесни своје снаге. Али, ко би издржао да га Америка и Европа газе и даве, да га спречавају да функционише – да га спречавају да дише! И ко би после тога могао да остане средње развијена земља, или земља у развоју? Ми смо земља која је заустављена у развоју, и оно што ми сада успевамо да учинимо јесте да сачувамо народ и државу.

Оног часа кад санкције буду скинуте, Југославија ће врло брзо стати у ред средње развијених земаља. Видите колико смо година под санкцијама, а ми, опет, захваљујући храни коју имамо, преживљавамо и – не могу нам ништа!

Међутим, морам да призnam да је Резолуција Савета безбедности Уједињених нација много болја у односу на предлог споразума из Рамбуја. Тек би било зло да смо прихватили текст из Рамбуја. Тамо је писало да ће снаге НАТО пакта доћи на Косово и Метохију, да ће се слободно крећати територијом Савезне Републике Југославије, да нико не сме да их пита где се крећу и да морају да имају приоритет, где год да се појаве. Тамо је писало да ће на Косову и Метохији бити референдума, да грађани Косова и Метохије имају права да са-

Опозиција је ословојена на оне који су нас бомбардовали, а мисли да смо то заборавили

ми одлуче да ли желе да живе у Југославији или не. И, на kraју kraјева, текст из Рамбуја је значио окупацију целе територије Савезне Републике Југославије. Овако, ми смо ипак добили Резолуцију Савета безбедности, добили смо снаге Уједињених нација, добили смо гаранције да неће бити референдума, да Косово и Ме-

тохија остају у саставу Југославије, да ће се поштовати интегритет и суверенитет наше државе. Ипак је то, на папиру гледано, много повољније, али се, зато, поставило питање – хоће ли то бити спроведено у пракси.

Српска радикална странка упозорила је у Скупштини Србије да Америка уопште не мисли да поштује Резолуцију Уједињених нација, и да, када склонимо војску и полицију с Косова и Метохије, српски народ на Косову и Метохији неће имати никакву сигурност. Не може онај који нас је бомбардовао да бисмо напустили Косово и Метохију, да дође и да нам гарантује да ћемо мирно живети на Косову и Метохији! То се сада, нажалост, остварило, и то ће опредељавати судбину политичких странака у будућности. Срби су историјски народ и они у последњих десет година, колико постоји Српска радикална странка, врло добро знају шта им је која политичка странка говорила и шта се од тога остварило. На томе ми градимо тезу да ће Српска радикална странка сигурно бити изузетно озбиљан политички фактор у даљој будућности српског народа, и на томе ми градимо уверење да ће и леве снаге традиционално остати у Србији. Што се тиче осталих странака, које се сада групишу у један блок и траже директну подршку Америке да би успеле на изборима, ја као српски националиста и патриота уопште не могу да видим на који начин и кроз које би то тамне наочари бирач морао да гледа када заокружује њих на гласачком листићу.

Прихваташе плана Черномирдин – Ахтисари био је разлог да српски радикали изађу из Владе народног јединства: др Војислав Шешељ и Томислав Николић долазе у Скупштину Србије да поднесу оставке

РАДИКАЛИ У ВЛАДИ НАРОДНОГ ЈЕДИНСТВА

Српска радикална странка никада није давала празна обећања. Све што смо обећавали – ми смо испунили. У Влади Србије, нашим залагањем и деловањем, заједно са нашим коалиционим партнерима, реализовано је доста циљева за које смо се залагали у предизборној кампањи 1997. године.

Најзад, све што смо ми, српски радикали, обећавали на локалном нивоу, на пример, пред локалне изборе 1996. године у земунској општини, ми смо реализовали. Нажалост, само смо у тој општини освојили апсолутну власт. Све што смо обећали, испунили смо, па и много више од тога. Не може

че. Нисмо издали своје бираче. Све што смо обећавали у кампањи 1997. године, покушавамо да остваримо у оквиру Владе Републике Србије и Савезне владе СР Југославије. Понешто успехо, а понешто не иде како треба. Али, не можемо да сваког часа излизимо из Владе само ако се не остварује нешто од онога што смо замислили. Прихваташе плана Черномирдин - Ахтичарси био је довољно јак повод за излазак из Владе. Међутим, не би валао да је Србија остала без власти до ових избора који нас очекују, тим

У оквиру Владе народног јединства, српски радикали урадили су све што су реално могли да ураде: др Војислав Шешић и Драган Тодоровић, двојица потпредседника Владе из редова Српске радикалне странке

не. Надокнађене су три заостале пензије редовним пензионерима. Донесен је нови Закон о јавним предузећима, нови Закон о информисању, нови Закон о универзитету, решили смо проблем кашњења дечијих додатака. Њихова исплата биће реализована кроз вредносне хартије за које ће моћи да се купи низ ствари. Нисмо, наравно, могли да испунимо сва предизборна обећања, пре свега због догађања на Косову и Метохији, а онда и НАТО-агресије, али мислим да Србија никада није имала дисциплинованију, а можда ни успешнију владу – ако се сагледају околности у којима ова Влада делује.

нико да упре прстом и каже – Ево, обећали сте ово, а нисте испунили.

Нисмо лагали, нисмо обманјивали народ, и немамо намеру да то чинимо. Познати смо по томе да увек отворено кажемо све што мислимо, да кажемо народу истину и онда када се та истина народу не свиђа. Увек је боље рећи народу истину него га заваравати празним обећањима или му нудити куле и градове, као што то чине неке друге политичке партије. Неки су обећавали милијарде долара помоћи из иностранства, а све се свело на неколико цигарних мазута. То су смешне ствари.

Понекад чујем приче да је Српска радикална странка издала своје бира-

ре што је ситуација у земљи била јако тешка, многи људи су били огорчени оним што се дододило на Косову и Метохији и требало је то некако налисати. Чекала нас је обнова земље, све је било разорено и разрушено, и још је само фалило да и ми кренемо у политичке сукобе и да почнемо да се свађамо око тога.

Ми нисмо изневерили ниједан свој принцип. Ја знам да је Српска радикална странка, као и све друге политичке странке, имала неки пад популарности. Међутим, убеђен сам и у то да ми имамо чврсто и стабилно бирачко тело, да, у принципу, радимо све што у нашем програму пише.

РОБ ИСТИНЕ

Постоје људи, малобројни, који говоре оно што многи од нас мисле, али што многи од нас не умеју да кажу. Неки људи, једноставно, имају дар да говоре разумљиво и на начин који се памти и препричава.

Ти људи, малобројни, говоре оно што многе од нас боли, и уместо нас.

Ти људи имају и храброст да кажу оно што мисле, храброст која нама понекад недостаје.

Та храброст да се истина саопшти („Ја сам васпитан тако како сам васпитан, у једној честитој сиромашној српској породици, да кажем свакоме оно што заслужује и да примим од свакога оно што заслужујем“) врло често кошта, али за неке људе и сама могућност да се истина саопшти нема цену.

Од бритких речи таквих људи може вас сачувати само поштење, памет, исправно поступање, добра намера.

Има и оних којима се не допада њихово робовање истини. То су људи који су жртве својих слабости, сами себи криви. То су људи који кривце проналазе у онима који слабости и грешке препознају и јавно жиготу.

За ове малобројне људе кажу да су „људи из народа“. Ми врло радо прихватамо да личимо на њих, по памети и речи.

Ти људи су доказали и народну мудрост да је мисао најбржа на свету. Али не било каква, већ она коју вреди записати и запамтити.

Један од тих малобројних јесте Томислав Николић, а његова реч она коју вреди записати и запамтити.

Мр Јоргованка Табаковић

Светац који га чува: Томислав Николић пише своје говоре испод иконе светог Димитрија, породичне славе Николића

САМО СТРАСНОМ БОРБОМ
УСПЕЋЕМО ДА ОДАГНАМО
ОД СЕБЕ ОВАЈ РУЖНИ САН
КОЈИ САЊАМО

(Писмо др Војиславу Шепељу, 17. децембра 1990.)

Поштовани господине Шешељ.

Пишем Вам зато што данас, 17. 12. 1990. године, имам вере само у Бога и у Вас, само у правду и истину, пишем Вам како бих барем олакшао своје муке и покушао да помогнем и себи и Вама.

Зовем се Томислав Николић, рођен сам и живим у Крагујевцу, члан сам Народне радикалне странке од 20. јануара 1990. године, а 1. новембра 1990. године, на Ванредној земаљској скупштини странке у Новом Саду, изабран сам за потпредседника странке. Све до овог писма био сам лојалан члан и никада нисам учинио ниједан, нити најманji гест против нашег председника г. Вељка Губерине, чак ни онда када је постало очигледно да је негативни ореол који је створен око нашег председника толики да прети да уништи странку. Васпитан сам патријархално и поштујем старије, остао сам уз нашег председника јер сам сматрао да је начин којим се смењује недостојан радикала.

Народна радикална странка, једна од српских реликвија, од јуна месеца ове године трпи ударце који долазе изнутра, али су иницирани и подстицани споља, подједнако жестоко и подмукло, и од власти и од такозваних опозиционих странака и њиховог самозваног лидера, човека врло сумњивог и врло индикативног психичког стања. У таквој ситуацији претрпели smo велики пораз на изборима.

Пораз су доживели и они који су, као и радикали, били слаби, и (на срећу) они који су били јаки, али много мање јаки него што су то умишљали. На срећу, изгубили су, јер би нас с њима, онако превртљивим и без грама хришћанске смрности, чекало само зло и горе.

Добро нам дошао, војводо српски: уједињење Српског четничког покрета и Народне радикалне странке, 23. фебруара 1991. године у Крагујевцу

Сада су се сетили да смо удружене опозиција. У тој бруци и срамоти учествује и Народна радикална странка, али Вас уверавам да у доношењу те одлуке нисам учествовао, и да је та уједињена опозиција један од основних разлога мог обраћања Вама, после тешких постизборних ноћи без сна. Пре избора, ми, радикали, као очито слаба странка уздрмана субобима, неко удружила опозиције нисмо смели ни да поменемо. Пре избора, најача опозициона странка (на жалост, СПО) није желела ни да по-мисли на неку сарадњу с нама, или било ким другим.

Пред собом имам летак на коме се као уједињена опозиција помињу УДИ, Реформске снаге у Југославији (Србији), Народна сељачка странка и Нова демократија. Е, са њима не могу и не желим, као Србин и као потомак двојице Солунаца, да будем у било каквој коалицији.

Поштовани господине Шешель, опростите ми што узимам за себе превише слободе да Вас, човека који је због своје отворености и истинолубивости много пропатио, замолим да размотрите неколико мојих предлога и да о њима размислите. Вејрујте ми да Вам не пишем у шоку и да нисам превише очајан због оваквог резултата избора. Имам 38 година,

морално је да се у Прешеву региструју две ширгтарске странке, у Рашком Санџаку једна мусиманска, и да им се обезбеди време у укупном трајању од четири и по сата на српској телевизији, у ком ће времену блатити Србију и Србе, а не регистровати једну српску странку само зато што се некоме не допада једна реч у њеном називу. Ако је услов за то да будем члан Ваше организације, молим Вас да ме у њу, након провере, уколико их вршите, а којима се препуштам мирне савести, примите. После.

3. Да учиним све оно што Ви сматрате да је потребно у Крагујевцу или у Шумадији, у којој сам као породичан човек и цењени радикал стекао много пријатеља који би ме послушаши.

Молим Вас да ми одговорите. Живот ми је нанео много удараца, па ћу пружити и одговор којим бисте ме удаљили од своје идеје. Молим Вас само да не пренаглите, да размислите, нема смисла да остајете изван јавности и изван грађана које сте освојили за један сат, у коме су Вас многи први пут у животу видели и чули. Ви немате право да Србију лишавате својих могућности. То право нисте стекли ни рођењем, ни тамновањем у социјалистичким робијашницама.

Хвала Вам што сте ово прочитали.

СРБИЈО, МАЈКО, ОВО СУ НОВИ СРБИ

(Говор на митингу пред Кућом цвећа, 4. маја 1991)

Србијо, мајко, широм тамнице Југославије, данас, 4. маја 1991. године, нишани се и пуца у твоју децу. Чак и у Београду, на Дедињу, по упутствима Савезне владе, неко има одобрење да пуца у Србе. Нека сви они који су уперили оружје у нас добро размисле. После свега што смо проживели у Хрватској, у нама нема ни трунке страхе. Ми смо деца Србије, име нам је младост и представљамо савест. Одобрења за пуцање у Србе увек су се лако издавала, али се од данас таква одобрења више не могу спровести. Срби нису за врбе, логоре, јаме и чекиће у главу. Ово су нови Срби.

Данас смо овде, Србијо, да те упозоримо како нам је стрпљење на измаку. Дошли смо да глоговим којем смиримо авет која и дању и ноћу бесомучно протреса Србију. У лепом је друштву, има коња, псе и младу секретарицу. Само му још фале несврстани.

А ти немој да нас убеђујеш како ово што чинимо није цивилизацијски. Десет дугих година ми стрпљиво чекамо да отвориш своја недра и избациш зликовца и злочинца. Немој да нас подсећаш да су наши очеви и

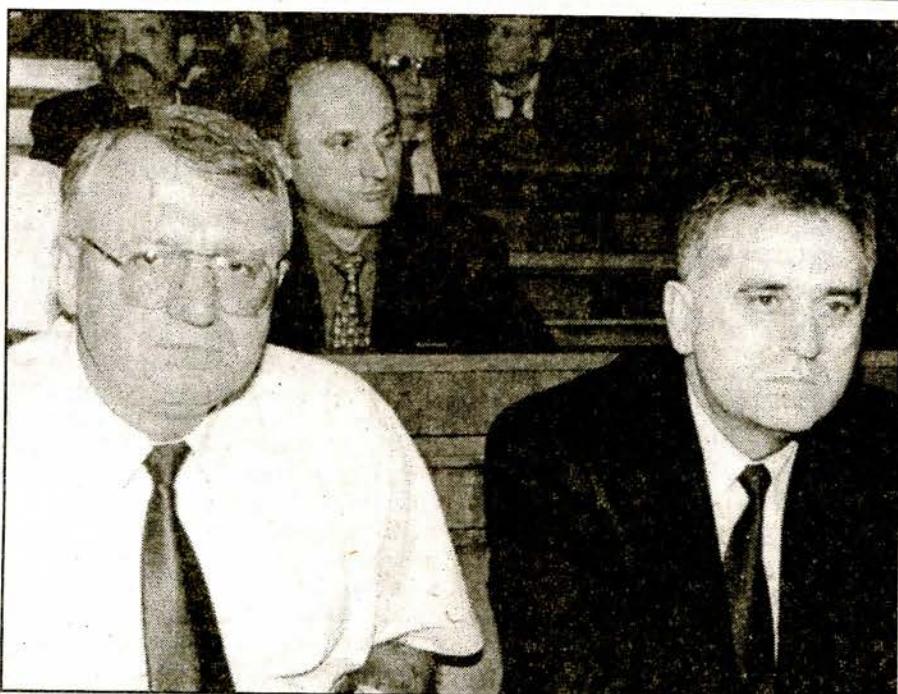
супругу и два сина, што јеово за читав живот човечји.

Шта Вам предлажем:

1. Да нас, сирочиће, радикале и остале српске странке центра, које су бирачи прескочили опредељујући се између два лидера који су успели да окрену Србе против Срба, окупите и да нам удахнете нови живот и веру да Србија не жељи да буде комунистичка, и да ћемо страсном борбом успети да одагнамо од себе овај ружан сан који сањамо већ подуга. Или,

2. Да, са Вашим одобрењем, у Крагујевцу покренем акцију да се Ваш покрет коначно призна у Србији. Не-

дедови у два светска рата хранили и лечили своје заробљенике Немце, Хрвате, мусимане, Шиптаре и Мађаре лековима и храном које нису имали чак ни за своју децу. Због тих непријатеља више никада нећемо да мучимо своју децу. Немој ни ти, Србијо. Немој слушају да нас убеђујеш како је ово српско брдо право место за део костију Јосипа из Кумровца. Видиш ли да се издига на ону рањену руку и са висине посматра Храм Светог Саве, у коме јутрос одржасмо помен пресветом владици Николају. Колико си, Србијо, имала синова који су били дорасли владици Николају? А он ће се смирити у Лелићу. Видиш ли ове партизане, борце, који су дошли да те бране од твоје деце? Да су паметни и да знају шта треба да раде, бранили би живе Србе у Хрватској. Не знају, они ни 1941. године нису знали шта треба да раде. Сада их муче велике муке: смањио им се број одмаралишта у која смеју да оду, пензија се исплаћује у два дела, још ако им неко јави да је Тито умро и да више нема револуције – шта ће и када ће? Хоће ли и они да пуцају у српску децу само да би спасли свог рано преминулог вођу? Хоће ли после тога да заиграју Козарацко коло? Слушаш ли ти нас, Србијо? Не мислиш вальда вечито да ћутиш на наше

Добрица Ђосић мора пасти: др Војислав Шешель и Томислав Николић у Савезној скупштини

захтеве! Хоћеш ли ти, можеш ли ти да спасеш нашу браћу у Крајини? Ако не можеш, ако ти је председник немоћан, одреци нас се, Србијо! Прихвати ове комунисте. Нека наставе и даље да сатирију све српско!

Побиј нас, Србијо, ми смо потомци четника! За нас, изгледа, нема места код тебе, у твом срцу! Или би, можда, могла да се пренеш, па да помислиш на то како су сва деца једној мајци једнака? И како само овај зликовац и злочинац, кога сада бране пушке, спречава да будемо једно – Срби. И да буде сасвим свеједно где је била српска колевка.

Решавај се овог србомрсаца и врати га онима који су га и послали да те уништи!

ПОЛИТИКА ЈЕ НАУКА СЕТВЕ И ЖЕТВЕ

(Неизговорена посланичка беседа поводом смењивања председника СР Југославије Добрице Ђосића, 31. маја 1993. године)

Даме и господо посланици,

На Бадње вече, на Ускрс, па онда на Ђурђевдан, после Скупштине на Палама, председник Републике Добрица Ђосић обраћао се грађанима изложући политичку и безбедносну ситуацију у земљи, као и своје ставове на преговорима у Женеви, односно у Скупштини на Палама.

Излагања председника државе рачунала су с тим да изазову страх међу Србима, да страх који су саветници пренели председнику пређе и на нас Србе, или барем на већину нас Срба. Терапија страхом се наставља. Истина, страх није успео да реши изборе, није утицао на посланике на Палама, али треба покушавати и даље, како би се оправдали издајнички ставови на преговорима и омогућило да сви председникови људи уђу у са-

Ко ради за добро српства, тај чврсто стоји на земљи: део руководства Српске радикалне странке на конференцији за новинаре

везну концентрациону владу. А став који Србима Добрица Ђосић патетичним гласом препоручује је општа капитулација и одустајање од свих циљева које је пред себе поставио српски народ. Када је – пред улазак у блинидирани аутомобил на Паламе – једва прозборио: „Ја не знам шта ћам носи дан, или идућа ноћ“ – било ме је срамота што, као припадник народа који се обратио, имам таквог председника.

Чудне речи хронично преплашених председника које су унеле неспокојство и немир у многе наше породице, чудна демократија у којој посланик једино из средстава информисања може да сазна које ставове заступа председник државе, без могућности да о тим ставовима буде питан и да их креира као изабрани представник народа. И чудан, преровски усуд, са Вукашина Катића, и из Ниша 1915. године, право у Женеву, Атину, и на Пале.

Од времена кад смо га избрали, господин Ђосић нам нуди капитулантство и подаништво Европи и Америци. А шта би друго и могао да нам понуди? Наша тројка у Женеви седела је следећим редом: Љубиша Ракић, Добрица Ђосић, Светозар Стојановић. На Пале је довео Першић у панцир-кошуљи, представио га као специјалног саветника за односе са Србима изван Србије, и ојадио до суза, да не кажем разгневио, борце које је демагошка странка, којој припада Першић, одавно издала. Код толико Срба у које народ има поверења, председник се окружио овом тројицом конвертита који за много тога што имају у животу, или за све, могу да захвале Американцима, на чијим су платним списковима много година уназад.

Да ли су они утицали на Добрицу Ђосића да погази Нацрт декларације о српском националном јединству, који је потписао у својству члана Иницијативног одбора за формирање Српског националног савета? Да ли се господин Ђосић уопште сећа шта је тамо потписао? Цитирају са-мо тачке 5, 6, 7. и 8. тог Нацрта.

„Српски народ је вольан да прихвати такав облик државе који не раскида његову националну целину и не угрожава његов национални идентитет.“

Ако Југославија, као савезна држава, није прихватљива за друге југословенске народе, јединство српског народа биће основа политичког захтева да српски народ живи у једној држави.

Полазећи од суверености сваког југословенског народа, његовог права на самоопределјење, као и од чињенице да Југославија ни 1918. годи-

не, ни у Другом светском рату, није настала удруживањем република него уједињењем народа, постојеће међурепубличке границе не могу се сматрати државним и неизмењивим.

У преуређењу Југославије, српски народ, на свим територијама ван републике Србије где чини већину, суверено одлучује у којој ће и каквој држави живети“.

За Добрицу Ђосића, који је потписао ова опредељења и обавезао се, цитирам, „да ће предано радити на остварењу ових циљева“, ја сам гласао када је биран први председник Савезне Републике Југославије. Истина, „духовном патријарху српског народа“, како су га многи називали – а њему то није сметало – саветовао сам, и то цитирам: „Нека Вас није страх, страх животу често образкаља“. Савет није обавеза, човек га прихвати, или не. Господин Ђосић мој савет није прихватио.

А имао је прилику какву до сада није имао ниједан политичар који је заступао нашу државу на међународним преговорима. Имао је иза себе изборе из децембра 1992. године, који су јасно показали вољу српског народа. А у овој држави још увек се пита српски народ, и српски народ ће одређивати државне ставове, свиђају се то осталим грађанима, или не.

Резултати избора требало је да му пруже унутрашњу снагу коју би преточио у спољну политику. Али, господин Ђосић је игнорисао ту снагу. Резултате избора јавно је ниподаштавао и преко 80 одсто бирачког тела прогласио незрим, а највећу демократску тековину и грађанску светињу – глас – дат политичкој странци која није по његовој вољи, брутално бацјо под ноге и суворо гзазио.

Много тога сам спреман да опростим председнику своје државе. Гласао сам и за самоукидање Савезне скупштине, само да бих му омогућио да одржи обећање и спроведе изборе на свим нивоима, како је обећао целом свету. Поштујте резултате избора, господине председниче, победили су најбољи. Поштујте вољу народа, поштујте Устав ове земље, или одступите.

Резултати избора су светиња, и господин Ђосић, као председник државе народа који је гласао, нема права да кори народ зато што нису победили они који су његово име и дело ко-ристили у предизборној кампањи.

За нас, српске радикале, политика је наука сетве и жетве. Сетва је политички рад, а жетва су избори. Свака радикалска жетва богатија је од претходне. Господин Ђосић може, као суврњиви комшија – и то је српски – да нам завиди на богатој жетви

и пуним амбарима, али не сме то да чини као председник наше државе. А ако то већ чини, нека не очекује да га поштујемо, није то заслужио.

Нешто његови председници владе, нешто његови саветници, а нешто и он лично, тек – Савезној Републици Југославији и Србима је за ових година дана преговарања нанета огромна штета, безмalo издаја. Требало би да господин председник више не учествује у томе. Још увек може све да се поправи, чак и оно што је скоро уништио: Превлака, Република Српска и Република Српска Крајина, одбрамбена моћ, политички углед и суверенитет земље.

Ова Скупштина ће одлучити да ли је председник и колико пута прекршио Устав Савезне Републике Југославије. Сви у овој Скупштини прошли смо тест ванредних избора, сви осим њега. Ваљда више нема доживотних председника. Одласком господина Ђосића, са политичке сцене коначно силази генерација комесара и судија преких судова.

Француска револуција имала је графа Мирабоа, дрског до безобзирности и лаког на језику; неко га је овде већ цитирао, и ја ћу. Свом неистомиљенику Бомаршеу рекао је: „Гледајте убудуће само то, да заслужите да будете заборављени“. Господина Ђосића молим да не сачека час, када ће му то са ове говорнице рећи један Србин.

НЕ ПУЦАЈТЕ У ДЕЦУ БЕЛОГ АНЂЕЛА

(Говор подршке Србима у Републици Српској поводом најављеног НАТО-бомбардовања, јуна 1993. године у Пријепољу)

Браћо Срби и сестре Српкиње,

Године 1219, Српска православна црква је постала аутокефална, будући српски краљ Владислав подигао је манастир Милешеву, а године 1225. Свети Сава је за осликање ове задужбине свог синовца ангажовао највеће цариградске мајсторе фреско сликарства.

Американцу, године 1993, треба дванаест сати да из Њујорка долети у Београд, дадесет минута да из Италије нападне и бомбардује Бању Луку, али да би видео „Белог анђела“ мора да дође у Милешеву коју је подигао Србин који се бојаје само Бога истинога, краљ из лозе Немањића, унук Стефана Немање, праунук Завиде.

Овде се писала европска историја, овде нису живели и не живе Индијанци.

Они који су стекли богатство и моћ везујући робове ланцима, који су добили рат бацањем атомске бомбе

на децу у Јапану, који обезбеђују нафту рушењем и паљењем ирачских градова, који су без метка и без долара, преко издајника, заузели највећу православну земљу на свету, сада би да испробају ново оружје – потпуну блокаду једне државе. Њихови компјутери пуни су претходних података и сада само очекују податке о броју умрле деце и стараца и о броју погинулих у немирима у Србији. То задовољство им нећемо пружити, нека се не надају.

Историја је, браћо и сестре, учитељица живота за све народе, осим за нас Србе. Она једино са нама има проблема и једино ми из тог предмета не извлачимо никакву поуку.

И трећи, данашњи продор ислама преко српских земаља, дочекан је са радошћу од стране Католичке цркве, која је издала Бога још 1054. године, када је дозволила да римски папа постане непогрешив и безгрешан, земаљски бог, који може да својим послушницима да сва овлашћења и да им на земљи оправди све грехове.

Рачунали су да ће нас, овако разбијене комунистичком владавином, смрвити и уништити, а онда би, по историјском рецепту, бомбардовали исламске центре и преузели наше данашње просторе.

Ми, српски радикали, на време смо уочили ову игру и успели да Србе опоменемо и припремимо за те-

довољно је што су преварили ваше претке. Онима који би да вас поведу у неизвесност откажите послушност. Стравично изгледају спаљена и напуштена села, по којима још само ветар отвара и затвара кућна врата, а дим се не вије из оџака.

У тој пустоши не помажу ни европски, ни амерички емисари.

Србија то неће дозволити, никада и никоме. Ми Срби стварамо коначно своју државу на Балкану, у инат свима, а нама на срећу.

Прихватите ту државу да бисте живели у њој. Друге вам нема.

Не верујте много и не радујте се много бомбардовању Србије с обе стране Дрине. Не дижте се лако оружје на Србе.

Срби ће створити заједничку државу на Балкану, у инат свима:
на митингу „Дрина никад неће бити граница”, 1993. године

Светска историја бележи три продора ислама у Европу.

Први, када је после освајања до тада православног Египта, преко Гибралтара и Пиринејског полуострва стигао све до Француске, угрозио Католичку цркву и приморао је да се 737. године одбрани и протера ислам назад у Африку.

Други налет, који је захватио и Балканско полуострво, био је брз и успешан. Пао је Цариград, умрла је Византија, пет векова је умирала Србија.

Ватикан је и овај други продор ислама посматрао са злурадошћу, уживајући у терору који су Турци спроводили над православљем.

шака времена која су неочекивано брзо и дошла.

Ми сада поручујемо и Србима муслиманске вероисповести:

У овој земљи има доволно места за све грађане којима је Србија мајка коју признају, поштују и воде.

У овој земљи има права и правде за сву њену децу, и има храмова за све религије. Пронадите у Курану и Хадиту оно што вас спаја са онима који исповедају другу веру и моле другог бога, не тражите оно и оне што нас свађају, не копајте по њезараслим ранама.

Не верујте у цијад, Србе нико на свету не може да победи. Не верујте онима који вас убеђују да сте Турци;

КО РАДИ ЗА ДОБРО СРПСТВА, ТАЈ ЧВРСТО СТОЛИ НА ЗЕМЉИ И МИРНО РАДИ

(Говор на Трећем отаџбинском конгресу Српске радикалне странке, 30. јануара 1994. године)

Даме и господо, сестре и браћо, радикали свих српских земаља,

Као што дете у четвртој години још увек утврђује свој корак, тако и ми новим Статутом и Програмом учвршћујемо своје деловање у свим српским земљама. Како ми српски радикали делујемо на политичкој сцени и како одређујемо свој однос

Народна скупштина мора да се определи према српским трагедијама:
Томислав Николић обавештава посланике о догађајима у Републици Српској

према другим политичким партијама? Просто. Онај ко ради за добро српства, тај чврсто стоји на земљи и мирно ради. Онај ко се сврста у издајнике и кога ми нападнемо, он је то и сам заслужио, пошто зна да су га напали они којима народ верује, они који су највеће жртве јер су најпоштенији и најдоследнији, они који се не боје никога. Свеједно да ли је у нас уперио оружје – као усташе и потурице, или да се с нама надмеће речју, нажалост, користећи лаж и клевету и убацујући у наше редове агенте и разбијаче – као што то чине власти у Србији, Републици Српској и Црној Гори. Нека нас нападају, ми само јачамо и приближавамо се дану кад ћемо вољом народа имати могућност да остваримо свој програм.

Овај Конгрес је претеча, историја, путоказ скупштинама свих српских земаља како да доврше посао започет борбом и животима најбољих српских сина. Овај Конгрес је опомена властима, а посебно ониме које има највише и ко се њоме најчешће служи, председнику Србије Слободану Милошевићу. Нека агенти који раде на прислушним уређајима пренесу да је данас Конгрес одржала Српска радикална странка, странка коју не вреди нападати ни најјачим оружјем јер је неуништивана, странка коју мора да поштује свако ко жeli да одлучује о судбини српства.

Српска радикална странка ће трајати док траје српство. Овако упорним, тврдоглавима, неуништивима, мора да нам је претеча био међу оним Србима који су у шестом веку

као што о томе увелико размишљају Туђман и Изетбеговић. Нека размисле господа из Социјалистичке партије како то да се против радикала налазе на истој страни са највећим непријатељима српства. Нека о томе размисле и остale политичке партије у Србији, које на сваки миг власти нападају на радикале рачунајући на успех. Нема успеха у борби против радикала.

Нека о томе размисле и странке националних мањина, посебно оне које неометано од власти спроводе програме који предвиђају цепање српских територија и формирање нових држава на нашем тлу. Србија је велика земља. Срби су људи мирни, вредни, везани за своју земљу, гостољубиви. Имају парламентарну традицију и само једну ману – никоме ко отима не дају ништа своје. Нека се окану амерички сателити онога што је наше. Нека се окану, како би преживели и проживели заједно с нама у миру, у мајди Србији. Нека признају Србију, и Србија ће признасти њих. Имаје сва права која се гарантују мањинама у свету. Имаје комшије Србе, људе који не чекају да их неко зове у помоћ, људе који добrog комшију цене више него рођака. Шта би им још могло бити потребно?

Србија треба да тражи пријатеље тамо где их може наћи:
са Владимиром Жириновским 1994. године

Браћо и сестре,

Србија је вечна, има српске радикале који су јој верни. А остали још увек уче шта је понос и патриотизам.

ДАНАС ЈЕ ОКУПATOR УБИО ЈЕДНОГ ЈУНАКА У РЕПУБЛИЦИ СРПСКОЈ

(Говор у Народној скупштини Републике Србије, 10. јула 1997. године)

Даме и господо народни посланици Народне скупштине Републике Србије,

браћо Срби и сестре Српкиње, даме и господо народни посланици припадници националних мањина,

ја имам ту несрећу да стално излазим за ову говорнику кад се дешава нека трагедија српском народу. Имао сам несрећу да вас опоменем да НАТО-авиони бомбардују Републику Српску и да су убили трудницу која је била у деветом месецу трудноће. Имао сам прилику да вас опоменем једног дана кад су се Срби тукли у Београду, један другоме псовали српску мајку, да ће нас довести до грађанског рата.

Данас не могу да седнем док вам прво не саопштим информацију коју сте већ вероватно чули из Републике Српске, да је СФОР кренуо у масовну акцију хапшења и убијања Срба у Републици Српској по својим, муслиманским и хрватским списковима.

Ако већ Народна скупштина данас заседа, било би добро да се једном коначно у животу ми, које је народ изабрао и послao у ову Скупштину, према српским трагедијама определимо. Није више реч о томе хоћемо ли убацити картицу или нећемо. Ја зато молим посланике Демократске странке да бар сада убаце картице, нека се преbroji бар нас 140, да дамо неку изјаву, да усвојимо неку декларацију, да неки закључак усвојимо, да обавежемо своје политичке странке да коначно одредимо српски национални интерес, да сви у томе сарађујемо и да се после нормално боримо за власт.

Ја сам познавао лично человека који је данас убијен. Три пута је рањаван од стране мусулмана и Хрвата. Био је начелник Центра за јавну безбедност у Приједору. Данас је убијен приликом хапшења.

Ја до сада нисам носио пиштољ по Србији јер би требало да га извадим да убијем Србина, а боље је да ми оде глава него да убијем Србина. Али, ако треба неки црнац, или неки Турчин у униформи неке друге државе или неких мултинационалних снага да ме хапси по Србији ја ћу од сада да носим пиштољ. Боље је да човек погине, него да га у рођеној држави неко са стране хапси зато што је Србин.

Није ту више реч о једном од највећих издајника у српском народу – Биљани Плавшић. Њу сада треба једноставно склонити, изоловати, да више не постоји, да се више не петља у српске ствари. Какву је штету начинила, нек је начинила. Скланајте је ви, социјалисти, једини још ви имате моћ, иначе, Република Српска нестаде пред нашим очима.

Шта је следећи корак? Хапшења по Србији, опет по неким њиховим списковима. Шта је следећи корак? Да се Косово и Метохија прогласи за демилитаризовану зону, да се за такву прогласи Рашка област, да се дигне шиптарска побуна на Косову, а да се каже Војсци Југославије да не сме да креће да гуши побуну. Ако је већ на-

Али, не верујем да ова Скупштина данас може нормално да ради и да може нормално да расправља о закону у коме ће бити хиљаду, или хиљаду петсто амандмана, да се тиме замајавамо. Стварно, ја не могу у овој сали ни да седим, ако нећемо да расправљамо о много важнијој ствари.

Република Српска Крајина је отиша у прах и пепео, Република Српска одлази ових часова у прах и пепео... Посвађало се државно руководство. Све их похапсити! Много је важнији народ и ове територије него неколико оних који се хапсе, него Биљана Плавшић, која се коначно продала свету. А шта може баба од седамдесет година него да намигне на доларе и на издају?

„Не може то тако, господине председниче”: у вербалном дуелу са председником Народне скупштине Драганом Томићем

ређено Војсци Југославије да се склони петнаест километара од Хрватске, зар ви не схватате да престајемо да будемо држава која има сувереност?

Колико младих људи данас осећа велику огорченост због овога? Зашто је Вучић на ивици плача? Зато што је млад човек, Србин, веома паметан, али се не може обуздати.

Колико смо пута били код тог Саве Дрљаче у Приједору! Како нас је дочекао! Као јунак, инвалид из рата, јунак из рата! И сад треба да га убија шуша која је дошла преко океана, или однекуд из Европе, има њихове фотографије и јури Србе по Републици Српској.

Не знам... Ја не могу да останем миран, ја не могу да ћутим. Ако ви сви можете да ћутите, онда ћутите.

Мислим... Не знам уопште шта сам говорио, заиста први пут емотивно говорим, али ја више не могу да излазим емотивно збје говорнику кад год се дешава српска трагедија и да после изађем из сале огорчен зато што већина у овој сали уопште не реагује на то званично, а ви одлазите кући и срца вам се кидaju. Бар деведесет одсто вас. Можда је неко преboleo ове трагедије. Ми, радикали, не можемо то да преболимо. И не боји се нико од нас хапшења, немојте да мислите да због тога излазимо. Драге воље предаћемо се овде српским властима – каква год да постоји оптужница против било ког радикала, предаће се овде да му се суди, да му се пресуди, да иде у затвор, да га вешају, да га стрељају... шта год хоћете!

Ја ово говорим због једног националног полета и елана који је захватао српски народ кад смо кренули у овај рат. Прво, више никад тако нешто, на толики степен нећемо моћи да подигнемо. А сада издајемо оне који су осветљали образ и предводили нас у овом рату, оставили куће и имања, победили у рату и изгубили у миру, а сада губе и главе и животе.

Ја вас молим, господине председниче, има ли могућности да Народна скупштина Републике Србије преко Владе, која господари овим дневним редом, реагује на ово што се дешава? Информације говоре да је у току акција огромних размера. Ја знам да у Републици Српској нико не сме да убије војника СФОР-а, а они могу да

ЗЕМЉА, ВОДА, ВАЗДУХ И ОГРАДЕ ОКО КУЋА, СТАРИЈЕ ОД АМЕРИКЕ

(Говор на седници Народне скупштине Републике Србије у расправи о Предлогу одлуке о расписивању републичког референдума ради изјашњавања грађана да ли прихватају учешће страних представника у решавању проблема на Косову и Метохији, 7. априла 1998. године)

Даме и господо народни посланици,

данас ћемо донети веома важну, рекао бих – историјску одлуку, и данас ћемо бити први пут сложни у овом сазиву, готово као онда кад смо верификовали своје мандате. Чекају

ју и право да буду бирани. Република Србија жели да им та права, гарантова Уставом, врати, да их обезбеди. Та права су виша него што би то у било којој другој земљи, било која међународна конвенција, омогућила било којој другој националној мањини.

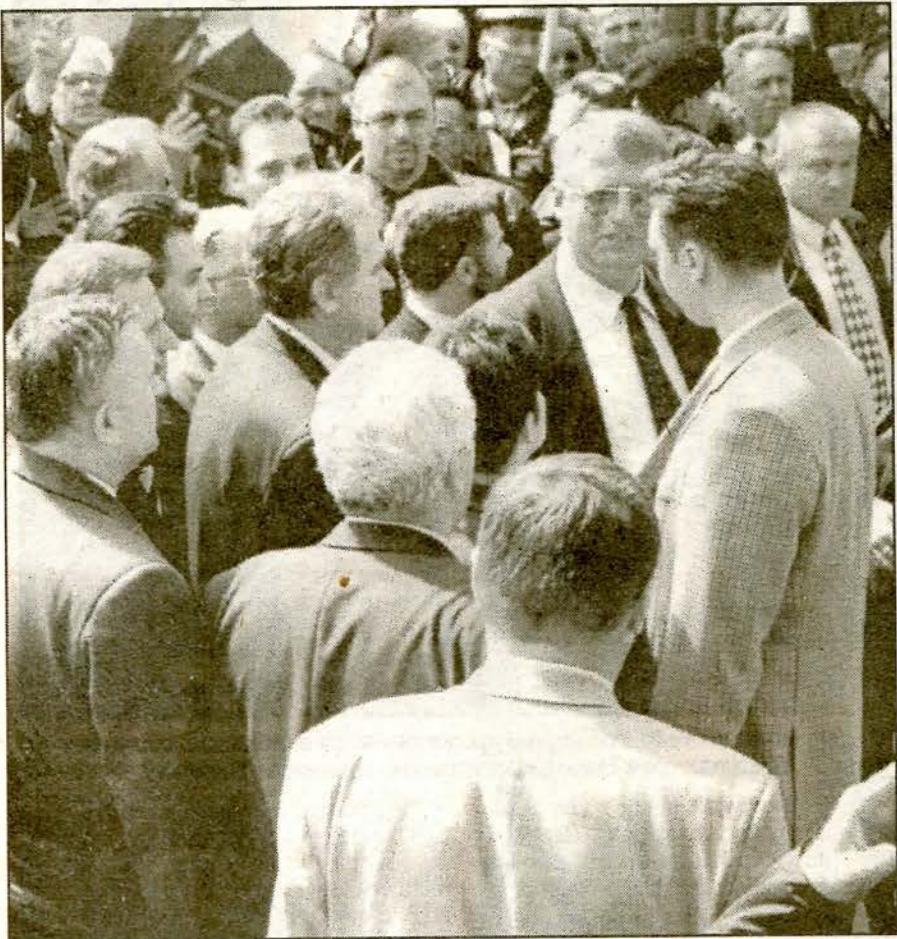
Међународна заједница се одавно умешала на Косову и Метохији. Умешала се на свој начин, потајно, подмукло и аргантно. Тако је и створила проблем Косова и Метохије, тако покушава код политичких вођа муслимана из Рашке области (данас сам чуо доказе за ову моју тврђњу), уливајући им воду у уши, да створи проблем у држави у којој они не би морали да имају никакве проблеме.

Шта то међународна заједница подржава код албанских вођа? Идеје због којих америчка полиција без опомене убија грађане Америке, идеје о отцепљењу, о држави која би изашла из састава једне државе, идеје о томе да мањина може да влада већином.

Америка није мерило за демократију. Не она Америка која је у готово свакој држави у свету убијала грађане те државе. Не она Америка која никад на свом тлу није ратовала и која никада није прво своје војнике гурава у рат.

Да није било септембарских избора, да су на изборе изашли, или да су на изборима боље прошли миљеници тзв. међународне заједнице, Америка би од нас сада тражила да распишемо референдум о овом истом питању. Септембарски избори, а посебно атмосфера која је створена у Србији у последњих десет или петнаест дана, убедили су Америку да се са Србијом није шалити, да је ова Србија спремна, да је ова Влада Србије спремна сама да донесе овакву одлуку. Данас је сасвим јасно да би за то имала и подршку Народне скупштине. Али, желела је да пита грађане Србије на референдуму, зато што ова Влада Србије никакву другачију одлуку не би могла да донесе, ни по коју цену. Да не би испало да Влада Србије командује свом народу мимо његове воље, послушајемо вољу грађана, изражену на референдуму. Како грађани буду рекли на референдуму, тако ће и бити. Биће и после тога Америке, или вероватно да ће један део њеног страшног утицаја у свету после овога ослабити.

Не дају нам да Косово и Метохија буду у саставу Републике Србије. Шта ми то имамо на Косову и Метохији? Имамо земљу, воду и ваздух, и ограде око српских кућа које су старије од Америке. Ако нам узму земљу, бићемо гладни. Ако нам узму воду, бићемо жедни. Ако нам узму

Србија не брине о Америци, Србија брине о Србији:
консултације пред један од митинга Српске радикалне странке

вашаре, да улазе у куће, да излазе, да воде, да одводе, да стављају цак на главу, да стављају људе у авионе за Хаг, да шаљу људе у гробнице. Српски народ никада није доживео већу трагедију од ове. Ако сада останете неми, ако ми сад не одбрамимо Републику Српску, ако не одбрамимо Косово и Метохију, Рашку област, наша деца браниће Краљево, Крушевац, Лесковац, наши унуци браниће Крагујевац. То вам гарантујем!

нас веома важне одлуке, и надам се да ћемо све одлуке убудуће доносити на тај начин.

Албанском националном мањином влада зло, Албанској националној мањини ускраћена су људска и грађанска права. Ускраћена су деловањем њихових политичких вођа и тзв. међународне заједнице. Ускраћена су им основна права – право на посао, право на лечење, право на школовање на свом језику, право да бира-

ваздух, неће бити ни нас, ни Србије. Свестан сам одлуке коју данас доносимо. Уосталом, у мојој кући Србија увек има, у свако доба дана и ноћи, три ратника.

Хвала вам.

МИ ДРУГОГ ПУТА НЕМАМО

(Говор на седници Народне скупштине Републике Србије, 28. септембра 1998. године, у расправи о актуелној безбедносној и социјално-економској ситуацији на Косову и Метохији)

Даме и господо народни посланици,

срећне су државе у којима грађанин једном у свом веку има или нема обавезу да их брани. У овој нашој Србији, свака генерација више пута брани своју државу и бар једном брани Косово и Метохију.

Није тачно да је проблем Косова и Метохије настао и да се развио у последњих десет година. Мој покојни отац је 1946. године јурио балисте по Косову и на исти начин отимао оружје као што то данас ради српска полиција. Можда је било проблема зато што се о Косову и Метохији није расправљало у Скупштини Србије. Овај сазив Скупштине у осам месеци

Ова Влада зна шта ради: после полагања заклетве у Народној скупштини Србије, 24. марта 1998. године

већ два пута заседа тематски и решава судбину Косова и Метохије. Овој Скупштини не може да се приговори да је не интересује судбина Косова и Метохије.

Криминале у затвор, слобода Шешељу: на једној од протестних трибина Српске радикалне странке организованих поводом хаштева др Шешеља

Ми смо формирали Владу од три велике политичке странке – Владу народног јединства, која је себи поставила три приоритета: борбу за Косово и Метохију, борбу против криминала и борбу за економске реформе. Састале су се политички до тада оштро супротстављене политичке странке. Наши сукоби били су на ивици егзистенције, на ивици личног опстанка неких од нас. Али, Косово и Метохија су помирили страсти. Данас у Скупштини видим да се то проширило на још једну велику политичку странку. Данас само они који немају политичког слуха не осећају да сви грађани Србије и да сви Срби желе да нас виде овако сложне када решавамо како ће изгледати судбина Косова и Метохије. Нисмо пророци, али – како се реши судбина Косова и Метохије, решиће се и судбина Војводине и Рашке области, и Шумадије, и Поморавља, и Тимочког региона, и сваке стопе српске земље.

Као члан Владе, први пут сам се нашао пред питањем на које нисам могао да одговорим почетком априла ове године, када ме је извесни господин Ш. – презиме не говорим зато што би и данас његова сестра могла имати вероватно велике проблеме – замолио да га примим и покушам да му помогнем да пронађе сестру која је отета на Косову и Метохији. Знао сам да је њена судбина највероватније ужасна и да јој помоћи нема. Пала је у руке највећих бандита који постоје на земљиној кугли. Од онда, тај број се попео на стравичних неколико стотина људи. Од онда, погинуло

је 94 полицајца, 23 војника, на стоти-не цивила, и сви су они невине жртве. Сви они, које су побили терористи у овој нашој Србији, невине су жртве. Ниједан полицијац не сноси никакву кривицу зато што се упутио на Косово и Метохију да брани земљу од тероризма. Нама је потребна унутрашња снага, нама је потребна оваква хармонија у односима да бисмо овај проблем разрешили до краја.

Зашто је потребна? Због спољних притисака, даме и господо. Због оних који се овде, у земљи, и даље сврставају у издајнике и не крију то своје понашање. Због оних који су плаћеници страних сила, и то испостављају у готово свим „независним“ медијима. Нека знају сви млади новинари који раде за такозване „независне“ медије, да их све плаћају Америка, Немачка, Енглеска, Италија и остale велике силе, и све их плаћају да раде против Србије. Нека о томе размишљају када пишу против Србије и када пишу против свог народа.

Ко нам прети? Председник Америке. Онај исти који плаче пред камерама зато што ће му супруга и ћерка сазнати да је вршио перверзне радње над једном америчком девојчицом. Може он да распе тоне бомби на сваку стоплу земљине кугле, али не може да оправда поступке којима сада жели да казни читав један народ за своје понашање.

Србија не брине о Америци, Србија брине о Србији. Ми смо, као политичка странка, упутили писмо представницима западних држава које имају амбасаде у Београду, у коме смо навели документа међународних организација о правима верских, националних и других мањина, и документа Републике Србије и Савезне Републике Југославије.

Замолили смо да нам укажу на грешке нашег законодавства, да нам покажу где то нисмо обезбедили права, шта смо то ускратили припадницима мањина и шта можемо да додадимо у законодавству. Нико се појединачно тога није изјаснио. Само нам сви прете, сви звећају оружјем, чак и неке суседне земље. Сазнајемо да је неко понудио два авиона, неко сва три да се нападне Србија једног дана, када до напада буде дошло. Нека буду мирни наши суседи. Што се тиче Србије, све земље које су суседи Савезне Републике Југославије – Мађарска, Румунија, Бугарска, Македонија и Албанија – слободно могу да укину војску. Никад ниједан наоружани грађанин Републике Србије неће прећи државну границу Србије да би напао суседну земљу. Ми тако не градимо односе ни са суседима, ни са онима који су нам даље.

Овде се ради о борби против тероризма. Прва реченица Извештаја који је поднео председник Владе и нашеих закључака је апсолутно јасна и недвосмислена. Овде се ради о тероризму и о последицама терористичких аката. Читав свет дефинише терористе у две реченице. То су људи који не презирају ни од чега, који мимо свих закона остварују своје циљеве оружијом борбом против државе у којој живе.

Не треба доказивати да на Косову и Метохији имамо проблема са тероризмом. То је аксиом. Нема шта да се доказује. Постоје банде које су се толико осилиле да су формирале чак и касарне своје тзв. ослободилачке војске Косова. Кога су подигли на устанак? Сељаке у забитим крајевима, у руралним срединама а они седе у Приштини и чекају резултате терористичке борбе. Баш њих брига колико ће шиптарске деце погинути у окршајима са полицијом!

Једном сам, истина тешка срца, али схватајући какав је то задатак, седео у просторијама Руговине странке и разговарао са Албанцима. Разговарао сам са дрским и осионим људима који су тада, ценећи снагу и моћ терориста, постављали за Србију не-прихватљиве услове. Али, делегација Владе Републике Србије, предвођена професором Ратком Марковићем, не само да је била јединствена – ваљда сте видели да у ових шест месеци није било никаквих искацања у било којој области у којој је Влада деловала – него је била јасна и одлучна, и рекла: „Ево вам, господо, Устав Републике Србије. Пажљиво га прочитајте. Тражите нам све што пише у том Уставу. Не тражите ниједну реченицу које у Уставу нема. Ми вам то нећemo дати. За то нисмо овлашћени, и на то немамо права“. Они су мислили да ће се устанак проширити, планује Косово и Метохија, нећe смети Србија да брани Косово и Метохију онако како их је бранила у последњих неколико месеци.

Имали смо много жртава. Многи питају шта и како даље. Претње су страшне. Нас опомињу наше жртве – и цивили, и војска, и беспомоћне мајке, и деца која су остала за очевима – да не смемо одустати. Притисци су страшни. Али, ми то трпимо већ осам година. Већ осам година се не радујемо ниједном пословном успеху. Већ осам година наша деца не живе као друга деца у свету. Али, ми то једноставно морамо да издржимо. Ми другог пута немамо.

Онај ко мисли да било шта може да добије на Косову и Метохији осим онога што имају сви грађани у својим државама у свету, ако мисле да било

шта више треба дати Албанцима на Косову и Метохији, тај не припада овој држави и овом народу.

Ова држава има издајнике државе и издајнике народа. Нажалост, има Срба који су издали и народ и државу. За сада су у мањини. Никада их нећe бити више. Ово је један историјски тренутак. Чини ми се, други пут у веку Србија одлучује о томе шта ћe и како ћe даље. Ако је успела да састави политички непомирљиве, зашто не би могла да састави комшије који су сви изузетно забринuti, али сви имају исти циљ. Ми другог пута немамо. Док представљамо грађане Србије у овој Скупштини, и док их представљамо у Влади Србије, на други начин нећemo решавати Косово и Метохију.

НЕК ПОТРАЖЕ ДРЖАВУ У КОЈОЈ МОГУ ДА ПЉУЈУ, А ДА ЗА ТО НЕМА НИКАКВИХ САНКЦИЈА

(Говор на седници Народне скупштине Републике Србије, 20. октобра 1998. године, у расправи о Предлогу закона о информисању)

Даме и господо народни посланици,

пре само неколико дана, Србија је пролазила кроз једну од највећих криза у својој историји. Данас су већ многи заборавили како је та криза изгледала, ко је изазивао и подстrekивао, ко је помогао да се Србијом шири паника, дефетизам, дезертерство и страх.

Данас сам од посланика, који су, нажалост, напустили ову салу, сазнао да ми не би требало да доносимо закон за који нам Америка каже да не би требало да га донесемо, да треба Америку да питамо како ћemo земљу да уредимо, а моја деца већ седам година одрастају с питањем – када ћe нас Америка бомбардовати. Ми смо ратовали против терориста, а морали смо да преговарамо са НАТО, силом која је претила да ћe да нас нападне. Ми смо по законима ове земље, примењујући стандарде које би примениле све земље у свету, искоренивали тероризам. Уместо да нам у тој борби помогну, запретили су да ћe нас бомбардовати ако наставимо да се обрачунавамо с терористима. А кад смо потписали споразум који Србију не угрожава ниједним својим чланом, чинило им се да то није dovoljno и да треба почeti напад с друге стране.

У време када је било најтеже, неке новине, телевизијске и радио станице ставиле су се у службу оних који су нам претили бомбардовањем. Влада Србије је брзо реаговала, до-

нела је Уредбу којом је забранила да се емитују пропагандне поруке других држава емитоване на српском језику, и наложила Министарству информисања да јавна гласила која крше одредбе те Уредбе опомене пре примењивања санкција. Очекивао сам како ће реаговати ти медији и њихови читаоци или гледаоци. Видели сте да се на њиховим скуповима, на којима су изражавали протест против такве Уредбе, окупљало по стотинак људи.

Они који су нам поклонили поверење, они који су гласали за то да у овој Скупштини 187 посланика формира Владу народног јединства, врло добро знају да су своју судбину поверили у сигурне руке, у руке Владе народног јединства. Влада народног је-

жи, клевете, дезинформације, да човека брукате, да му задирете у приватност, да га шпијујите па да то објављујете, али санкције су, изгледа, биле ниске, ажуруност судова није била за похвалу, и они су мислили, ти који су се тим послом бавили, да то могу да раде у недоглед. Ја им и не замерам. Никад им длака због тога није фалила. Данас ћемо приватност човека, његову личну слободу да у овој држави живи, понашајући се према Уставу ј законима државе, слободно, неометан ни од кога, да не брине за то хоће ли неко о њему нешто измислити – заштитити веома високим казнама.

Колико ће оснивача, и колико ће главних и одговорних уредника да се побуни против овако високих казни?

ка погледа свој жиро-рачун. Ако на њему има 300.000 динара, нека слободно лаже и нека клевеће. Ако нема, боље би било да свој посао обавља у складу са овим законом.

Ово није закон једне политичке странке, једног министра, двојице потпредседника. Ово је закон који доноси Народна скупштина. Заиста, данас сам се осетио увређеним што се само господи Шешељ и Вучић спомињу као креатори овог закона. Сви смо ми учествовали у изради. Господин Бојић је чак преговарао и са оним Мајлсом о изради овог закона (смех у сали). Молим вас, Србија је у таквом стању. Србија је мала земља са великим историјом, са храбрим људима. Србија се не искључује из

Вера је прва мета у коју је гађао непријатељ покушавајући да сломи Србију:
Три јерарха, слава Српске радикалне странке

динства сада, уз олакшање које постоји у Србији, има времена да донесе дуго припремани Закон о информисању.

Ја бих само да укажем на три циља која желимо да постигнемо, или да вам кроз три питања образложим зашто сам ја за овај закон.

Требало би да знамо ко се и шта штити овим законом.

Најпре, штити се човек, појединач, и његова приватност. И досадашњи закон је указивао на то да не можете да износите неистине, ла-

Могу да се изброје на прсте једне руке. Данас смо заштитили сваког грађанина Србије тиме што ће оснивач платити од 100.000 до 150.000 динара, а главни и одговорни уредник, односно одговорно лице, од 50.000 до 150.000 динара. Па сада, молим лепо, онај ко мисли да може да измишља, да вређа, да брука, да клевеће и лаже, нека се понаша по народној пословици која је настала у време Душановог законника, кад су се казне изрицале ударцима по туру. Нека лепо питатур да ли може да издржи казну. Не-

света. Србија са светом хоће да разговара. Неће да се понижава и неће да служи.

Ми ћемо примити Мајлса кад год буде хтео да дође. Али, да дође и да цвили зато што више нико не може да лаже у Србији, зато што нико не може да клевеће, што нико не може да преноси „Глас Америке“ – то не може. Лепо ћемо му дати чаџу воде док га прође напад, поздравићемо се с њим, нека иде, нека уређује оно за шта је овлашћен. У Србији, у наше послове неће моћи нико да се меша.

Кога би да заштите они који су ла-
нас говорили против овог закона?
Шачицу људи која је обрукала и но-
винарство и новинаре, професију као
такву? Нису крива она деца која раде
за листове који су доспели под санкције
Уредбе, за листове и телевизије
које ће можда доспети и под санкције
овог закона. Криви су оснивачи,
главни и одговорни уредници. Тој де-
ци сам ја, пре месец и по или два, са
ове говорнице послао лист очински
савет – ако раде за такве медије, кад
приме плату, да знају да је плата до-
шла из Америке, из Немачке, из
Француске, из Енглеске, да их нико
не би платио да су писали добро о
Србији и српском народу, него да их

рао, не бих шtitio te љude i uopšte
se za њih ne bих zaузima s ove go-
vornice.

Знате, разумљиво је да један чо-
век жели да му држава пружи оноли-
ко права колико би он волео да има,
али држава се руководи другим прин-
ципима. У држави принципе, слободе,
одређује скупштинска већина,
најчешће законима. Понекад и Вла-
да уредбама, за које постоји правни
лек, па може да се провери јесу ли у
складу са законом и Уставом.

У овој држави ће Народна ску-
пштина, својим законима, одређивати
како ће грађани да се у њој владају.
Овом закону нема шта да се пригово-
ри. Он је један у низу које ће Народ-

ПАТРИОТИЗАМ ЈЕ ОСТАО ПОСЛЕДЊА ПРЕПРЕКА НА- ПРЕДОВАЊУ НОВИХ ПЛАНЕ- ТАРНИХ ЦАРСТАВА

(Говор на Међународној конфе-
ренцији „Православље и опасност од
системске кризе постиндустријског
друштва глобалне економије и ин-
ституција државне власти”, у Одеси,
21. јануара 1999. године)

Да би проширили границе своје
идеолошко-комерцијалне империје и
да би уништили остале цивилизације
које се супротстављају њиховом експа-
нзионизму, Американци су спрем-
ни да користе сва средства: војну
агресију (са или без легитимитета
који дају Једине нације), економ-
ске притиске (са или без подршке
Светске трговинске организације,
бивше ГАПТ, сада СТО), трговачке
ратове, непрестану употребу идеоло-
шко-моралног арсенала о људским
правима, и друго.

Исламизам, наизглед у сукобу са
америчком нецивилизацијом, у су-
штини следи исти циљ потпуног
освајања планете, какав имају и Сје-
дињене Америчке Државе. Цијад и
Америка имају заједничку тачку: и
један и други су противници сувере-
них држава нација и минирају њихо-
ве демократске институције.

Исламски блок још увек није спо-
собан за самостални наступ на свет-
ској сцени и принуђен је да усаврши
систем савезништва у коме има под-
ређену улогу, тако да данас ислами-
стички покрети представљају један
од камена темељаца америчке спољ-
не политике. Ово исламско-америч-
ко савезништво није изненађујуће
ако имамо на уму чињеницу да су и
моћ и култура Сједињених Америч-
ких Држава пре свега економски, и
да америчком дипломатијом у цели-
ни управљају економско-финансиј-
ски и енергетски интереси.

Нико озбиљан, поготово полити-
чари и стратеги у православним зе-
мљама, не би смео да занемари посто-
јање нових претњи освајачког ради-
калног исламизма и англосаксонског
глобалног села. Радикални исламизам
напредује у Европи првенствено
путем имиграције и демографски,
док други поприма изглед паши-
стичке планетарне културе заснована
на култу слободе и уживаша.

Сједињене Америчке Државе зна-
ју да младе исламске нације имају по-
требу за западњачком технологијом,
како би могле да користе природна
богатства која поседују. Исламски
свет, по Американцима, требало би
да постане тржиште са око милијарду
потенцијалних купаца. Како је реч о
земљама неспособним да достигну
војну и економску аутономију, услед

Томислав Николић на челу југословенске делегације на
Међународној конференцији о православљу, у Одеси, јануара 1999. године

плаћају зато да, кад нема ничег ло-
шег, измисле нешто да би напунили
странице.

Ја сам се згадио на „Дневни Теле-
граф“ прошле, или претпрошле годи-
не, када је на насловној страни обја-
вљена фотографија једне старице са
спуштеним гаћама. Рекли су да је то
пензионерка на Калемегдану. Сутра-
дан су се извинили тој старици/али се
нису сетили да то не објављују, него су
објавили, написали чак наслов „Сен-
зационално“. Боже мој, објавили су
данас, а извинили се жени супрадан
кад су је сигурно сви препознали, кад
су јој нанели велику бруку и срамоту.

Ко је угрожен доношењем овог
закона? Шпијуни и плаћеници, лаж и
клевета. Ја се уопште не бих обази-
ла

на скупштина имати прилике да до-
несе у овим редовним и ванредним
заседањима. Овај закон је знак да се
у Србији озбиљно ради на срећивању
стања, да дочекамо спремни – а дочека-
ћемо сигурно – још уцена и прет-
њи. А са оваквим медијима, који су
проширили лаж да је поносно бити
против државе Србије и српског на-
рода, са медијима који се плаћају из
иностранства и за тај ситан новац
обављају велеиздајничке услуге по
Србији, ми више никакву кризу не
смемо да дочекујемо.

Зато препоручујем онима које по-
јединци бране и онима који се овим
послом баве, да потраже државу у
којој могу да пљују и народ и државу,
а да за то нема никаквих санкција.

недостатка технолошког напретка, савезништво с њима сасвим је могуће.

У непрестаном лову на уговоре за експлоатацију нафтних резерви, Американци се приближавају члановима будућег мусиманског блока како би припремили све услове за своју имплантацију у те области, а све користећи реваншистичко непријатељство мусиманских народа према својим бившим господарима и колонизаторима.

Једнострана толеранција – која одликује исламско-западњачке односе – представља значајан адут за исламисте који планирају преобрађај света на основи судара двеју цивилизација. С једне стране, они користе изненађујућу благонаклоност неких представника хришћанских цркви; са друге стране, погодује им верски релативизам – и, често, атеизам који из њега произилази – европских политичко-културних елита, као и маса које су, под дејством политичке пројздрљивости и телевизијских серија, постале сасвим пасивне.

Шири се штетан став о исламу као једноставној побожности ограниченој на приватну и породичну сферу, што је само знак интелектуалне кратковидости којом се исламу приписују карактеристике религије схва-

Русија је наш историјски партнери: др Војислав Шепшель и Томислав Николић током једне посете Москви

ћене на онај начин како се она дожиљава у православном свету.

Тако смо данас изложени опасностима мондијалистичког фундамен-

тализма у којем англосаксонски правац велича апсолутни индивидуализам са његовим тиранским „слобода- ма и правима човека”, док исламски учвршићује групу и индоктринисан је да освоји свет.

Залагање за људска права данас је илузија која користи искључиво америчкој империји, склоној да субверзивно оружје људских права радије користи да би парализала конкурентске нације него да та права сама поштује.

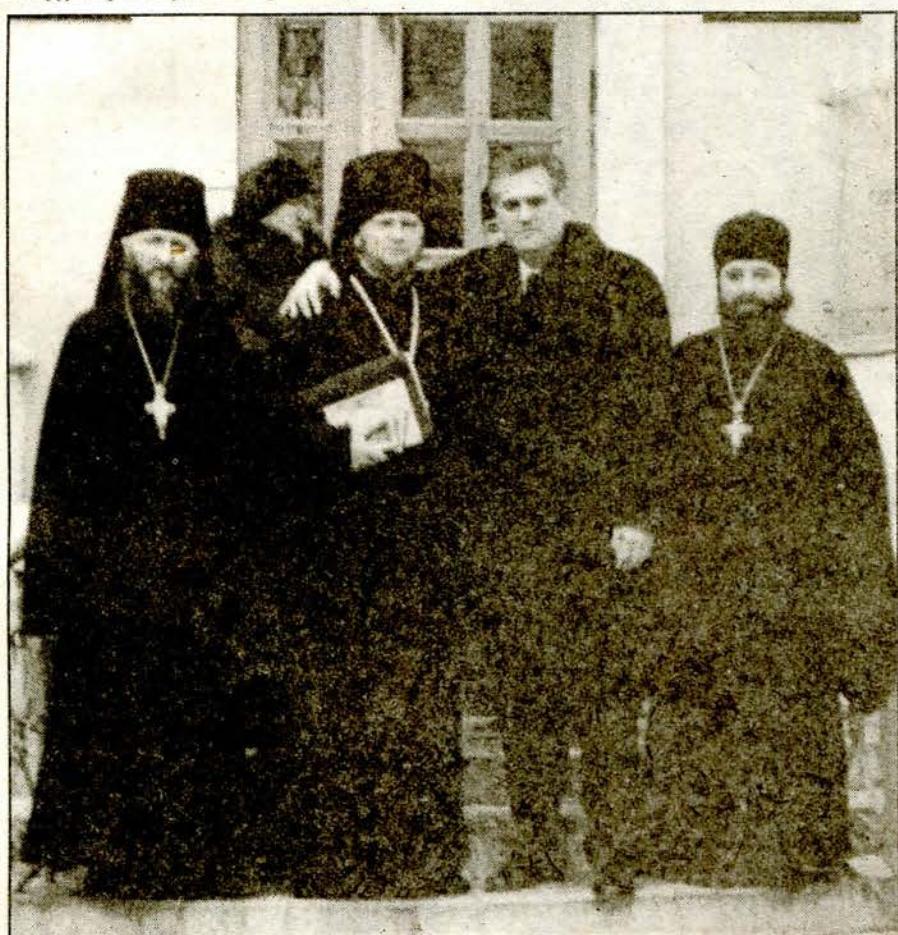
Јасно се види да је реч о рату који је истовремено економски и културни, а поготово психолошки, јер је прва мета којом се обара непријатељ вера, дух који по сваку цену треба ослабити.

Политичари либералних демократија, формирани у школи технократије и медијских сондажа, не учевише да служе општем добру, нису обучени да бране највише интересе своје нације.

Наша рањивост је данас наша стварност.

Патриотизам је постао последња препрека напредовању нових планетарних царстава, америчког и исламског. Одбрана државе – нације иде под руку са одбраном вере и демократије, чија обележја данас покушавају да одреде искључиво поборници такозване „религије” људских права, заговарачи новог светског почетка.

Владе неких православних земаља удаљују се од православља верујући обећањима Американаца да ће

Томислав Николић са ректором и професорима Одеске духовне семинарије после предавања које је одржао јануара 1999. године

Српска радикална странка ће трајати док траје српство:
на једној од седница Председничког колегијума

добити новац и за државу, и за политичаре. Не знају америчку пословицу која гласи: „Бесплатан сир налази се само у мишоловци“.

На срећу, још постоје државе у којима није остварена коначна победа англосаксонског космополитизма над одбраном идентитета и нације.

Данас, овде међу пријатељима и браћом, академик Милутин Стојковић и ја представљамо једну такву државу, Савезну Републику Југославију и Србију као републику у њеном саставу, државу која је већ девет година изложена нападима чудовишне и необјашњиве спрете непријатеља православља и српства посебно.

Наш народ, држава и суверенитет брутално се бацају под ноге у покушајима да се смени легална власт и на чело државе доведу квислинзи који су по вољи Америке и њених европских транснационалних корпорација. У борбу против Србије Америка улаже десетине милиона долара којима плаћа политичаре, новинаре, судије, професоре, лажне студенте. Трују нам децу филмовима, дрогом и финансирањем деловања секта. Ако то не будеовољно – а неће бити – постоји наређење за напад ракетама.

Ми се ни онда нећемо предати. У својој историји, никада се и никоме нисмо предали. Никада и никоме нећемо предати ниједну стопу своје земље, а посебно Косово и Метохију, симбол српске православне историје.

Терористи на Косову и Метохији киднапују и убијају нашу децу, грађане, полицију и војску. Прихватили смо мисију ОЕСЦ уверени да ће

представници више од педесет европских држава бити довољни да се осигура безбедност грађана када се наше снаге безбедности повуку.

Од онда је било више од пет стотина напада и непотребно је изгубљено на десетине живота. Изгледа да је прави задатак мисије заштита терориста, њихово организовање, обука, наоружавање и конструисање лажи о монструозним злочинима државних органа Србије.

Нажалост, државе које нису под кишобраном Америке још увек немају представнике на Косову и Метохији, а логично питање је да ли ће их икада имати. Зато се просторије мисије ОЕСЦ у многим селима на Косову и Метохији налазе у истој згради у којој су смештени терористи. Зашто у мисији нема представника православних земаља, или – зашто их нема толико да се осигура неутралност мисије?

Постоје необаврви докази да мисија ОЕСЦ служи како би припремила и наводила напад НАТО на Србију. Гнусне лажи о наводном масакру над „дивилима“, који су снаге безбедности Србије извршиле у селу Рачак, конструисане су у том циљу. Америка тражи од Србије да призна терористе као равноправног партнера у сукобу, да призна неке униформе иако их они немају, иако се у целом свету зна да терористи немају униформе.

НАТО је најружнија реч на свету:
на Великом школском часу у Крагујевцу, током агресије

Шеф верификације мисије, пензионисани амерички генерал Вокер, забранио је српским истражним органима да, уз његово присуство, изврше увиђај на месту догађаја, и тиме погазио законе земље која га је позвала да дође и помогне да дође до мира.

За три месеца, он није доставио ниједан извештај. Чак ни онда када су убијена петорица српских дечака у селу Пећ, или када су отета осмороца војника. Постало је готово нормално да сваког дана погине један српски грађанин или полицијац. Зато он више не може да обавља тај посао на територији Савезне Републике Југославије, више није пожељан у нашој земљи. Само сила која не познаје право и Бога може да га остави у Србији.

Драгоценна нам је ваша помоћ у борби за очување нашег народа и државе. Помоћ је и када нас неко не напада; и то што нам ваша држава не забранјује путовања; помоћ је и ваша молитва. Савезну Републику Југославију Америка држи у изолацији. Разлози су непознати, или, боље речено, познати: желели би да владају и у нашој земљи.

Некоме кога нису избрали грађани на изборима нећемо дозволити да влада. Наши стари су издржали и већа искушења. Не смејмо да их осрамотимо и не желимо да се стидимо пред својом децом.

Како и зашто да допустимо Америци да од Србије направи своју колонију?

Српска православна црква је постала аутокефална пре готово осам века, неколико векова пре открића Америке. Србија и Српска православна црква ће постојати и кад Америка нестане. Српски народ ће сачувати своју земљу и одбранити западну границу православља.

Ми, учесници овог скупа, дугујемо захвалност Украјини, Одеској митрополији Руске православне цркве и граду Одеси – чија је заштитница Касперовска Богородица – што су нас отвореног срца позвали и примили, да се упознамо, помолимо Богу у Саборној цркви и договоримо се како ћемо даље да бранимо и развијамо нашу православну веру.

На крају, али за нас Србе најважније, молимо вас да усвојимо Резолуцију коју вам је наша делегација предложила и предочила јуче.

Потребна нам је помоћ и подршка ваших парламената и влада, зато што се Србија данас бори и за вас.

Ваша награда биће душевни мир који ће вам подарити Господ, мир као после обављеног великог посла.

Хвала вам!

АКО СЛУШАТЕ МОЈ САВЕТ, НЕ ИДИТЕ!

(Говор на седници Народне скупштине Републике Србије, 4. фебруара 1999. године, у расправи о слању српске делегације на „преговоре“ у Рамбује и Париз)

Данас би требало да одлучимо како да одговоримо на још једну уцену и још један ултиматум. Да покажемо и храброст и разум, и бригу за државу и бригу за народ. Да оставимо по

тврдњи. Позив, начин на који нас тамо позивају, састав учесника – ученивачи, тутори, ментори и терористи су на једној страни, а Србија на другој. Да ли су они који мисле, или бар говоре да не треба ићи, убеђени да се тамо може остати доволно снажан и довољно јак? Да ли су заиста сигурни да ће резултати бити повољни по Србију и српски народ?

Ако данас Народна скупштина одлучи да делегација Републике Србије отптује у Француску и тиме от-

НАТО је удружење зликоваца, одбрамбени савез који је увек само нападао: на митингу Српске радикалне странке у Земуну 1999. године

страни несугласице око тога ко има веће поверење у народу, ко је успешнији. Да после ове седнице поново живимо обичан, свакодневни земаљски живот, а да се на овој седници уздигнемо – зато што нас на то упућује прошлост; зато што су ретки српски парламенти који се нису уздигли изнад свакодневића онда када је требало да се решава судбина Србије и српског народа.

Убеђен сам да не треба ићи у Француску. Толико је доказа и чињеница које говоре у прилог овој мојој

клони директну претњу бомбардовањем, у саставу те делегације неће бити ниједног српског радикала. Пукло би срце и радикалу који иде и радикалима који би остали да га чекају. Нама тамо из многих разлога није место. Не само зато што знамо да ће тај покушај Србије да се ствари реше мирно и дипломатски завршити неуспехом; не само зато што је многима од нас, који смо у врху Српске радикалне странке, улаз у Француску забрањен у нормалним околностима, а зашто бисмо молили да нас пусте под

изговором да су околности ненормалне; не само зато што ће тамо бити у предности непријатељи Србије и српског народа; не само зато што ће Срби седети насупрот онима који зверски убијају српску децу, и о нечemu са њима мирно разговарати; не само зато што смо и у овој Скупштини

вори без стезања српског народа и савијања српских руку иза леђа, ја ћу, а претпостављам и остали српски радикали – јавно честитати онима који се са таквим гласовима буду вратили.

Морам да призnam да ћу са стрепњом и зебњом испратити на тај пут оне који на њега буду отишли и да не-

који Србију волимо више од свега на свету, којој желимо добро више него ишта на свету. Зато ће наше мисли бити са онима који буду у Француској. Данас не тражим речи којима бих на било који начин осудио посланике који се овде изјашњавају у прилог одлaska. Одлази се „мечки на рупу“. Не могу да поверијем да постоји неко ко тамо иде спреман да изда, мада има неких који нису хтели да иду на разговоре у српску Приштину, а ишли би у француски Париз.

Али, ако већ идете, будите спремни на сва искушења, тамо се нећете бавити дипломатијом. Увући ће вас у затвор са стражарима испред врата, нећете видети белог дана, бићете сами, изоловани од свега. Напољу ће бити стражари НАТО, не заборавите – највећег непријатеља нашег народа. НАТО је удружење зликоваца, узурпатора моћи, одбрамбени савез који се никада и никада није бранио него је само нападао под изговором да су угрожени демократија и безбедност Америке.

НАТО је најружнија реч на свету, реч које се наша деца плаше већ седам година. Не заборавите – никада нисте седели насупрот таквог непријатеља. Држите се добро; то што тамо доживите, то није ништа у поређењу са оним што вас у Србији евентуално чека ако попустите. Не смете да прихватите гувернера и окупаторску војску. Србију, њене грађане и Устав ставите изнад сваког папира – ако то будете у моћи.

Ако не будете у моћи, бежите из Француске. Ако слушате мој савет, не идите. Са представницима албанске мањине треба разговарати у Србији, па нека присуствује ко год хоће. Ми десет месеци не можемо да их настерамо да разговарамо. Ми деценијама трпимо терор, малтретирања, убијања, силовања, отимања, понижавања, ноћни и дневни страх у кућама, на путевима, на њивама, у фабрикама.

Како да то све признамо као рат, да су две државе ратовале на Косову и Метохији, па једна изгубила и сада пристаје на мировну конференцију и тражи подршку великих сила да сачува део своје територије? Мислите о томе шта овај одлазак међународно-правно значи. Уосталом, покушајте и то, да не испадне после да Србија неће мирно да реши проблем Косова и Метохије. Нажалост, очигледно је да ће решење за Косово и Метохију бити војни пораз свих оних који са пушком у руци нападају на Србију. У целом свету државе мирно решавају сукобе са терористима. Терористе поразе, да би грађанима обезбедили мир.

Ми смо спремни да тај пораз албанским сепаратистима нанесемо и кад се вратимо.

Спољна политика СР Југославије мора се водити другачије:
Томислав Николић у свом радном кабинету у Савезној влади

и на референдуму донели одлуку да никоме не дозволимо да се меша у наше унутрашње послове – нећemo бити тамо зато што су компјутери већ решили проблем Косова и Метохије, зато што је све већ написано, до последње тачке.

Али, ако се наша очекивања показују погрешним, ако се испостави да су у праву они који данас заговарају и тај покушај да се ствари реше мирно, ако Србија остане толика колико је данас, ако Косово и Метохија остану у правном систему Србије, ако пресуда није већ исписана, ако се тамо нешто дого-

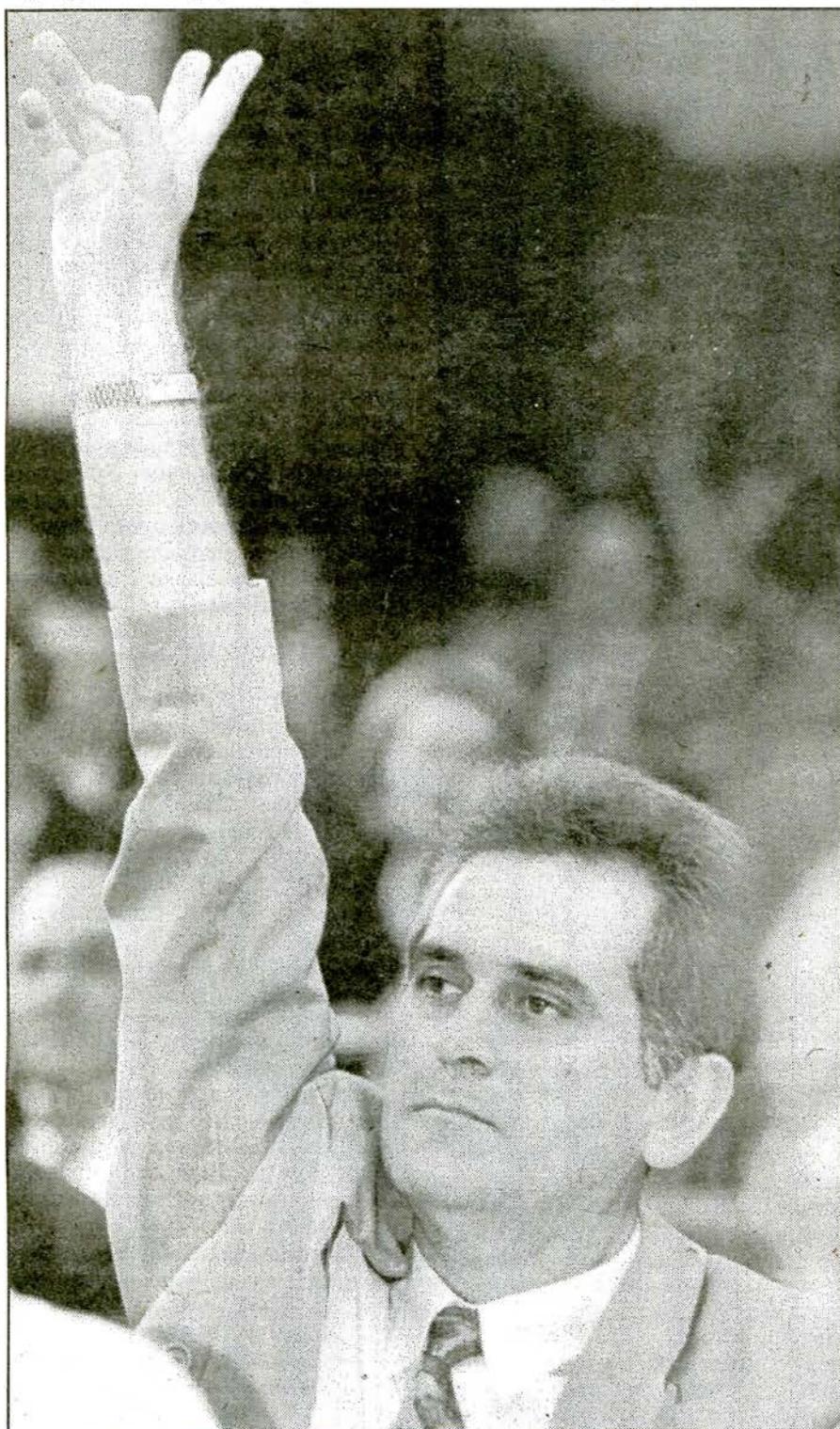
ђу мирна срца чекати њихов повратак. Српска радикална странка ће се увек приклонити волије већине у Народној скупштини, волја већине посланика у Народној скупштини за нас је воља народа. Ако воља народа данас буде да прихватимо разговоре у тамници коју је НАТО спремио за српску делегацију у Француској, срећан пут онима који тамо иду.

Међутим, увек имајте на уму само једну ствар: у овој Србији, коју остављају да вас са зебњом чека, не живите само ви и само ваша деца. У овој Србији живе и наша деца, деца нас

ТОМИСЛАВ НИКОЛИЋ: БРЗ НА МИСЛИ, БРЗ НА ЈЕЗИКУ

ТРАЖИМ РЕПЛИКУ!

Тома Николић је „стручњак” за реплике. Ко би њега надмудрио у директном дуелу за говорништвом - тај се још није родио. Кад излази на мегдан Томи Николићу, Душко Васовић, одборник у Скупштини града Крагујевца, своју реплику почиње овако: „Тешко је говорити после Томислава Николића”. Ево зашто!

После њега је тешко говорити: Томислав Николић тражи реч у Народној скупштини Републике Србије, 1993. године

ВОДАЊЕ СРБИЈЕ

Бранко Баљ: Заиста молим све присутне: упитајмо се где би десница одвела Француску, где би неонацизам одвео Немачку и где би крајњи обилици радикализма одвели Србију?

Томислав Николић: Много вам хвала што сте нас подсетили на једно питање: а где је комунизам довео Србију?

КРИЗА

Зоран Анђелковић: Говоримо о проблемима сетьве, жетве, и многим другим – које ви хоћете да заобиђете када говорите о поверењу Влади. Уопште не предлажете како да се у оквиру ових санкција 820 изађе из кризе.

Томислав Николић: Ево, ја вам дајем предлог како да се изађе из кризе: сменимо Владу и завршимо посао.

ЖЕНЕ

Председник Скупштине Зоран Аранђеловић: Господине Николићу, да не говоримо о свим стварима. Ја сам мислио да реплицирате ово о чemu је било речи.

Томислав Николић: Господине председничке, ја нисам ваши студент. Ви сте и пре неки дан пружили шлагворт новинарима и српској јавности кад сам ја дискутовао с једном дамом, која је била потпуно нормална, али ви сте ту додали једну алузију која се сад шири по Србији, и ја од жена не могу да останем миран...

ГЛУПСОН СИТИ

Живота Цветковић: За разлику од нас социјалиста који се залажемо за штедњу и рационализацију и примером делујемо, јер је само 15 одсто нас искористило право да будемо на сталном раду у Скупштини, Српска радикална странка то право користи са преко 100 одсто.

Томислав Николић: На аутобуској станици у једном граду пише: „Улазите у Глупсон Сити”. Како може једна посланичка група са више од 100 одсто да користи своје право?

ПОДЛОСТ

Александар Павловић: ...И, свим кратко о етичким врлинама и родољубљу – чиме се радикали толико хвале. Примиш одбеглог у своју кућу, пре храниш га и опоравиш, а он – опорављен и оснажен – уместо, кад су се већ стекли услови, да се врати и брани своју родну груду, не само што хоће да буде газда у твојој кући, већ би из ње да подстrekава друге да до последњег даха бране његово огњи-

ва за људе без биографије и без резултата него кад нађу на људе са биографијом и резултатима. Са тог ставовишта их разумем.

Томислав Николић: Ја заиста немам политичку биографију пре Српске радикалне странке и тиме се поносим, а моја радна биографија позната је по Србији. Посебно је позната да сам радио у Комуналном предузећу и сахрањивао здравије од вас. А узроци смрти (научиће вас мандатар шта да кажете) били су различити. Ја сам са-

размишљали ко ће бити шеф Посланичке групе, закључили смо да је за Милорада Вучелића довољно да то будем ја. Ако социјалисти нађу неког паметнијег и образованijег, ми ћemo дати другог кандидата.

РАЗЛИКА

Пал Шандор: ...Све ово што сам говорио, говорио сам потпуно добронамерно, јер то иде и у прилог Србима који су мањина у другим државама, а не само у прилог мањинама у Србији. Врло принципијелно.

Томислав Николић: Све ово што је господин Пал изговорио је прогноза да ће социјалисти или Коалиција „Заједно“ победити на изборима. Али, ја вам кажем: ако победи Српска радикална странка – а није далеко од тога – подсећам вас да смо вам ми највећи пријатељи. С нама врло добро знајте на чему сте. Попштоваћете Устав, плаћаћете порез, одазиваћете се на позив у војску и рат и имаћете сва права као и Срби. Нећете имати више права, нити ћете моћи да их очекујете. Уосталом, питање мањина је решено у Србији, и та ствар је закопана. Апсолутно једнака права имате ви, господине Пал Шандор, као што има Рака Радовић, који је био припадник српског народа, а сада је социјалиста. (Смех у сали).

Боље без него са погрешном политичком биографијом:
Томислав Николић са Милорадом Вучелићем

ште. Таквом родољубљу и таквој етици није потребан коментар.

Томислав Николић: Ево, за вас, један краћи реферат: „Човече, кад већ старост сама собом носи довољно мана, немој да је оптерећујеш подложћу“. (Катон).

(Аплауз).

КАНДИДАТ

Милорад Вучелић: Ја разумем Томишу Николића и његово агресивно иступање и добаџивање стално док траје расправа, јер нема већег изазо-

мо поносан на то што има једна личност коју грађани Србије више мрзе од мене, а то је директор Радио телевизије Србије Милорад Вучелић.

Милорад Вучелић: Томина потреба за сахрањивањем очига је пренесена из његове основне делатности у парламент. Међутим, нажалост, неуспешно. Можда је на грబљу сахрањивао здравије од неких овде, па и од мене, али он заиста, сходно својим више него скромним могућностима, није у стању овде да сахрани било кога.

Томислав Николић: Знате, када смо ми у Српској радикалној странци

размишљали ко ће бити шеф Посланичке групе, закључили смо да је за Милорада Вучелића довољно да то будем ја. Ако социјалисти нађу неког паметнијег и образованijег, ми ћemo дати другог кандидата.

РАЗЛИКА

Пал Шандор: ...Све ово што сам говорио, говорио сам потпуно добронамерно, јер то иде и у прилог Србима који су мањина у другим државама, а не само у прилог мањинама у Србији. Врло принципијелно.

Томислав Николић: Све ово што је господин Пал изговорио је прогноза да ће социјалисти или Коалиција „Заједно“ победити на изборима. Али, ја вам кажем: ако победи Српска радикална странка – а није далеко од тога – подсећам вас да смо вам ми највећи пријатељи. С нама врло добро знајте на чему сте. Попштоваћете Устав, плаћаћете порез, одазиваћете се на позив у војску и рат и имаћете сва права као и Срби. Нећете имати више права, нити ћете моћи да их очекујете. Уосталом, питање мањина је решено у Србији, и та ствар је закопана. Апсолутно једнака права имате ви, господине Пал Шандор, као што има Рака Радовић, који је био припадник српског народа, а сада је социјалиста. (Смех у сали).

ПСИХОПАТИЈА

Славољуб Филиповић: Према неким сазнањима, могуће је очекивати да би појединци у Хагу желели да разбију то јединство менталних и духовних близанаца. У том смислу, чује се да Шешељ већ нуди федерацију Силајдићу против Параге, а Бобан федерацију са Арканом и Младићем против Изетбеговића. Охрабрује, међутим, сазнање да се томе енергично супротставља Шабан Муратовић, који инсистира на братству и јединству до даске. У противном, опет ће дићи вишеградску брану у ваздух.

Ето, то су само нека од размишљања из моје изборне јединице, на основу програма новог мандатара Владе. Дужан сам да ово саопштим. Ово је став из централног дела Србије и Шумадије.

Томислав Николић: Срећа је што у централном делу Србије и Шумадије нема много оваквих психопата. Мислио сам да се господин Драшковић изјавом да је Србија од Неготина до Книна ослободио оваквих лудака у својој странци.

Славољуб Филиповић: Ја мислим да важим за изузетно коректног овде. Са свима вама сам добар. Али,

има она народна, ја ћу само њу рећи:
„Смеје се магарац зецу што има ве-
лике уши”.

Томислав Николић: „Зло говедо –
довојека јуне”.

ПИТАЊЕ

**Председник Народне скупштине
Драган Томић:** Прелазимо на дваде-
сету тачку дневног реда: Посланичка
питања.

Да ли има неко питање? Има реч
професор др Велимир Симоновић.

Велимир Симоновић: Кратко и јасно
питање. Да ли Влада има у плану
да издава финансијска средства за
обезбеђење пројекта за рационално
коришћење енергије?

Председник: Има реч народни по-
сланик Томислав Николић.

Томислав Николић: Господине
председниче, да ли Ви имате намеру
да вратите отетих шест посланичких
мандата? Да ли можете одмах да ми
одговорите? (Смех у сали).

РЕЧ

Председник: Народни посланик
Зоран Ваџић рекламира повреду По-
словника.

Зоран Ваџић: Па, господине Нико-
лићу, да сте ми дали реч када сам је
тражио...

Томислав Николић (с места): Не,
ја сам господин Николић.

Зоран Ваџић: Нешто сте ми сличи-
ни вас двојица, не знам због чега.

Томислав Николић (с места):
Истих смо година.

Ако сменимо Владу, решићемо кризу: Томислав Николић у „пријатељском убеђивању“ са Зораном Анђелковићем

Зоран Ваџић: Истих сте година,
истог политичког опредељења. Да
сте ми тражили реч...

Томислав Николић (с места): Не
тражили, него дали реч.
(Смех у сали)

ПЛАТА

Јован Белић: Да замолим мог при-
јатеља Тому, јер ми је направио белај
у кући. Када сам отишао кући, баба
ми каже – „Па, где су ти толике паре,
онај човек изнесе да добија доста па-

ра, а ти кући ниси донео ништа“. Ако
хочеш да ме оправдаш...

Томислав Николић: Мислио сам
мало хоћу ли пријатељу на реплику...
Па, морају.

Прво, ја верујем да ви имате белај
у кући због другог проблема са же-
ном. Друго, ја мислим да је ваша пла-
та нижа од наше због прихода од по-
љопривреде. Могуће да је то разлог.

ПОЗИВ

Зоран Живковић: Томо Николићу,
ако си мушко, изађи напоље.

Томислав Николић: Мене је пре
неколико година једна жена позвала
са говорнице да изађем напоље, и ни-
је се покајала.

(Смех у сали)

ОТКРИЋЕ

Захарије Трнавчевић: Ја знам ко-
јем соју ви припадате, драга господо
из Социјалистичке партије Србије.
Ви припадате оној групи чија је пер-
јаница Божовић рекао: ако ова Скуп-
штина изгласа да је земља четврта-
ста, она је четвртаста. Овога пута ће-
те имати подршку ове групе српских
радикала, који ступају у коалицију
онда кад се од њих то затраги.

Томислав Николић: Замолио бих
да се са овог скупа припреми једно
саопштење, да се обавести светска
јавност да је пронађен човек без мо-
зга, који иде и прича. (Смех у сали).

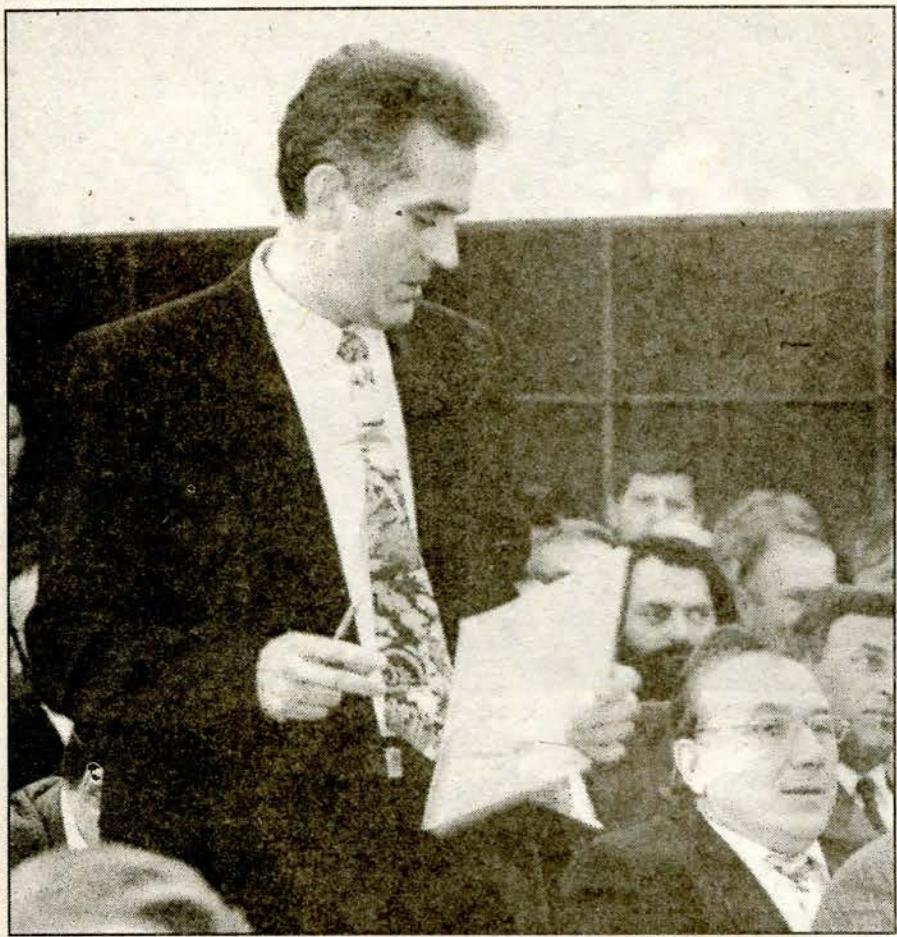
ЛАЖОВ

Томислав Николић: До децембар-
ских избора 1993. године нисам по-
знавао Вука Драшковића, не лично.

Реплике су се често настављале у клупама:

Томислав Николић у расправи са Добривојем Будимировићем Бицом

А сад ће бити што мора бити:
Томислав Николић креће на реплику

Читао сам његова дела и запазио да, изузев – морам рећи, блиставих – излета у опис српске предратне средине, посебно прославе Божића, нисам запазио ништа иоле вредно у тим делима. Али, рачунао сам, проћи ће време, сваки комуниста кад запне да пише о Србима мора са неколико дела бар да се испиши. У Херцеговини, у коју сам пре два месеца ишао да обављам неке послове на ратишту... (Гласови из клупа где седе посланици ДЕПОС-а: Које? Које?) ...да видим колико има муслимана које би Вук бранио, рече ми један човек: „Један добар берберин, машиницом и брија-чем зачас би уништио ту издајничку политичку каријеру“.

Ја сам јуче рекао да је господин Драшковић лажов. Сада кажем да је он историјски доказан лажов. Прошле године господин Драшковић је изјавио да је господин Шешељ Хрват. Историјски институт САНУ научно је доказао да је др Војислав Шешељ Србин. Ако неко научно докаже да неко није у праву, онај први је научно доказани лажов.

Идемо даље. За ових неколико месеци колико сам имао прилику да ступам у политичке разговоре са господином Драшковићем, слагао је осам или девет пута. Преговори су

почели тако што је господин Драшковић рекао да је имао преговоре

са Мађарима и да су они рекли: уколико кандидат за председника Скупштине буде из Српског покрета обнове, Мађари ће гласати за тог кандидата. Испоставило се после тога да Мађари никада нису обећали, него да су рекли господину Драшковићу: ако буде један кандидат из Социјалистичке партије Србије, а други из било које опозиционе странке, уздржаваће се од гласања. Пет дана смо убеђивали господина Драшковића да не сме он да се кандидује за председника Скупштине, да је то бламаџа за једног председника политичке странке. Он је на то рекао да је он правник, што ми уважавамо, али смо му исто тако рекли да је он познат као човек који много више воли епске песме него право. Чак је и писао неке епске песме и потписивао их као народне.

После тога, када смо први пут гласали о председнику Народне скупштине, господин Драшковић је мени рекао да не тражимо јавно гласање. Рекао је да не гласамо јавно него тајно јер су тако замолили Мађари, да их неко не би оптужио што гласају за СПО. Какви Мађари! Пал Шандор је махао цедуљама, није уопште убаџио цедуље у гласачку кутију!

А онда је уследила велика грешка коју је учинио господин Драшковић. Кад је видео да га више нико не воли – осим, морам да признајам, припадника Српског покрета обнове, који су устанују све његове излете да отре, да му све опросте, који би ставили ферецу када би Дана ставила ферецу.

У Скупштини Србије још увек га нико није надмудрио:
Томислав Николић у посланичкој клупи

којих има за педесет посланика увек – онда је господин Драшковић рекао да Томислав Николић непрекидно у Скупштини Србије шире мржњу према Мађарима, како ови не би гласали за СПО. Чак је изјавио на „Студију Б”, три пута, да сам ја на једном заједничком договору са Мађарима рекао Мађару: ако ти кажеш да је уторак а данас је уторак, ја ћу рећи да није уторак. Па, нека каже господин Драшковић када је то било. Ту су и господа Мађари.

После каже господин Драшковић да су Мађари рекли овако: ако буде кандидат из Српске радикалне странке, гласаћемо за социјалисте. Нека, нека чују ови с ким ће да праве владу народног јединства. Онда ми истакнемо кандидата Јоргованку Табаковић, а Мађари не гласају за социјалисте. Никада нису то ни рекли господину Драшковићу!

Кад човек седне да пише, он може да пусти машти на вољу. Још кад има мало извитоперену машту, може да напише свашта и дозвољено му је да објави роман. У овој Скупштини, за овом говорницима, износе се егзактне ствари. Ако смо нас тројица на разговорима, бар двојица знају шта је тачно речено. Онај ко не зна шта говори, он није ни важан, његово се и не пита. Идемо даље...

Председник: Господине Николићу, молим вас...

Томислав Николић: Ја нисам био по ушима Вука Драшковића да врећа Српску радикалну странку.

Председник: Ја вас молим, имали сте толико времена.

Томислав Николић: А знате ли колико он има лажи?

Председник: Молим вас, имаћемо још прилике да још говоримо у овој Скупштини. Молим вас, Томо, прекините.

Томислав Николић: Добро, бићемо ми још ту.

Вук Драшковић: До данас нико није покушао да увреди моју литературу толико као својевремено покојни Владо Шегрт кад је покушао да се бави књижевном критиком. Од данас ће мирније почивати – јавио се један гори од њега да се бави књижевном критиком. Реплике бити неће. Филозоф Артур Шопенхајер каже: човек на увреду или повреду реагује у зависности од тога од кога му је нанета. Неће ниједан човек када га једе пас да узврати једом, нити кад га ритне коњ – да он ритне коња.

Према томе, ја молим и остale посланице Српског покрета обнове да се убудуће клоне реплика, док извесна господа не промене понашање. Реплике су непотребне. Третирајмо ту господу као ваздух, додуше мало

покварен, али ту је Министарство екологије, а ту је и техничка служба која ће с временом на време проветравати салу.

Томислав Николић: Ја ћу кратко. Ја ћу још краће. Господин Драшковић је имао прилику два пута да буде

репцијама за интиму, увуче рамена, покуњи се и буде управо онакав као што је, био кад се и неф вратио после једног релативно дугог одсуства. Тада је господин Николић донео велике поене Српској радикалној странци. Ја подржавам ту идеју која тиња у

Интереси српског народа морају бити пречи од сваке власти:
Томислав Николић за говорницом Народне скупштине Србије

научен памети. Једном га је учила милиција, други пут Даница Драшковић, а трећи пут ћу ја!

ПРЕДСЕДНИК

Слободан Вуксановић: Данас се господин Николић размахао, јер је он увек у прилици да се размаше кад нема његовог шефа. Али, кад седи поред шефа, на пример, на конфе-

његовој глави све време, да он заправо води Српску радикалну странку. Он делује много домаћинскије. Они се хвале и каже да је он човек за домаћинску Србију, и ја го подржавам. Мислим да је бољи од њиховог шефа, не зато што има браду, него зато што лепше изгледа, елоквентнији је.

Томислав Николић: Као ви да разбијете Српску радикалну странку? Тако и то бисте мене наговорили да идем на Војислава Шешела? Па,

ми знамо ко је најјачи у странци, ми знамо ко је највећи политичар у странци. Нема смисла да ми говорите толико лепих ствари кад то о мени уопште није тачно, а ни ви тако не мислите. Али, та карта свађе Војислава Шешеља и Томислава Николића никада у Србији неће проћи, јер смо обојица домаћини људи. Он је председник странке, а ако се мени некада не свиди како он води странку, ја ћу да идем мојој кући. А да кренем у новине, да се свађам са Војиславом Шешељем, да га нападам, или да нападам ове људе са којима живим и трпим све што може да се истрпи у Скупштини, да то могу да радим – ја

да гости пеку вола. Друго, није био, него бик.

(Смех у сали.)

ПРИНЦИП

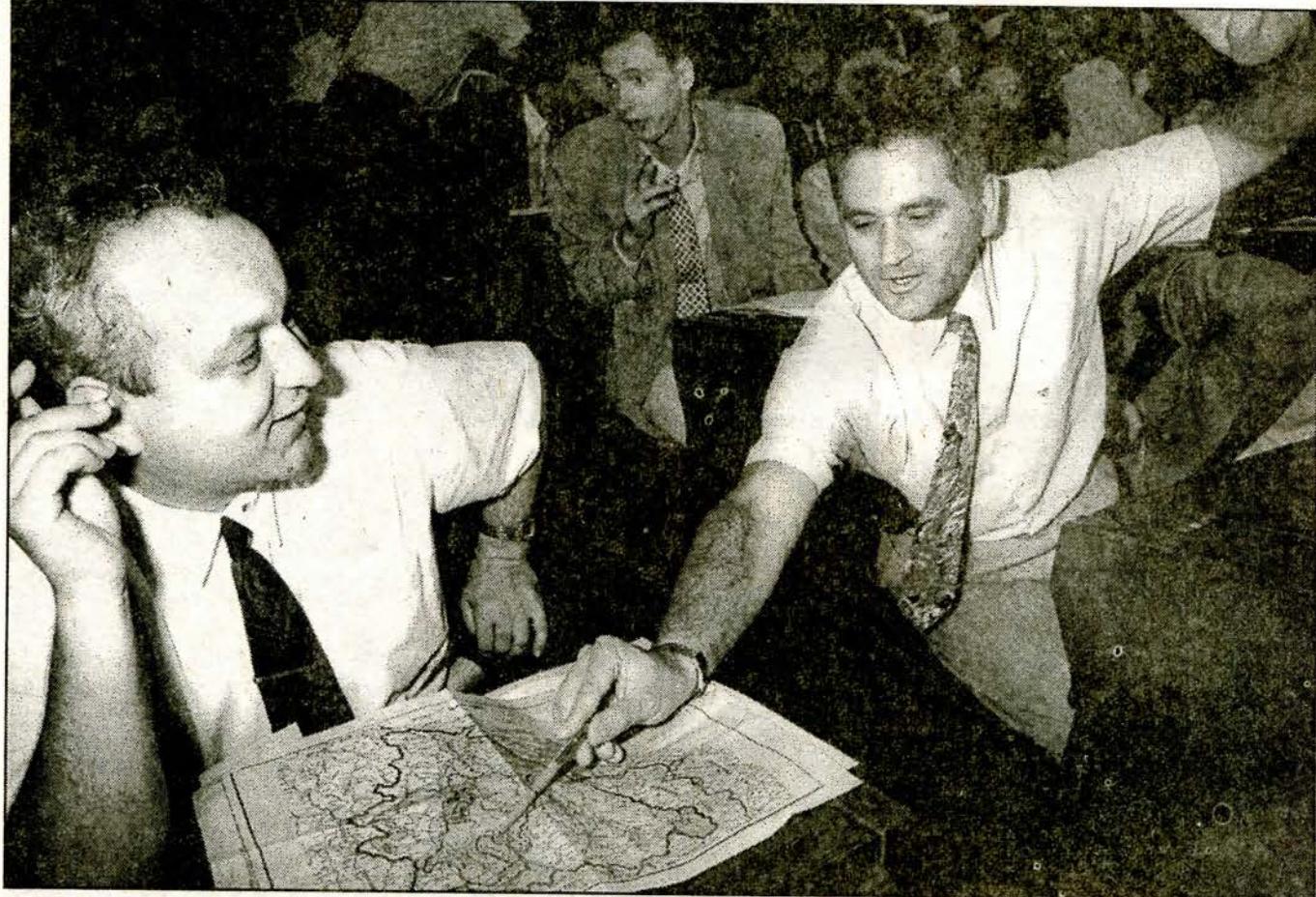
Радован Радовић: Због чега ми одговара већински принцип? Конкретно, код мене у Почековини, у директном дуелу између посланика и директора Више техничке школе, магистра техничких наука, победио је посланик. Није ни битно, ја сам увек доста побеђивао и рачунам да ћу сваког победити на свом терену. Међутим, у граду се десило да психопата победи неуропсихијатра, деси се да пијаница,

ЧЕСТИТКА

Горица Гајевић: У име Посланичке групе Социјалистичке партије Србије, честитам Душану Влатковићу на избору за губернера Народне банке Југославије. Новом министру финансија Бориславу Милачићу желим пуно успеха у раду.

Слободан Гавриловић (Демократска странка): Ја користим прилику да честитам избор и министру финансија, а и бившем министру на избору за место губернера.

Томислав Николић: Ја честитам кошаркашима Југославије освојену златну медаљу.

Озрен је српски: Томислав Николић објашњава социјалистима мапе Венс-Овеновог плана, 1993. године

бих одавно био у Демократској странци. А да сам у Демократској странци, Ђинђић одавно не би био председник, ја бих био председник.

ИЗВЕШТАЈ СА ПАЛА

Томислав Николић: Миле Корићанац је радикал убачен у демократске редове. Зашто сам вас споменуо, господине Корићанац? Ви нисте били ту. Ваши су рекли да сте били на Палама. Ето, само због тога.

Миле Корићанац (с места): Ако сам био, нисам пекао вола.

Томислав Николић: Прво, они, као прави Срби, нису ни дозволили

коме је око дуже од носа, победи, на пример, директора, једну дивну жену, који се не могу упоредити у свом раду.

Томислав Николић: Ја од почетка јула па негде до краја јула увек опраштам Раки зато што је тад врша па га опали сунце, али шта те је опалило у јуну месецу – није ми јасно. Кажеш да си за већински принцип, а износиш аргументацију против већинског принципа! Само у већинском принципу може психопата да победи психијатра; у пропорционалном, то је немогуће. Испричао си нам овде праве разлоге зашто не треба прихватити овај закон!

ДОПРИНОС

Жарко Јокановић: Дирнут сам рећима да они који примају више, треба да дају због оних који имају мало, или готово да немају хлеба да једу, и надам се да ће нас те речи водити приликом следеће тачке дневног реда, када наше функционерске плате будемо повећавали за неколико стотина процената.

Томислав Николић: Ево, ја могу да прихватим, господине Јокановићу, да ублажимо део намета о којима говорите, а да Фонд попунимо тако што ћете вратити стан који сте добили од Владе Србије, ако може.

ВЕЛИКА СРБИЈА

Потпредседник Савезне владе и председнички кандидат Српске радикалне странке Томислав Николић у емисији „Избори 2000.” Телевизије „Топ 3” у Прокупљу, 30. августа 2000. године

СРПСКЕ РАДИКАЛЕ НЕМА КО ДА ПОБЕДИ

Српски радикали окупили су се 1990. године у странку која једном мора да победи и која ће после дugo остати на власти. Србија још увек губи драгоцено време гласајући за друге политичке странке

Водитељ: Добро вече, поштовани гледаоци.

Добро дошли у још једно издање емисије „Избори 2000”, у којој вам представљамо програме политичких странака које учествују на изборима 24. септембра, кандидате за председника Републике, као и кандидате за савезне изборе и локалну самоуправу.

Вечерас нам представљамо Српску радикалну странку и њеног председничког кандидата, господина Томислава Николића.

Добро вече и добро дошли.

Николић: Добро вече, и боље вас нашао.

Водитељ: Хвала. Господине Николићу, ми смо пре пар дана били дома-

ћини председнику ваше странке, господину Војиславу Шешељу, и у тој емисији господин Шешељ нас је упознао са свих сто тачака Програма ваше странке. Ставови српских радикала су јасни, па ћемо се на самом почетку подсетити шта ће Српска радикална странка радити, ако на предстојећим изборима однесе победу.

**Нема разлога за разбијање
СР Југославије**

Николић: Српска радикална странка ће најпре задржати све оно што је добро. Али, добро може да буде боље, а лоше може да буде добро. Српска радикална странка ће се на нивоу

савезне државе трудити да сачува савезну државу, да престане тај сепаратизам који се развија у Црној Гори и у многим деловима Србије, зато што заиста нема никаквог разлога, никаквог основа да се Србија и Црна Гора раздвајају, а тек нема основа да се Србија цела на неке мање јединице, на мање делове.

Српска радикална странка ће учинити све што је у њеној моћи – а уз народ ће сигурно имати велику моћ – да се вратимо на Косово и Метохију. Иако не сносимо никакву кривицу за то што је српска војска, полиција, народ, српска држава напустила Косово и Метохију, ми ћемо тај терет носити на својим леђима и на савести

Српски радикали познати су по томе да никада нису лагали, ни обманывали народ:
они говоре народу истину и онда кад се та истина народу не допада

све док не будемо у могућности да исправимо велику грешку Народне скупштине Републике Србије.

Српска радикална странка ће успоставити директне контакте са свим пријатељима које имамо у свету. Више од 100 држава је пре месец и по дана гласало против предлога које су поднели Америка и Хрватска – да Савезна Република Југославија буде избачена из Уједињених нација. У свих тих 100 држава председник Савезне Републике Југославије мора да путује, или да позове њихове председнике у госте. Српска радикална странка ће завршити посао који за сада сама, са недовољно упоришта у Савезној скупштини, Савезној влади, савезним органима, носи, а то је уједињење у савез са Русијом и Белорусијом. То је основ за наш економски просперитет и за нашу одбрамбену моћ. То је основ да се вратимо на Косово и Метохију, у Републику Српску Крајину и Републику Српску.

Српска радикална странка ће ићи у корените економске реформе, много брже него до сада, зато што је очигледно да наши коалициони партнери нису спремни за реформе економског система. Очигледно је да појединци користе привилегије које им овакав систем пружа и по принципу „што горе, то боље“ себи остварују приходе, профите, не мислећи баш превише на народ. Српска радикална странка ће успоставити рад, ред и дисциплину. Ја вам гарантујем, криминала неће бити, мита и корупције неће бити, зато што ће доћи на власт они који у то нису огрезли. Ми немамо дугова ни према коме. Нико из наших редова се тиме не бави. Полиција ће моћи да закуца на чија год хоће врата. Свако ко је криминалац нека одговара за то што ради – неће га штитити никаква власт. Српска радикална странка мора да испуни те завете, зато што се ми не бавимо политиком за једну, ноћ, или за једне изборе.

Српски радикали не дају лажна обећања

Ми смо се окупили 1990. године у странку која једном мора да победи и која ће дugo остати на власти. Србија још увек губи драгоцену време гласајући за друге политичке странке. Преокрет је настао 1997. године, када смо на председничким изборима чак и победили кандидата Социјалистичке партије Србије. Огромно поверење грађана нам је поклоњено и на изборима за Народну скупштину Републике Србије. Прихватили смо да помогнемо у Влади народног јединства, како бисмо допринели да се Србија извуче из кризе и да мирно дочека расплет борбе против терориста на Косову и Метохији, па чак и

агресију, обнову, изградњу. Током те две и по године нико од нас се није уплео ни у издају, ни у криминал, ни у мито, корупцију, зато што нам привилегије нису биле приоритет, него су нам приоритет били држава и народ. То нам даје за право да ове године очекујемо још више гласова него што смо имали 1997. Нас нема ко да победи! Српски радикали мирно, уздигнуте главе, поносно, отворена срца шетају улицама, у њих се не може упрети прстом, као у људе који не само да нису заслужили да врше власт, него који нису поштени, нису честити.

Нас могу да не воле политички супарници. Може да их обузме и мржња према радикалима, мада је мржња јако лош савезник, али немају шта да нам приговоре. Врло често чујем примедбе у стилу – где сте ви бранили српство, ту српства више нема, па онда морам да питам тог ко тако блесаво питање поставља – што није дошао да нам помогне да бранимо заједно српство? Можда бисмо га одбрали. Не поставља се питање зашто смо ми ишли тамо да бранимо, него зашто остали нису били са нама тамо где је браћено. Ми смо политичка странка која зна колики дуг политичари имају према народу.

Политичари увек живе боље од народа, бар за нијансу боље. Али, зато је њихов дуг огроман. Ми смо политичка странка која зна да нико не може већито да буде на власти, а посебно не ако му лоше иде. Нама лоше иде. Власт мора да се промени. А природна, нормална промена власти, еволуција је прелазак власти са Социјалистичке партије Србије на Српску радикалну странку. То би грађани мирно прихватили, зато што ћемо ми све идеје које су социјалисти пласирали, а нису успели да остваре – остварити.

Ми нећемо стати пред препрекама. Ми нећемо препреке да заобилазимо, ми ћемо да их срушимо. Ми нећемо давати лажна обећања. Оно што обећамо – извршићемо, или нећемо бити на власти. Не може да нам се деси да кроз четири године остане много тога што смо обећали и нисмо урадили, а да ми и даље желимо да будемо на власти. У том је разлика између нас и других осталих – зато што нам је политика циљ, зато што других послова немамо. Нико од нас нема ни приватну фирму, није директор друштвене фирме, наше тетке, стричеви, деца, рођаци, комшије немају фирмe преко којих ми зарађујемо нешто више за себе.

Војислав Шешељ је ушао у политику – могао је да се бави науком и да буде признат и познат научник. Ушао је у политику да буде познат као политичар, да се стотинама го-

дина говори о једном новом радикалу који је вратио сјај и славу радикала и Србију поново учинио земљом у којој је часно живети.

Нисмо заборавили Републику Српску Крајину

Ми смо политичка странка која је једина, рекао бих, од свих политичких странака, није заборавила Републику Српску Крајину, није заборавила трећину Републике Српске. Ми смо политичка странка која је још увек душом на Косову и Метохији. Нас страшно пуче то што се десило у Скупштини Србије, када је већина гласала да се повучемо са Косова и Метохије. Нисмо успели да убедимо посланике да заједно са нама гласају против мировног споразума. Али ево, има времена да грешке исправљамо. Ми поново позивамо политичке странке да после ових избора седнемо и да разговарамо о судбини и Србије, и Савезне Републике Југославије и свих српских земаља које су тренутно под окупацијом. Нудимо руку сарадње свима, без обзира на снагу. Свако ко уђе у Парламент заједно са њим разговара о судбини државе. То је оно што нас издава од осталих.

Нећемо ништа тајно да радимо. Радићемо јавно. Знамо колико ће обавеза имати и председник Савезне владе. Уздам се у народну мудрост, да ће нам поверити победу и да ће то бити Војислав Шешељ, а председник Савезне Републике Југославије да ће бити – српски радикал. Нема добrog председника државе и нема добrog председника Владе ако није српски радикал. То је сада сасвим јасно.

Водитељ: Поменули сте корените економске реформе. Шта оне подразумевају? Шта ће српски радикали конкретно радити како би се стандард наших грађана подигао на виши ниво?

Николић: Прво, мора да се констатује да постоје објективни разлови за стално снижавање нивоа животног стандарда – то су санкције уведене 1992. године. То је јако тешко паљо једној држави која је до тада живела скоро искључиво од кредита, којима је одржавала неку производњу, куповала опрему, градила фабрике. Када су једног дана не само престали ти кредити, него је престала било каква сарадња, држава је тада требало одмах да се окрене другим тржиштима.

Шта то ми можемо сада да продамо на Западу? Имамо ли неки производ високе технологије који би Запад купио од нас, где бисмо ми били квалитетнији и јефтинији? Убеђен сам да немамо. Ни телевизор, аутомобил, фрижидер, замрзивач – шта ми

то можемо да продамо Западу, а да он то већ није набавио од далеконичних земаља, можда три пута јефтиније и три пута квалитетније?

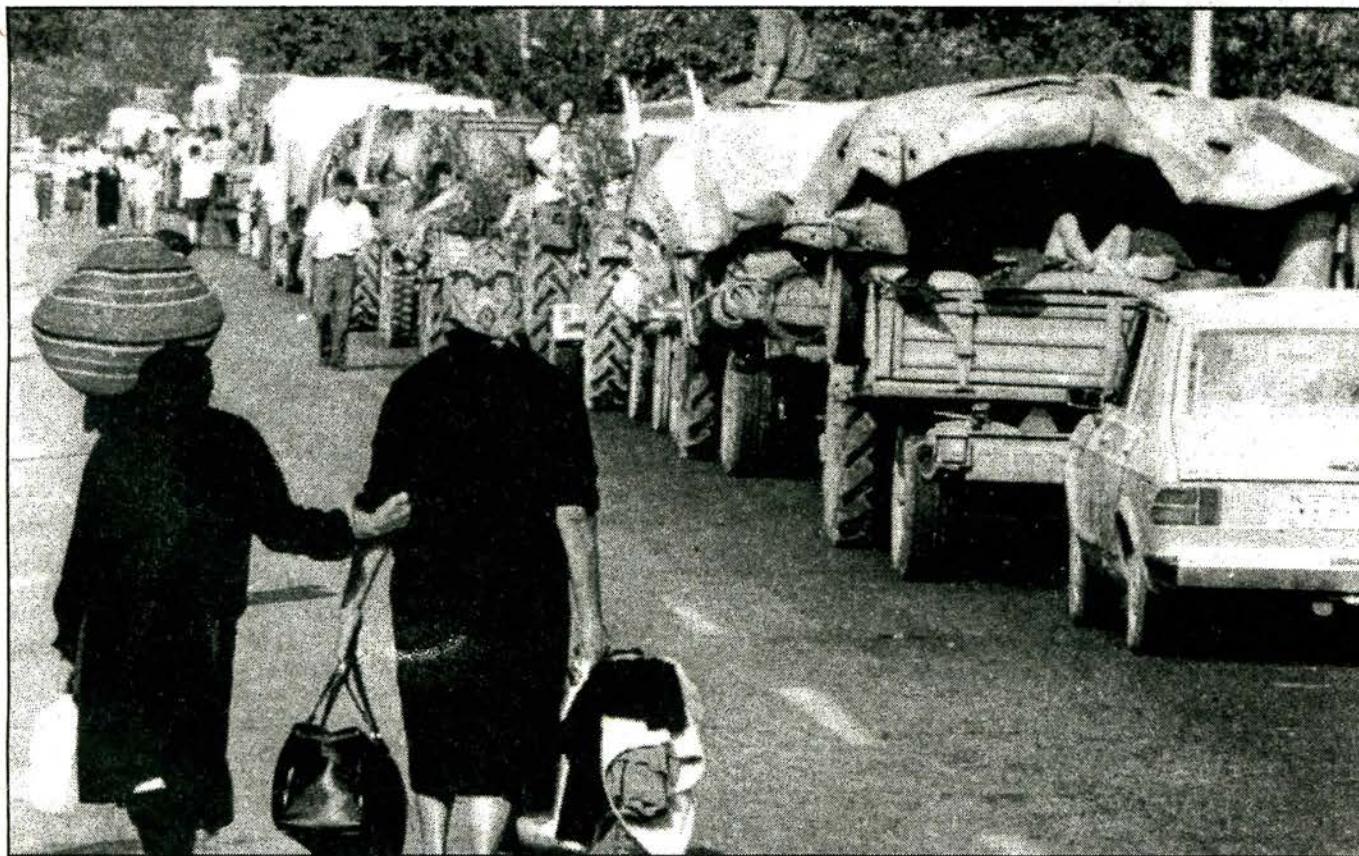
Ми можемо да продамо на Истоку – баш тамо одакле нам стижу и енергенти и сировине, баш то је тржиште на ком можемо најбоље да прођемо. Ево, коначно смо успели да са Русијом потпишемо царински споразум. То је једна од основних могућности које нам пружа савез са Русијом и Белорусијом, једна од основних погодности. Наш производ јефтин на руском тржишту – руски производ јефтин на нашем тржишту. Руски гас, руска нафта, руске сировине – јефтине на нашем тржишту. Али, не може више да се деси да ми увозимо гас из Русије, да га овде не наплаћује-

већ сада отпочело производњу да су биле приватне. Али, закон је такав, закон омогућује директору да он процени хоће ли бити приватизације или неће. Нема обавезности, нема рока у коме то мора да се изврши.

Имали смо прилике да остваримо велики капитал. И даље се производи цемент – да га набављамо по истој ценi, а да тим капиталом покренемо производњу у многим фабрикама. Нису хтели директори. Ми смо понудили закон који мења однос директора према приватизацији, да то постане обавезно – још увек нисмо постигли сарадњу са коалиционим партнеријама. Нешто ту шкрипти. Наше тржиште је на Истоку, наше тржиште није на Западу. Треба што пре нашим директорима усадити у главу да

сада већ и у изградњу земље. Када се покрене грађевинарство, све остale индустријске гране крећу за њим. Креће производња грађевинског материјала, машинска индустрија, производња намештаја, опреме – све почиње када раде грађевинци. Треба ући много шире, много снажније у јавне радове – у ауто-пут за Црну Гору, пловни пут Морава-Вардар – ми морамо да уђемо у јавне радове.

Очигао је да запошљавањем грађевинаца решавамо велике проблеме. И онако се из буџета издавају средства којима се неке накнаде, морам да кажем, скоро симболичне, обезбеђују за многе раднике који не раде. Најбоље је раднике запослити, да зараде плату. Ми то можемо. Доказали

Српски радикали нису заборавили Републику Српску Крајину:
Срби ће се вратити на своја вековна огњишта у слободну српску државу

мо, и да правимо дуг према Руској Федерацији, рачунајући на братство, пријатељство, вечиту сарадњу и да ће неко стално да нам опрашта дугове. То је то схватање друштвене својине: преливаћемо из шупљег у празно, спољне дугове, а посебно онима који су нам пријатељи, нећемо да враћамо.

Ући ћемо одмах у свеобухватну приватизацију. Не може више да се чека. Колико смо само изгубили тиме што нисмо извршили приватизацију пре агресије. Колико би фабрика мање било гађано да је у њима био страни капитал. Колико би фабрика

окрену главу на Исток, тамо где то што произведу могу да продају.

Разбићемо мито и корупцију

Ми морамо да понудимо руском капиталу учешће у јавним предузећима, можда чак на тај начин да вратимо и дугове – мада и Руска Федерација има дуг према Савезној Републици Југославији и о томе тек треба разговарати, да наша економија може да крене поново.

Ми смо делимично и јавним радовима већ покренули многе привредне гране. Ушли смо најпре у обнову,

смо то на обнови земље. Када је престао рат, чинило се да је све у колапсу. А како је све то изгледало када смо почели да радимо, када су људи са еланом и одушевљењем ушли у посао!

Наравно, лобије треба разбити. Треба разбити мито и корупцију. Нас то уништава. Зашто ћуте они који су за све одговорни? Како ће да оправдају то што Влада Србије обезбеди довољно намирница из робних резерви – и шећер, и јестиво уље, и брашно, по ценама која је приступачна за грађане; и то изађе из робних резерви, стигне у округе, и онда нестане.

Постоје градови и села у којима никада нису видели шећер по цени која је државна, али га зато на цак по 60 марака има где год хоћете. Одакле тај шећер? Зашто се ту не уместају државни органи па пронађу ко то краде? Зато што се стигне пред нечија врата, а тај има веома утицајне везе и тај ланац се протегне негде до врха државе. Зар је тешко да се пронађе ко то ради? Па, нека само прате пут робе, где је у међувремену нестала та роба.

Зашто нема бензина и дизел-горива на пумпама, када стално обезбеђујемо довољно новца – и динаре Републичка влада, и девизе Савезна влада и Народна банка Југославије? Где је тај пут од девиза до набавке дизел-горива, па после до сељака? Што нема за сељака дизел-горива по 16 динара? Што нема за грађане бензина по 20 динара, а има по 30, по истим тим пумпама за девизе, или за марку и десет? Шта се то дешава у земљи?

Нико неће отвorenо да крене у акцију и каже – јесте, ми се боримо против криминала – ево криминалца! Да међу криминалцима има једног српског радикала, ми би га на сва звона огласили криминалцем.

Како је могуће да не ваља ситуација у здравству? Влада Србије донесе нове мере. Потпредседник Бојић преузме ресор, утврди да ништа није ваљало. Па како је могуће да бивши министар постане савезни министар? Да ли је то могуће у једној нормалној држави – да се утврди да нешто не ваља, и да нема одговорности? Да ли је могуће да нема одговорности у Нафтној индустрији Србије? Да ли је могуће да нема одговорности у фабрикама лекова? Народ све то види. Народ зна и где су кривци, и како може ситуација да се поправи. Морају да добу честити људи, људи који су се већ доказали. Радикали су се доказали.

Ми се нисмо променили

Многи су нам замерили када смо пре две и по године ушли у Владу Србије. Али, када набројимо шта смо све постигли, и када питамо шта нисмо добро урадили, то што неко замера идеолошки што смо ушли са левицом, то су приче за малу децу. Када је држава у опасности, састају се миш и мачка, а не левица и десница. Нема државе у свету где се не би сви ујединили када је земља у опасности. То што грађани који не размишљају много политички замерају, то некако могу и да опростим, њима желим и да објашњавам. Али, када се појаве вајни политичари, па вајни професори универзитета, па кажу – ви сте добри, само што сте ушли са левицом, и када њима морам да кажем да је морало да се брани Косово

и Метохија, онда видим да у земљи нешто не ваља. Они би то ваљда требало да знају.

Ми се нудимо као људи који се нису обрукали. Или, ако неко зна да смо се обрукали, нека то одмах каже. Као што се на венчању каже: ако неко зна за сметње, нека то одмах каже, или нека заувек ћути; тако и ми радикали позивамо оне који нешто о нама знају, нека то одмах изнесу у јавност, да ми пропаднемо на изборима, јер не ваљамо, али не вреди да нам стално говоре: радикали не ваљају, а када их питате – а зашто, дај доказ – па ето, ви сте помогли Милошевићу 1992. године, када је бранио Крајину, па сте ушли са њим у Владу 1998. године, када је требало да нестане Косово и Метохија, зато што је тада већ 28 одсто територије Косова и Метохије било под контролом шиптарских терориста у униформама и са наоружањем. Шта је требало – да седимо у Београду и да посматрамо како они извлаче људе из аутобуса, из возова, и да кажемо: решавај ти то, Милошевић, а ми ћemo после да се боримо за власт када ти то решиш? Како да реши? Видели смо како решава једна партија сама – нестаје све.

Када је дошло до мировног споразума, са нама није могао нико да постигне такав договор. О томе се у Влади Србије уопште није разговарало. Разговарало се са опозицијом. Опозиција једва чека да са Милошевићем вуче такве потезе. Једва чека да га хвали за такве потезе. Хвалили су га за Дејтон, хвалили су га за мировни споразум; за Венс–Овенов план, све зато што радикали ниједно од тога нису хтели да прихвате.

Понекад их та мржња према Милошевићу или мржња према радикалима одвуче у издају земље. Били би у стању да виде како земља нестаје у парампарчад, али да се оствари њихов циљ – да нема радикала. Ко може да истисне радикале из српског народа? Ко је сада тај ко измишља анкете, па каже – радикали ће освојити, прво су рекли 5 процената, а сада дигли на 9 процената гласова.

Данас смо о томе разговарали у странци. Године 1997, када је Војислав Шешељ победио Лилића, исти ти анкетари који би требало да се стиде, и да се више не појављују, давали су Војиславу Шешељу 11 одсто гласова. Он је са 11 процената, колико су они предвиђали, победио. Мени, значи, недостаје само још 2 посто па да победим на овим изборима. Све те анкете су приче за малу децу.

Гнев народа

Ево, ја већ 22 дана водим кампању. Остали председнички кандидати су на годишњем одмору. Кажу – почеће

идућег месеца. Када они почну, ја ћу већ да победим. Ја сам већ једном обишао Србију. Када званично буде проглашена кандидатура, остаје ми да још једном обиђем Србију. Већ сам био у Републици Српској, био сам у Црној Гори. У недељу и понедељак идем на Косово и Метохију.

Сви остали мисле да је доволно само да гракћу, ови на власти да признају како су све они сами урадили, а ови у опозицији да признају како ови који су на власти не ваљају. А нико да каже шта ће да уради.

Док смо ми на власти, нећемо обнављати дипломатске односе са Западом. Са онима који су убијали нашу децу, који су гађали наше школе, болнице и војнике, као да су им за нешто били криви – са њима нема никаквих разговора. Од њих нема човек чврстом добрим да се нада.

Ево, појавише се политичари који један дан после агресије долазе у земљу из иностранства, као Зоран Ђинђић и кажу: ми смо ти које подржава Америка. Па, шта ћеш ти овде? Шта ће нама човек кога подржава онај ко је бомбе бацао? Шта он тражи на политичкој сцени?

Или се појавио Војислав Коштуница који каже: ја сам националиста и патријота, а моју кандидатуру подржавају Сулејман Угљанин, Расим Љајић, Јозеф Каса, Ненад Чанак, Драган Веселинов? Какав је то патријот? Мене би било срамота да истакнем кандидатуру ако ме они подржавају. Од 280 хиљада српских радикала нема једног који би прихватио да буде кандидат, а да га такви подржавају, чак и да победи. Како ће да плати подршку Угљанину и Љајићу? Пет година нису говорили Угљанин и Љајић, помирило их је Коштуница. Обожијаја желе Санџак као државу, нашу Рашку област, само што се боре за власт у Рашкој области. Како ће Каси да плати, са седам општина на северу Војводине? Како ће Веселинову, Чанку? Целом Војводином да плати подршку? То је оно што би требало да потпуно определи бираче.

На нормалним изборима, нормалној утакмици, мислим да победа Српске радикалне странке уопште не долази у питање. Ипак је све на бирачима. Нико миран не чека 24. септембар, само је добро што Србија мирно чека 24-ти. Добро је што ћемо све решити на изборима.

Ви знате да је после агресије, када је народ био незадовољан мирувним споразумом, дошло до излива гнева. Народ је изашао на улице, опозиција је то покушала да искористи. Нанравили су бину, почели су да говоре. Народ их је гађао пивом, јајима, шта је ко имао код себе, зато што су говорили као натовци. Народ

је био бесан и на НАТО и на оне који су прихватили споразум. Одржали су два-три митинга, и више нису држали, више их нико није подржавао. Сада се представљају као људи који рачунају да победе на изборима. Да сам на њиховом месту, не бих могао мирно да спавам. Да сам на месту левице, не бих могао мирно да спавам.

Зашто смо ушли у Владу

Српски покрет обнове нестаје са политичке сцене. И овог пута ће имати одређени број гласова, имаће вејроватно и упориште у парламенту, у неким изборним јединицама, али, очито је да се српска политичка сцена опредељује за две странке, за странке левице и на Српску радикалну странку. Било би добро да су странке опозиције овог пута пустиле да решимо ко је јачи, да су пустиле да ми променимо власт, да победимо на изборима, па да се онда поново боримо како треба. Овако, само ометају овај политички окршај, ја се надам

коректан политички окршај, мада се странке левице већ понашају ауторитарно, диктаторски, телевизија већ осам дана не извештава о активностима председничког кандидата Српске радикалне странке.

На многим локалним телевизијама, у градовима у којима је на власти Социјалистичка партија Србије и ЈУЛ, отворено нам кажу – ово је наша телевизија, ви овде не можете да се појавите. Поједиње телевизије које пусте да се емитује нешто радикалско, или нас позову у госте, после тога трпе телефонске нападе моћника из врха државе који им прете и упућују им свакакве погрде. Ми ћемо све то издржати. Ми смо били потпуно медијски блокирани три-четири дуге године, па смо све то издржали. Али, било би боље када би социјалисти дозволили једну регуларну изборну утакмицу – да се одлучи ко је најбољи, а да тај најбољи после око себе окупља остале, са јасно утврђеним циљевима, да престану политичке свађе међу грађанима. Да се свађе

наставе само међу политичарима – ми и треба да се свађамо, али да се грађани смире, и да се оствари циљ српских радикала – да комшије изађу 24. септембра на гласање – да се лепо обуку, да изађу са породицама на изборе, да се врате кући, да знају ко је за кога гласао, а да заједно попију кафу и ракију, и чекају резултате. Верујем да у Савезној Републици Југославији може много боље да се живи, много мирније, и да манир који је опозиција увела, да се на улицама ратује и на улицама осваја власт, нестанеје са наше политичке сцене.

Водитељ: Када сте говорили о плановима Српске радикалне странке, све то лепо звучи, али неки би рекли да сте ви и до сада били на власти.

Мене занима колико су вас ваши коалициони партнери омели да своје идеје спроведете у дело.

Николић: Морам искрено да вам кажем да је коалиција оно што је било неминовно и што спутава и нас и коалиционе партнере. Када уђете у коалицију, не можете да кажете: ево га мој програм. Он мора потпуно да се оствари, као што то не може ни коалициони партнер.

Ми смо дosta тога успели да остваримо. Уосталом, многе одлуке имају на себи радикалски печат. Види се да су радикалске. Народ их је прозвао радикалским.

Опозиција је једно време нападала све оно што Војислав Шешељ потпиша. Онда су се унутрални, јер се то показало у пракси добро. Ушли смо у Владу после осам година опозиционог дјеловања. За то време, левица на власти је створила одређене социјалне проблеме. Много је каснила са исплатама пензија, враћање девизне штедње није било ни на видику, каснила је страшно исплату деčјих додатака, исплату сељачких пензија, боловања преко 30 дана, разних материнских додатака, породиљских надокнада. Те обавезе су нередовно извршаване и заостаци су били све већи.

Ми смо ушли у Владу Републике Србије када је ситуација на Косову и Метохији горела. Да је било имало патриотизма међу опозиционим странкама, сији би ушли у ту Владу. Ушли би да решимо проблем Косова и Метохије, па да онда сачекамо ове нормалне, редовне изборе, и да се поново поделимо на власт и на опозицију. Убеђен сам да никада неће победити на изборима они, који су се у време великих невоља делили на власт и опозицију.

За децу мора да има!

Ми смо ушли у Владу са великим жељама, великим амбицијама, а снда смо видели шта може да се оствари. Имали смо проблема у функциони-

Иако не сносе кривицу за напуштање Косова и Метохије, српски радикали носије тај терет на савести све док не исправе историјску грешку Народне скупштине Србије

сануј. Странке левице имају манир да заобилазе радикалске министре. Позову заменика из тог министарства ако је министар радикал, па формирају неке координационе тимове који, тобож, решавају снабдевање, ово, оно – само да не би ресорни министар то радио. Ми имамо изванредног министра трговине. Ниједан из левице не може ништа да му приговори. Али, нису дали да он организује снабдевање, па да ми одговарамо зашто нема јестивог уља, зашто нема шећера, зашто нема овога, онога. Не, него су направили координациони тим у коме је левица доминантна и тај тим одлучује где ће то да се распоређује, како ће грађанима да се дели. И ево, види се како се дели. Нема тих намирница тамо где треба.

Имали смо доста примедби и на сам Устав, и на функционисање државе, али смо знали колика је наша снага. Ми нисмо јачи коалициони партнери. Закон о Универзитету, Закон о информисању – чије су то идеје? Намиравање заосталих пензија преко исплате електричне струје – чија је то идеја? Разне таксе које смо увеши, које су биле дочекиване на кож, једно време су једине пуниле будет. Да није било тих такси, да ли бисмо војсци обезбедили храну, одећу, обућу, муницију? Да ли бисмо за све време агресије намиривали и пензије и сва примања која следују из савезног и републичког буџета? Да ли бисмо успели да напунимо будет у тој мери да одбрана Југославије уопште не зависи од средстава?

Средстава је било доволно. Одбрана против пројекта који су долазили из великих висина није технички била могућа, зато што ми немамо толико паре да купујемо системе који ће оборити сваки авион, али Русија има системе који обарају све авione. Наш одбрамбени савез са Русијом инсталирао би те системе на територију Савезне Републике Југославије, па бисмо онда могли да водимо своју државу онако како нам народ каже на изборима.

Ми смо успели да оптерећивањем Електропривреде и Србија-шума најмирамо три пензије. Толико смо оптеретили Електропривреду уз бомбардовање које је преживела, да овога пута нисмо могли да одредимо да може и струја да се плати за дечје додатке. Треба нам много за ремонтите ове године. Хоћемо да покушамо да не уводимо зимску тарифу у целом износу, јер народ не може то да плати, па смо тражили друге могућности да исплатимо дечије додатке.

Када једна држава не исплаћује две и по године дечије додатке, мора се замислити да ли јој деца требају или не; да ли мисли о деци или не.

Може да нема ни за шта – за децу мора да има. То је мото радикала који смо ми, овом исплатом дечијих додатака, око које смо се шест месеци договарали са коалиционим партнеријма, доказали.

Шта се дешава – сада има извесног саботирања те одлуке. Више од 600 предузећа мора своју робу да даје за обvezнице за дечије додатке. Ту има хране, одеће, обуће, школског прибора, уџбеника, свега. Међутим, јављају се директори друштвених предузећа који своју робу не дају. Они то раде, јер имају подршку некога у власти. Радикалску подршку немају. Имају подршку странака левице. Ја видим да су „Први мај“ – Пирот, „Таково“ – Милановац, и још неке фирме уредно извршиле своје обавезе. Сада се јављају приватници.

Видите, директори привилегованих друштвених предузећа, не намирују своје обавезе према држави, а ово им је изванредна прилика да са хиљаду динара обvezнице намире две хиљаде динара доприноса према држави. Они то неће зато што рачунају да доприносе никада неће морати да плате. Богами, платиће. Ми нисмо увеши ту одлуку зато да пропадну предузећа, да иду под стечај, него смо рекли: до 40 одсто своје робе даваћете за обvezнице, више не морате. Треба вам и обртни капитал, треба вам новац да обнављате производњу, да набављате нову робу.

Шта раде приватници? Откупљују по сниженој цени, за динаре откупљују обvezнице дечијих додатака. За хиљаду динара обvezница исплате 700 динара у новцу, а њима тих 1.000 динара вреди 2.000 за допринос. Практично са 700 динара плате 2.000 динара доприноса.

Неко би могао да каже да је то кајњиво, али ту има интереса и једних и других. Грађани виде да се друштвена предузећа тешко одлучују да дају робу за обvezнице, и онда прибегавају наплати динара бар у некој мери, у којој је то могуће. Ту опет ради неко тржиште. А ради лоше тржиште зато што држава није у стању да преко својих инспекција, полиције, натера друштвена предузећа да дају робу. Не могу да верујем да би нам неко намерно толико саботирао, да чак изгуби изборе због тога да докаже како Шешељеви закони не могу да се спроведу. Ми због тога нећemo изгубити изборе.

Морамо мењати химну

Да смо сами на власти, или да смо ми јачи партнери, да је наш председник Владе, све би много боље функционисало, зато што, чим имате председника Владе, ви држите концепт економске политике у својим рука-

ма. Ако председник Владе нема притисака, нема уцену са стране, онда све то може нормално да функционише. Војислав Шешељ је човек кога нико неће моћи ни да притисне, ни да уцени да ради нешто против закона, или да нешто ради против економске логике, или против воље грађана.

Најбољи пример за то колико смо успевали, колико нисмо, су уставне промене које смо извршили у Савезној Републици Југославији. Ми смо прихватили да извршимо те промене. Уосталом, избор посланика у Веће република директно од грађана је радикалска идеја. Било је очито да 24. септембра, ако не променимо Устав, може да се деси, као што се сада дешава, или без последица, да Мило Ђукановић неће да организује изборе за Веће република. Могло би да се деси да он у Скупштини Црне Горе или не изврши изборе, или опет донесе одлуку да 20 његових посланика буде у Већу република. Не би било Веће република, не би било Савезне скупштине, не би било Југославије. Зато смо ми променили Устав, па сада народ и у Црној Гори, и у Србији директно бира посланике у Веће република.

Чујем примедбе из опозиције која подржава Мило Ђукановића у отвореном сепаратизму и рушењу државе. Демократ је, па га подржавају демократе – не, него је издајник, па га подржавају издајници. Испада, по њима, да је Црна Гора претворена чак и у месну заједницу, како сам чуо. Каква је то месна заједница која има 500.000 становника и бира 20 посланика, а Србија има 10 милиона и бира 20 посланика? То је потпуна равноправност.

Променили смо Устав и у питању начина избора председника државе. То није баш у складу са нашим програмом. Ми бисмо хтели да председника бира Скупштина и да га разреши Скупштина. Да не буде тако јака политичка личност. Ми другачије замишљамо функцију председника државе.

За нас је председник Савезне владе снага и моћ, најенергичнији човек, који ће да ради дан и ноћ. Председник државе више треба да буде до маћин – угледан, честит, да има своју чељад у кући, Скупштину, Владу, да их контролише, надзире, да похвали када добро ради, да прекори, да упути савет када нешто не ради добро, да одржава односе са председницима других држава, да издаје указе, одликовања, да поставља генерале, пензионише, чисто да постоји неко ко је на врху, ко не преузима за себе никакву власт, него да постоји човек коме држава верује. Ми смо се сложили да га изабере народ, зато што

ми ту функцију нећемо обављати диктаторски. Нама је доста тога да се од 1945. године до сада увек један човек пита за све. Хоћемо да се пита народ, па када не може народ, јер не може о свему увек да се пита народ, ту је Скупштина, ту је Савезна влада, ту је сарадња међу њима.

Прихватили смо да председника бира директно народ, зато што је сада цела Југославија једна изборна јединица. Први пут од када постоји Југославија, грађанин у Котору, у Прокупљу, у Суботици, у Београду имаће исти гласачки листић. Тако се ближимо томе да Србија и Црна Гора бу-

тражили смо и промену химне. Ово са химном више не може да се издржи. Нас сада чека Олимпијада. Тамо ће се свирати државна химна. Ми ћемо имати навијаче и на кошаркашким, и на одбојкашким, и на рукometним утакмицама. Наши спортисти у појединачним спортовима имаће навијаче. Када се свира химна, устану руководиоци, који су сви из левице – руководиоци у спорту су сви из левице, нема ниједног радикала, нити ћемо се икада умешати у спорт, зато што се политичар у спорту каља. У спорту се ради са девизама, у спорту се намештају

ко некада увео ту химну. Али сада, када има већине, када постоји расположење да ту химну променимо, не схватам зашто је не мењамо. Устајем, зато што желим да сви устану и када променимо химну. Има оних којима је ова можда више по воли, али су у мањини, очито је. Кome да певамо? Словенцима, Хрватима, Поплацима? Кome ми певамо „Хеј Словени”?

Не коле се во за кило меса

Водитељ: Кome не одговара промена химне?

Николић: Странке левице нису хтеле. Социјалистичка народна пар-

Лоше може да буде добро, а добро може да буде боље: Земун као пример радикалске власти

ду једна јединствена држава, и зато смо прихватили ту промену.

Ми смо нудили промене које нису прошли. Прво, не схватам зашто ни прву ни другу Социјалистичка народна партија Црне Горе није подржала и то ми никада неће бити јасно. Тражили смо да се промени и застава и химна Савезне Републике Југославије, да застава буде првено-плаво-беле боје, као што је застава Србије, као што је застава Црне Горе, само да буде светлијих нијанси, баш као застава Црне Горе – а не да буде плаво-бело-црвене боје и да нико не зна зашто је таква застава.

результати – зашто бисмо ми у томе учествовали?

Али, руководство тражи од спортиста да певају химну. Како ће репрезентативци да певају химну, када јој Срби на стадиону звижде? Како ће да уђу у спор са својим навијачима? Можда ће им требати ти навијачи када им је најтеже, када им је потребно да им улију још један атом снаге, а онда ће навијачи звиждати, зато што су они певали химну. Защто ми немамо једну песму којој нико неће да звижди? Ја устајем када се свира химна Југославије, јер поштуюјем то да је нс-

тија, Момир Булатовић, Срђа Божовић, Зоран Жижић, били су одушевљени. То је један предлог који сам ја дао још пре неколико година, када смо ушли у Владу Републике Србије – размишљао сам о томе да мењамо химну и Савезне Републике Југославије и Србије и да пронађемо неки модус који би био прихватљив и за нас и за левицу.

Знате, када странка хоће да размишља демократски, парламентарно, онда она гледа је ком може да обезбеди већину за нешто. За обичне законске пројекте потребна је обич-

на већина – некад чак само већина од присутних. Мора да има 126 присутних у Скупштини Србије, значи, са 67 посланика у Скупштини Србије може да прође неки закон, зато што је то већина која доноси закон. Али, када хоћете да мењате Устав у Савезној Републици Југославији, потребна је двотрећинска већина, и у Већу грађана и у Већу република. Ту двотрећинску већину овог пута су чинили СПС, ЈУЛ, Српска радикална странка, Социјалистичка народна партија Црне Горе, Српска народна странка Црне Горе и један посланик из Демократске партије социјалиста.

Овај човек ће бити нови председник СР Југославије: Томислав Николић са председником Извршног одбора Драганом Тодоровићем

Значи, да бисмо променили Устав, ми морамо са свима њима да разговарамо. Социјалистичка народна партија Црне Горе и Српска народна странка су биле одушевљене, зато што је предлог био „Онамо, 'наамо'”. То је песма коју је написао црногорски краљ Никола. Посвећена је српству и Косову и Метохији. Говори о нашим разореним домовима, о Призрену, царском граду у који треба да се вратимо, о царском збору који је био на Косову пољу 1389. године. Тиме бисмо, прво: грађане Црне Горе – Србе, убедили да нема раздевања, и тиме бисмо им дали до знања да ценимо, вреднујемо Републику Црну Гору, и нека песма из Црне Горе буде химна.

Ми смо увек предлагали песму „Боже правде”, али ако можемо да нађемо за химну песму која је прихватљива и која би прошла и у наро-

ду, били смо отворени да разговарамо са социјалистима о томе. Може и „Марш на Дрину”, то је за мене исто песма која ме подиже на ноге кад год је чујем. Зашто то не би била химна? Могло је да се разговара и да интереси свих партнера буду задовољени.

Овог пута левица није прихватила да мењамо заставу и химну, можда и зато што је то био наш предлог, па им се можда чинило – изаћи ће радикали у јавност, па ће радикали покушати поене око тога. Нама није до поена. Нама је до тога да коначно будемо поносна држава. Па, ја сам до прошле године имао пасош са пето-

би наш народ рекао – „кољемо вола за килограм меса”. Не напуштамо Владу тако лако. Не растварамо Владу тако лако. Једном смо, када је усвојен мировни споразум, сви ми српски радикали изашли из Владе, али смо скрвили да није добро да Србија у овако тешким историјским тренуцима остане без владе.

„За мном!”, а не „Напред!”

Николић: Опозиција у Србији се понаша ультимативно – дајте нам власт за 7 дана, дајте за 14, ако за 40 дана не предате власт, ми узимамо силом, па кажу – ако не предате власт, ми напуштамо политику, па предајте власт Српској православној цркви – шта све нису лупетали.

Ми смо рекли: долазе редовни избори, имаћете прилику, покажите се. Ви знате да је опозиција говорила да је јача од власти у Србији, да је у Црној Гори ДПС јачи од српства у Црној Гори. Што се сада нису сви ујединили, па да докажу ту своју снагу, да победе на савезним изборима и на изборима за председника, и да с правом кажу – ево, сада можемо да радимо шта год хоћемо, народ нам је дао то право. Нису смели да иду заједно. Лакше им је да преbole пораз ако су одвојени, па да се онда вајкају да су били одвојени.

Мило Ђукановић није смео да иде на савезне изборе. Лакше му је овако да тврди да је јачи, а кад дође провера да не иде на проверу. Како он то „демократском свету” на Западу може да објасни да је прошло 4 године од последњих избора, а да он није ишао на изборе? Као да докаже да је оправдано то што је забранио да се отворе бирачка места? Како да докаже да је оправдана његова претња грађанима Црне Горе, коју сам чуо оног дана када сам стигао у Црну Гору? Рекао је да грађани Црне Горе и чланови њихових породица сигурно имају пречака посла, паметнија посла него да иду на изборе. То је претња! Кад вам неко даје савет, а савет нисте тражили – то је знак да вам прети. Савет се даје само кад га неко затражи. Онај ко дели савете без питања, тај прети. Он прети грађанима Црне Горе да не изађу тога дана на изборе. Они ће изаћи!

Опозиција је тобож посвађана, а не знају због чега су се посвађали. Или можда знају? Онда треба да кажу грађанима Србије шта се то десило, зашто тај њихов јединствени НАТО-блок не иде заједно. И једни и други су за НАТО. Ни једни ни други нису били земљу. Вук Драшковић је издржао месец дана у Савезној влади, а онда је почeo да даје тако лудачке и бесмислене изјаве да су морали да га најуре. Онда је месец дана

инистирао да се што пре прихвати мировни споразум. Па кад су га прихватили, на конференцијама су и левица и Вук Драшковић и опозиција говорили да су само радикали ратни хушкачи: Ево, стигао је мир, стигла је застава Уједињених нација, стигла је заштита за Србе, али је једна странка и даље остала ратно-хушкачка и гласала против, а то је Српска радикална странка.

Нисмо ми били за рат. Ми смо све ратове пренели на леђима и знамо колико је рат тежак. Знамо колико рат боли. Наша деца су била у рату. Ми смо били у рату. Ми знамо да рат може да однесе живот, да може да однесе кућу, али исто тако знамо да окупација није боље решење.

Шта ћемо сада? Чему јадиковке над Трепчом, фабрикама у Гњилану, Телевизијом, Поштама, термоелектраном у Обилићу, природним богатствима на Косову и Метохији? Зашто јадиковке? Зашто се нисмо бранили до kraja? Зар се не види како је то подмучало план – да Срби остану без икаквих прихода и да оду са Косова и Метохије. Је ли нам мали наук била судбина Српске Крајине? Чим је и последњи Србин отишao, нестао је проблем. Пу-

Нигде у свету нема апсолутне слободе медија:
Томислав Николић са министром за информисање Александром Вучићем

стили су Хрватску до Дунава. Је ли мало била трећина Републике Српске? Тамо нема Срба, зато нема ни проблема, нема Уједињених нација.

Какав год да је окупатор на Косову и Метохији, постоји Резолуција Савета безбедности све док постоје Срби на Косову и Метохији. А за то што је све теже да остану, треба опет запитати друге. Можемо ли још додатно, још боље да им помогнемо? Можемо ли да их не свађамо? Можемо ли ми да укинемо уопште право политичарима на Косову и Метохији, онима који су издајници, да било шта раде? Могу ли представници Српске православне цркве да оду до манастира Милешеве да виде фреску на којој се види како Анђео истерује владике из цркве? Истина, анђео истерује невернике, лоше вернике, трговце, политичаре, али истерује и владике који нису више за Цркву. Може ли Црква више да трипи понашање Артемија који се љуби са Кушнером? Јесмо ли ми Срби учинили све да Срби на Косову и Метохији живе као један, па онда да Срби у Србији и у Црној Гори схвате да на Косово и Метохију морају да се врате?

Ми смо спремни, кад кренемо ми рећи ћемо – „за мном!“ а не „напред!“, али нам треба потпуна подршка свих грађана и свих политичких странака Србије у томе. Јавно ћемо жигосати оне који се мире са судбином Косова и Метохије.

Савез са Русијом и Белорусијом

Водитељ: Управо сам сада хтела да питам – каква је судбина Косова и Метохије ако радикали дођу на власт? Хоће ли помоћи савез са Русијом и Белорусијом?

Николић: На то је једини начин! Мислим да то сви виде, али не жеље то да признају, зато што је Српска ра-

Српски радикали би волели да су сами на власти.
После септембарских избора, то ће бити могуће

дикална странка иницијатор. Видите, комплетна опозиција у Србији не прекидно говори понижавајуће о Русији. Величају Америку и кажу – нећемо ми са Русијом и са Кином, нећемо са економским богатијима, ту неманичег добрг за нас, нама требају Америка, Француска, Енглеска, Италија. Тамо су им деца на школовању, тамо су им тобожњи пријатељи. Али када су се спремали избори и када су мислили да могу да победе на изборима, сви су отишли у Русију по подршку. За што одоше у Русију да траже од Путине подршку за победу на изборима, кад та Русија није толико важна?

Па и странке левице оклевавју са сарадњом са Русијом. Савез Русије, Белорусије и Савезне Републике Југославије доведен је готово до остварења. Већ две и по године Српска радикална странка инсистира на томе. Кад је отпочела агресија, после неколико дана је заседала Скупштина Савезне Републике Југославије и тражила пријем у чланство. Савезна влада је тај захтев прихватила, одмах проследила Русији и Белорусији, али све и да је Србин тада био председник Русије, то тада не би могао да прихвати, зато што је то значило моментално ступање у рат са Америком. Ко је то сада спреман да истог момента због неког другог уђе у рат са Америком? Русија је спремна да ратује са Америком ако је она нападне, или ако нападне Белорусију са којом је она у савезу али и Америка неће напasti Русију. Америка напада Србију, јер Србија нема никакав савез са Русијом.

Оба дома Белоруског парламента, председник Лукашенко, оба дома Руског парламента, прихватила су Савезну Републику Југославију као члана. Остало је још само да и председник Путин то уради. Он је изигран прошле године. Затекао је земљу у хаосу, несрћену, има страшне сукобе са терористима, има тероризам скоро по целој Русији. Ево, дешавају се и неке хаварије које су јако чудне. Он мора да ствара себи упориште да дуго буде председник Русије. Млад је човек, јак, мора да ствара странку, да убеди све грађане Русије да су учинили прави избор кад су гласали за њега. Он сигурно негде у приоритетима има Савезну Републику Југославију, али треба га на то подсетити.

Треба председник Савезне Републике Југославије да оде у Москву и да чека да га Путин прими. То није понижење. То је наша једина нада. Све што произведемо продали бисмо у Русији. Нама овај царински савез омогућује да западне фирме направе погоне у Савезној Републици Југославији, да у тим погонима склапамо

њихове производе и да их продајемо Русији 30 одсто јефтиније него да иду из Немачке, Енглеске, Француске, јер нема царине на робу која стиче из Југославије, а на робу која стиче из Западне Европе има царине. Ево, већ се јављају гласови у Европској Унији да Југославији треба укинути санкције. Очito је да капитал тражи пут према Русији. За што тај пут не би био преко Савезне Републике Југославије? Али, тај савез је и одбрамбени савез.

Постоје две врсте ракета, две врсте авиона. Једни долазе са Запада и бацају бомбе на нашу главу, а други су на Истоку и никада нас неће гађати. Али могу код нас да буду инсталирани, па да скидају ракете и авиона које крену на нас. Тек оног часа кад будемо сигурни да српски градови неће бити у пламену ако урадимо оно што би свака друга држава на свету урадила – да оборимо сваки авион и сваку ракету, ми можемо да срећујемо ситуацију на Косову и Метохији.

ДПС једно мисли, друго говори, треће ради

Ми тада можемо да кажемо Милу Ђукановићу оно што је одавно требало да му се каже: наставиши ли овако, бићеш ухапшен – јер, очито је да он из дана у дан, из месеца у месец, из потеза у потез ће у сепаратизам. Ја разумем жељу неког политичара да се земља раздвоји. То чак не мора да буде ни кажњиво, ми имамо и по Војводини такве, који причају да Војводина треба да буде самостална. Ови што предводе муслимане причају да Рашка треба да буде самостална. Па добро, нема то неких лоших ефеката ако то народ не прихвата – а народ види да то ничему не води; али ово што ради Мило Ђукановић – то је отворена издаја, непризнавање Савезне Републике Југославије. Сулејман Ђуљанин тражи да Рашка буде самостална, али он поштује и саобраћајне знаке на путевима у Србији, а Мило Ђукановић не поштује савезну државу. Све приходе од царине, акцизе,

Ми другог пута немамо: на Петом стајбинском конгресу Српске радикалне странке, 23. јануара 2000. године

порезе, доприносе, одвојио је искључиво себи. Не уплађује ништа у Београд, формирао је Народну банку у Црној Гори, што је забрањено Уставом. Увео је немачку марку као доминантну валуту, отворио граничне прелазе! Успоставио је дипломатске односе са Албанијом, примио Карлу дел Понте у Подгорицу. Сусрео се са Месићем, Кучаном, Хавелом у Дубровнику, изљубили се, а Хавел одмах после тога изјавио да Југославију опет треба бомбардовати. Цела Чешка га је због тога осудила. Послао је свога амбасадора, свог министра спољних послова у саставу делегације Словеније на седницу Савета безбедности – на седницу на којој је представнику Савезне Републике Југославије било забрањено да говори.

Ево га, блокира савезне изборе, блокира демократску институцију – изборе на којима се одлучује ко ће бити на власти. Забрањује да се одрже избори. Спрема страшну пробну полицију. На кога? На Војску Југославије?

Кад сам гостовао на Телевизији „Елмаг“ у Подгорици, и тамо сам јасно и гласно рекао: радите шта вам је вольја, за сада можете зато што нам увек претите бомбардовањем ако учинимо било шта што би Америка одавно учинила Тексасу који се ни издалека тако не понаша, а бар по 200 људи годишње због сепаратизма убију федерални органи; радите шта вам је вольја, али Сплит, Словенија у Црној Гори не сме да се понови! Ниједан војник Војске Југославије не сме да буде угрожен у Црној Гори, јер то није Милошевићева војска, није војска Србије, то је Војска Југославије. У њој има и деце из Црне Горе, и ми не шаљемо децу у војску да их ваши зликовци регрутовани ко зна одакле, можда и мушкаједини у редовима полиције Црне Горе, убијају као зечеве. Ту би реакција била страшна, и ту уопште више нема питања шта би се десило. Ниједном војнику не сме ни длака с главе да фали у Црној Гори!

Хоће ли то Мило Ђукановић да сквати или неће, хоће ли наставити како је почeo или нећe – велико је питање. Видим да се води неки дијалог између те две политичке странке – Демократске партије Социјалиста и Социјалистичке народне партије у Црној Гори. Ја сам путовао у октобру прошле године у Црну Гору на позив Владе Црне Горе да разговарамо о ситуацији у Савезној Републици Југославији. Отворено смо разговарали о свему – сви се добро познајемо, сви смо били посланици у Савезној скупштини. Они су отворено признали да

од отцепљења нема ништа, међутим, ја сам данас отишао из Црне Горе, а сутрадан је немачка марка постала црногорска валута. Значи да једно говоре, друго мисле, треће раде.

Срби се не боје ничега

Мој најсвежији утисак је да је Црна Гора доста подељена, да се Срби не боје ничега. Шетали смо улицама скоро свих градова. Срби узвикују – Србија! Србија! Али сам зато чуо на чистом српском језику псовање мајке српске упућено нама, иако је Србин и тај који псује, али живи у Никшићу па га неко убедио да треба да псује српску мајку.

Нисам видео да се ишта произвodi: Та држава све више упада у поноар, у безнађе шверца, криминала, и мисли да то тако може вечито да траје. Могу они да добијају помоћ сваког месеца све док се помоћу њих руши Београд. Кад то престане, зашто би им неко давао помоћ? Од чега ће онда та држава да живи? И шта ће са оних скоро 50 процената становништва који не жеље да се Црна Гора отцепи? Да их побијe? Да их похапси? Да их прогтера у Србију, или да побегну у Србију зато што ће терор бити страшан? А ко ће да живи? Шиптари и муслимани? Па ће за годину дана да се промени састав становништва, да Црна Гора постане исламска земља, онда ће његова странка постати мањинска.

Мислим да је време да се он мане тога, и да се опозиција у Србији мане подршке таквима. Зарад паре они су чак спремни, у свим градовима у којима држе власт и локалне медије да у свим својим медијима свакодневно емитују емисије из Црне Горе – емисије најрђење садржаја уперене искључиво против Србије.

Ја сам био на телевизији „Елмаг“ од 9 увече, а до 9 увече је на државној телевизији Црне Горе био Вук Драшковић. Гледао сам ту емисију, и прво што сам рекао је да нисам дошао овде да лоше говорим о Србији као што је то урадио Вук Драшковић и да ме зато државна телевизија и није позвала. Ја сам дошао да говорим о нашим односима, а своју земљу нећу нападати, па да је и најгора на свету, а опозиција у Србији сву своју снагу припи из напада на своју земљу.

Водитељ: Ваше мишљење – хоће ли бити другог круга на предстојећим изборима и између којих председничких кандидата ће се борба водити?

Николић: Постоји велика могућност да се иде у други круг. Нисам баш толики оптимиста да мислим да могу сигурно у првом кругу да победим кандидата левице. Ипак левица има одређено упориште у народу, ко-

је је доста уздрмано, али мислим да ће та њихова медијска кампања и стално једна те иста прича очет очувати неки број бирача. Кад су избори за Србију они кажу – за Србију, кад су избори за Југославију, они кажу – за Југославију, а за ових 10 година држава нам је много мања него што је била, и имамо много пораза за собом. Треба објаснити народу зашто смо доживели толико пораза; зашто смо увек имали добар циљ, зашто смо увек имали добар правац, али су подбачаји били страшни.

Мислим да ће у другом кругу бити представник левице и представник Српске радикалне странке. Мислим да у другом кругу Слободан Милошевић против мене нема никаквих шанса; да ће чак и велики број социјалиста гласати за мене, а убеђен сам да ћу имати и гласове великог броја оних који ће у првом кругу дати глас неком кандидату опозиције.

Морам да поновим оно што сам говорио 1997. године, када сам из дана у дан ишао у кампању да помогнем Војиславу Шешељу да буде председник, као што он сада иде из дана у дан да помогне и странци и мени: желим и странка да победи, и да ја будем председник. Било би добро да гласачи омогуће да победи онај ко једини има шансе против Милошевића. То је само представник Српске радикалне странке, и грађани који су за промену власти не треба да бацају своје гласове – треба да гласају за кандидата Српске радикалне странке и сви они који су до сада гласали за левицу а нису задовољни, баш због тога због чега су незадовољни, треба да гласају за нас.

Ја сам убеђен – да смо ми били на власти ових десет година, они не би били незадовољни. Да смо ми били на власти ових 10 година, не би били незадовољни Срби из Републике Српске Крајине, не би били незадовољни Срби из Републике Српске, не би били незадовољни Срби са Косова и Метохије, не би били незадовољни Срби из Црне Горе!

Све оно што је лоше завршено, све док је ваљало имало је подршку Српске радикалне странке. Никада се нисмо склонили кад је било тешко, увек смо потурали леђа. Нисмо били на власти, нисмо били најјачи у власти, али смо потурали леђа. Целу 1991. годину смо провели у рату, уопште се нисмо бавили политиком. Сви смо били на фронту. Имали смо већ у мају 1992. године прве вишестраначке савезне изборе, и већ смо тада освојили 33 посланичка места у Савезној скупштини, 73 у Републичкој, иако се нисмо бавили политиком.

И сада да престанемо да наступамо и да се само појавимо на избори-

ма, ми ћемо сигурно бити један од победника. Али, наша кампања неће престати, ми желимо да будемо први на овим изборима. Први – или у првом или у другом кругу, али први сигурно!

Радикали не признају Хашки трибунал

Водитељ: Господине Николићу, пуноподржава је стигло, ево Миленковић Будимир вас поздравља, поздрав од Данијеле из Прокупља – најбољи сте председнички кандидат, итд, а ево, господин Миленковић из Прокупља пита вас – зашто је господин Перешић смењен?

Николић: Ако мисли на начелника Генералштаба Војске Југославије, у време када је пала Република Српска Крајина и када је пала трећина Републике Српске, мислим да је генерал Перешић требало да поднесе оставку. Сви официри и сви војни команданти у Републици Српској Крајини и Републици Српској били су под његовом командом. Ако је био неспособан, па му је пала Крајина, требало је да поднесе оставку, али и ако је био способан, а неко му политички наредио како ће да води рат, исто је требало да поднесе оставку. Не, он је тада хтео да ужива и даље све привилегије, остао је начелник Генералштаба, а онда је вероватно дошао у неки сукоб са политичарима и смењен је. Политичари треба да смењују генерале. Не треба генерали да смењују политичаре – зато што је политичаре изабрао народ, тако да је уставно право председника Савезне Републике Југославије да поставља и смењује војни врх. После наше победе, још неки генерали ће бити смењени зато што ми се чини да су превише огрезли у политичке воде.

Водитељ: Гледалац из Прокупља вас пита зашто се хватате за Кинезе и Русе а не обраћате се Западу, кад пословица каже „Бог високо, Кинез далеко”, а, уосталом, и њих финансира Запад?

Николић: Није тачно! Много тврђи ту није тачно. Тачно је да се окрећемо и Кини, и Русији, и Белорусији и целој Латинској Америци и Африци, арапским земљама, зато што нам то нису непријатељи. То су нам пријатељи са којима можемо да сарађујемо да земљи буде боље.

Ваш гледалац би требало да ми каже – а шта то од Америке да очекујем? Шта да очекујем од Мадлен Олбрајт, од Клинтона, од овог Буша кога чак видим и државна телевизија нешто форсира? Тобож, чим није Клинтон, бољи је од Клинтона. Није тачно! Он каже да ће повући америчке војнике са Косова и Метохије, али каже да ће пре тога обезбедити да

Милошевић оде у Хаг. Све док ми будемо на власти, ниједан Србин неће отићи у Хаг! Никада ниједан, па макар ми српски радикали сви до једног изгинули бранећи неког из неке друге странке или неког ко није ни у једној странци, али Србин у Хаг неће ићи – тамо, пред тај зликовачки, злочиначки такозвани трибунал који је само против Срба усмерен и намењен да суди Србима. Тај трибунал неће имати прилике да му радикали неког предају.

Ја сам инсистирао да добијем извештај о томе шта је Трибунал урадио поводом оптужнице коју су неке невладине европске организације поднеле за ратне злочине над цивилима, које је извршио НАТО агресијом на Савезну Републику Југославију. Да то прочитате, схватили бисте да тај ко упућује на Америку и на Запад не сме да се потпише, зато што би га људи гледали у чуду.

На пример, једна од тачака оптужнице било је ракетирање воза у Грделичкој клисури. Ево шта је пилот изјавио: каже – добио сам задатак да ракетирам мост. У моменту обрушавања на мосту се појавио воз. Нисам имао времена да консултујем команду да ли и даље остаје наредба за ракетирање или не, и ракетирао је. Имао је времена да се извуче – ракетирао је воз. Онда даље каже – Отишао сам у луку, да наиђем са друге стране, пошто је задатак био да испалим две ракете. Пазите, он је погодио воз, срушио мост, али он иде да испали још једну ракету, и онда каже – у моменту кад сам испаљивао ракету воз је клизнуо на другу страну срушеног моста, па сам поново погодио воз.

Прекинућемо односе са Хрватском

Па, има ли већег злочинца од онога ко му је то наредио? Од њега који је то извршио? Ј од Карле дел Понте која каже – према изјави пилота, сасвим је јасно да циљ нису били путници у возу. И он каже – не сносим никакву одговорност за то. На оптужбу да су испалили 31.000 метака са осиромашеним уранijумом, Карла дел Понте одговара да је Србија земља која ни до тада није водила рачуна о животној средини. Хоћемо ли ми са таквима да сарађујемо?

Момчила Крајишића су ухапсили динамитским нападом на кућу у којој му живе отац, мајка, деца. Они су динамит бацили не гледајући ко ће да погине. У законодавству сваке земље предвиђено је како се неко законито приводи. Нико не одобрава да човека који је осумњичен за било који злочин хапсите тако што ћете довести у опасност било кога – чак ни

њега не смете да убијете приликом хапшења, искључиво ако он употреби оружје у моменту хапшења. А они су ишли на то да побију све у кући да би ухапсили Крајишића. А зашто је ухапшен, шта је оптужница? Не знам да ли знају грађани у Прокупљу, каже – присуствовао је седницама на којима је Радован Каракић доносио одлуке.

Зашто ми да сарађујемо са њима? Зашто је СПО поднео Предлог закона о сарадњи са Хашким трибуналом? Зашто је Коштуница прихватио Хашки трибунал? Зашто сви који су у опозицији, кад више не знају шта да кажу радикалима, кажу – ви ћете сви у Хаг! Па шта је то? Да ли је то понос за Србију ако неко оде у Хаг? Је ли то отишао у Хаг неки зликовац? Колико је само људи убијено у Хагу? Колико људи по две године чека да се склони нека оптужница јер је очито да ништа нису урадили. Колико је људи отето на територији Србије да би били одведени у Хаг, иако и принципи Хашког трибунала захваљују отмицу на територији друге земље? Значи, неко из Републике Српске може да буде ухапшен само на територији Републике Српске – не сме да буде ухапшен ни у Македонији, ни у Србији, никад, а они купују за новац неке Србе, који ноћу отимају људе, пребацију их преко Дрине и возе у Хаг.

Што се нас тиче, никада са њима нећемо сарађивати. Што се нас тиче, поштовани гледаоче, све док Запад не намири сав дуг, сву штету коју нам је нанео, све док и моралну штету не отклони, док не дође да се извини српском народу, ми са њима нећемо успостављати дипломатске односе. А чим победимо, прекинућемо дипломатске односе са Хрватском, зато што је цинизам, зато што је морбидно, покварено имати дипломатске односе са Хрватском у време када је окупирала целу Републику Српску Крајину.

Водитељ: Ево питања из Блаца. Колико ће народ и државу коштати ови избори?

Николић: Избори су нешто што у свакој држави на свету мора да се уради, и добро је кад земља изборима решава питање власти, а ставка за изборе је предвиђена у budgetу и Републике Србије и Савезне Републике Југославије, и новца за изборе мора да буде. То је много боље него да влада диктатура.

Водитељ: Како тврдите да сте решили питање са пензијама, кад смо опет у заостатку?

Николић: Да, појавио се нови заостатак. Ја сам убеђен, ако ни због чега другог, оно због ове ситуације у којој се сада налазимо, да ће пензије

бити намирене. Ситуација у земљи је изузетно тешка – ми смо намирили дуг, па сад, ако се опет створи неки дуг за који не буде новаца, намирићемо га поново на неки начин. Ми нећемо остати дужни нашим грађанима. Не може гледалац да каже да ни смо намирили пензије. Јесмо, али није могу да кажем да се оне сада редовно сервисирају, почело је да се остаје са пензијама.

Српски радикали не беже од јавности

Водитељ: Гледатељка из Житорађе пита хоћете ли и после избора, без обзира на то победили или не, опет доћи као гост и одговарати на постављена питања?

Савез са Русијом и Белорусијом је стратешки интерес СР Југославије:
Томислав Николић испред пропагандног плаката Савеза Русије и Белорусије

Николић: Па ја сам долазио на ватру телевизију и кад нисам био кандидат. То никада не зависи од мене. То зависи само од телевизије, од радија, да ли ће ме позвати или не. Ја спадам у оне политичаре који врло добро знају да цене вредности медија, и лично појављивање у медијима. Ја обећавам да ћу, ако будем изабран за председника Републике, једном месечно гостовати на државној телевизији, али нећу бежати ни од мањих телевизија. Одговарају на питања гледалаца, све док има питања. Ја тако схватам функцију председника Републике, или функцију политичара. Нема бекства од јавности, нема тајних одлука и нема одлука које чо-

век доноси сам. Све одлуке које човек сам донесе, питање је да ли су добре. Ја и у кући, у којој сам ишак не прикосновен као најстарији, као рођитељ, као супруг, питам укућане кад треба да се реши нешто што њима одузима део нечега – кад купујемо неку ствар, па можда неће бити за нешто друго, ја се консултујем са њима да ли им је то потребно или не.

Тако и председник државе мора да се консултује и са Скупштином и са Владом, и не сме да слуша оне који му причају каква је ситуација у земљи. Он ситуацију у земљи мора да зна. Ја се крећем улицама свих градова свих српских земаља, то ћу да радим и кад будем председник, зато што немам чега да се бојим.

димо да их дупло јефтиње коштају доприноси и обавезе него да морају својим новцем да плате. Нудимо им да то уrade обveznicama. У Општинском одбору сам чуо да је и фирма „Технопром“ почела да даје техничку робу за обвезнице. Сви ће да дају робу за обвезнице јер то се исплати. То није намет на вилајет, то није никаква глоба предузећима; то је потез којим држава намирује само део бнога што јој та предузећа дугују, а измирује читав свој дуг, а предузећа половином својих средстава намирују целу обавезу. То се исплати свима у ланцу, а морамо да скинемо љагу са државе, љагу која се зове – неисплаћени дечији додатак.

Водитељ: Шта ће бити са онима који су своје станове и куће продали Шиптарима, када се врате на Косово и Метохију?

Николић: То је једна од највећих трагедија српског народа што, не само пре 5, 10, 15 година – ево и ове године продају Шиптарима куће. Било би добро да им не продају, зато што кад комшије виде да се кућа продаје, знају да неко одлази заувек, и да је све мање оних који ће ту да живе и да ту територију бране. Не знам како продају кад држава не оверава уговоре, и убеђен сам да им Шиптари не исплаћују уопште, ни вредност. Било би добро да не продају, било би добро да се сви врате у своје куће, или бар у оно што је од кућа остало, а да им ми као држава помогнемо да поново имају своје куће.

Много је новца у сивој економији

Водитељ: Рекли сте да сте били у Црној Гори. Једно питање из Прокупља је стигло: Најавили сте да идете у Црну Гору ради промоције Српске радикалне странке. Због чега нисте смели да идете?

Николић: Ја проведох 4 дана тамо идући из града у град, из села у село, државна ТВ о томе није хтела да извести зато што им се не свиђа оно што радим као председнички кандидат, али ми смо о томе извештавали преко Телевизије „Палма“, преко БК Телевизије, а и припремамо филмове о свему што сам радио у предизборној кампањи, и емитоваћемо их до избора, тако да ћу доказати и неверним Томама да сам у Црној Гори заиста био.

Водитељ: Како оправдавате да вам је радикал министар трговине, а не знаете путеве где вам завршавају шећер и уље?

Николић: Министар трговине је задужен за обезбеди довољно робе и он је обезбеђује. А за шећерске канале питајте – од координационог тима у Влади Србије, који води левица,

преко начелника округа, сви су у левици, и преко друштвених предузећа у местима у која стиже роба, сви ти директори су чланови левице. Нигде ту нема српских радикала.

Водитељ: Зашто господин Војислав Шешељ и радикали нису испунили своја обећања дата још на првим изборима, иако кажете да радикали увек испуњавају своја обећања?

Николић: Да, али треба гледалац да каже које то обећање нисмо испунили, односно, које обећање смо били у могућности да испунимо а нисмо испунили. Ја бих волео да се поново јави па да конкретизује ту своју примедбу. Ја знам шта нисмо испунили. Нисмо испунили сељачке пензије, нисмо успели да намирамо боловања преко 30 дана која доста заостају, и исплате радницима који су на берзи рада. То остаје за другу прилику. Можда чак и не стигнемо до избора. То није изборни, није маркетиншки потез. То је обавеза Српске радикалне странке да у Влади Србије покуша да оствари све оно што је обећавала. Ми смо успели доста тога да остваримо. Да смо сами на власти, остварили бисмо.

Водитељ: Кажете да је у Црној Гори уведена марка као платежно средство. И код нас се гориво на пумпама продаје легално за марке. Ваш одговор тражи Веља из Прокупља.

Николић: Па јесте, али то гориво ми увозимо за марке. Наш извоз је врло мали, наша предузећа немају довољно робе за извоз да бисмо могли да обезбедимо девизе у Народној банци Југославије па да за те девизе купујемо гориво и да гориво купујемо искључиво за динаре. Ми гориво продајемо за девизе, само сваки грађанин би требало да тражи и девизни бон, а не овако – донесе девизе, плати на пумпи и ми даље не знамо каква је судбина ни девиза, ни горива које је ту продато, нема никакве контроле. Посебно ако финансијска полиција неће да дође на одређену пумпу зато што неко из врха власти сарађује са неким на пумпама.

Зато ја упозоравам грађане да за све што плаћају девизама, посебно гориво, мора да им се изда девизни бон. Али шта ћете, толико се новца врти у сивој економији да многи људи огрезну у сивој економији. Ми ћемо морати да обезбеђујемо гориво за девизе зато што ми као држава немамо девизе. То је основни разлог. А ситуација би могла да буде боља када би преостао криминал. Али ситуација би онда била боља и за сељака и за многе друге друштвене слојеве и слојеве грађана. Битно је спречити криминал. Ми имамо најнеспособнијег министра унутрашњих послова од кад постоји полиција на свету. Њега треба сменити без обзира на изборне резултате.

Срби неће ратовати против Срба

Водитељ: С обзиром да у Прокупљу готово никада нема уља и шећера, грађани веома тешко долазе до ових артикала. Зашто не уведете бонове за месечно снабдевање? То се односи и на бензин.

Николић: Видите каква је то немој државе. Бонове су уводили раније кад није било довољно робе. Сада робе има довољно, а треба да уводимо бонове, да признајмо да има криминала, а да се не пронађу криминалци. Ја бих више волео да ми не уводимо бонове, зато што има робе, али да пронађемо ко краде. Многи краду у држави посебно организације које су овлашићене као снабдевачи. Њима смо наменили ту јефтину робу, да је јефтино дају грађанима. Кад код њих нема те робе, а лако се утврди колико је робе ушло, колико је продато по регуларним ценама, колико је отишло сивим каналима. Треба да постоји контрола. Кад нема контроле, има криминала.

Николић: Да ли ћете, ако победите на изборима, предузети нешто против корумпованог судства, и зашто нико није одговорио на моје питање, упућено вама и господину Вучићу?

Николић: Не знам о чему се конкретно ради, а корупција у судству је у овим тешким временима, у време беспарице узела мања, као што је узела мања и међу појединим лекарима, међу свим државним чиновницима. Сузбићемо корупцију зато што ми немамо судије и немамо обавезе ни према њима. Зато нам требају докази, и зато молим грађане, оног часа кад победимо да нам се одмах обрате писмима. Могуће је да сам добио неко писмо и да нисам могао да помогнем зато што на то немамо никакав утицај.

Водитељ: Шта ће бити са радничима Електропривреде са Косова, пита расељено лице.

Николић: За сада сви примају плаће. Требало би да примају, и ми смо задужили Јавно предузеће да исплаћује личне дохотке свим радничима који су радили на територији Косова и Метохије. Ни убудуће неће престати те исплате, а видећемо како ћемо људе да запослимо да раде.

Водитељ: Шта ћемо да радимо ако дођи избеглице из Црне Горе и да ли ће их бити ако заратимо са њима?

Николић: Како да заратимо са Србима? Не долази у обзир да ратујемо. Таман посла да ратује Србија са Црном Гором! Што би Србија са собом ратовала? Али ако дође до рата у Црној Гори, рата у који се ми нећемо мешати, може се десити да талас избеглица крене из Црне Горе. Мо-

раћемо да их примимо. То су наша браћа. Не беже од добра, беже од зла! Шта ћете, бежали су од Хрвата, бежали од муслмана, и сада испада да ће бежати и од Срба. То је вељда највећа трагедија која један народ може да задеси. Морамо да их примимо све, али верујте ми, победа Српске радикалне странке ће спречити сепаратизам у Црној Гори, и до тога уопште неће доћи.

Водитељ: Када се ратовало на Косову први су отишли људи из Топлице, а сада сте заборавили и нас и наши привреду и спорт. Ми немамо спортску халу, како да Топлица крене напред, пита гледалац из Прокупља.

Николић: Па добро, ако је баш проблем спортска хала да Топлица крене напред, онда нека сачека још мало да спортска хала, има много важнијих обавеза.

Топлица је заиста улетела у одбрану Косова и Метохије скоро до последњег становника и имала великих губитака и треба се одужити не само Топлици, него свима који су у рату учествовали. То много зависи од локалне власти, од њене сарадње са Републичком владом, од тога да ли има некога ко може да сигнализира Републичкој влади о чему се ради.

Ја сам помагао када су ми се обраћали. Претпостављам да и други помажу када им се неко обрати. Ја сам дosta помогао Крагујевцу зато знам ситуацију. Људи су молили, тражили да се уведу привремене мере у многа предузећа. Ми смо увели мере и ево сада та предузећа више уопште нису у губитку. Нисмо им ништа новчано помогли. Мало смо помогли организационо, обезбедили да могу да заврше понеки посао, да наплате, исплате плате, и исто тако је требало да неко помогне Топлици.

„Пашићевци“ не постоје

Ево, ја се нудим да помогнем, без обзира на резултате избора, али би требало да ме неко упозна са ситуацијом и да видим са којим социјалистом, са којим представником из коалиције могу о томе да разговарам и да се договорам.

Они све нешто зазиру од нас, посебно од како су расписани избори. Све гледају да нас некако оштете, прете људима који нам дају емисије, чине неке ситне пакости, немају снаге да на државној телевизији кажу – не ваљају радикали, зато што знају да ми ваљамо. Ево, рецимо, најновија пакост код које се огледа колико су поједини људи у ЈУЛ-у покварени, састоји се у томе да је кандидована нека Радикална странка левице „Никола Пашић“. Само једном контролом на Новом Београду поништили смо

им све потписе јер су преписани од СПС-а и ЈУЛ-а. Прво су предали СПС и ЈУЛ, онда су дали њима да они препишу те потписе. Наша комисија је све убацila у компјутер – компјутер је поништио све њихове потписе. Зашто то раде? Да би људи

да навлачили маску и ја мислим да то може страшно да утиче на наш однос, и да са људима који су покварени сарадње нема.

Водитељ: Пошто је ваша странка у Влади, како ви не знаете шта је са шећером, уљем и бензином?

Са радикалском влашћу, СР Југославија би претала без повећања садашњег буџета

били збуњени, па да на листићу где су они пре нас заокруже прве радикале које виде, па онда или одмах затворе листић, или виде доле Српску радикалну странку па и нас заокруже, па је листић неважећи. На тај начин смо изгубили 100.000 гласова. То је пакост, то је подлост коју ми никада никоме не бисмо учинили. Али ето, видите, изгледа да кад дођу избори, не-ки људи се оголе, покажу да су до та-

Николић: Не знам, признајем да не знам, зато тражим одговорност и Нафтне индустрије Србије и „Беогептрола“ и свих оних који су задужени да храну коју смо обезбедили, дотуре грађанима. Питајте оне који то конкретно раде. Ево, нека препусте Српској радикалној странци да о томе брине и да за све то одговара. Да видите да ли би било тако. Не, они су то преузели у своје руке.

Водитељ: Када ћете почети са запошљавањем младих људи са бироа, и то на основу квалитета, а не на основу веза и протекција?

Николић: Сада је тешко доћи до после уопште, и наравно, кад год има после онда се појаве они који имају везе и протекције. Ја заиста немам утицаја на то ко се запошљава; нити кога запошљавам, нити сам икome веза или протекција, а знам да има врло мало радних места зато што је привреда у кризи. Један део проблема незапослених је решен тиме што се дају 24 плате; неко добије кредит за польопривреду, а то не пише у јавности. Не знамо како се деле средстава из фондова за развој.

Једноставно, они мисле да су они Влада Србије и да неко треба само да се приклучи, да помогне да се ради. Они не схватају да ми не желимо да будемо ни прилепљени ни одлепљени. Ми хоћемо да будемо стожер владе. Када ме неко на ТВ-у пита зашто нема овога, зашто ми радикали нисмо урадили то и то, он поставља питања која се тичу неких других људи.

Имамо мање од месец дана до избора. Ево прилике да се ова ситуација разреши. Ми нудимо Српску радикалну странку. Ми тврдимо да ће бити боље. Нас не треба нико да тера са власти, не требају демонстрације – ако не успемо, ми ћemo сами да одемо. Али ми не можемо да не успемо. За само десет месеци ми смо освојили скоро 400 хиљада гласова више на републичким него на савезним изборима. За четири године рада у Земуну – погледајте наши спот – да ли има грађева где је за тако кратко време толико урађено?

Гледаоци или слушаоци кажу – па ви сте имали подршку владе. Јесмо. Али ту подршку има још 150 општина. Чак су они у њима сами на власти и могу сами да издвајају средства. Јесмо за електрику добили средства од Владе. Све остало урадили смо из средстава које је стварала Општина Земун. Довољно је само то што смо за 8 хиљада бескућника обезбедили плацеве на којима се сада граде куће. Пуно тога смо урадили. Да је Србија толико урадила, било би добро.

Славља остављамо другима

Водитељ: Један гледалац никакву одштету није добио за оштећење које је објекат претрпео за време НАТО бомбардовања.

Николић: Било би добро да нашем Општинском одбору достави све податке, записник. Ја сам члан тог Одбора, Дирекције за обнову земље и могу да проверим о чему се ради, докле се стигло, да ли је кућа снимљена, да ли се ушло у то или не и да му јавим једног дана какво је решење.

То што нас нема на снимцима када се ствара мост, не значи да ми у томе не учествујемо. То значи да ми сматрамо да тај манифест од Другог светског рата до данас да политичари секу вршце, тобож као да су они држали лопате у рукама, нама није својствен и да ми тај манифест избегавамо. У свим одлукама учествујемо. Без наших одлука нема ништа – ни без нас у Влади Србије, ни без нас у Савезној влади. Само, када се то заврши, ми бисмо волели да једноставно аутомобили пређу преко моста, да евентуално неки радник пресече вршцу, да се о њему направи филм, а чим видимо да се политичари скупљају да се договарају где ће ко шта да отвори, ми се склонимо и чекамо шта ћемо даље да радимо. Славља остављамо другима.

Водитељ: Да ли ће бити пререгистрација за страна возила?

Николић: Ја сваког дана имам једну емисију, некада и по три емисије, али обавезно се то питање јавља. Подсећам гледаоце да је из Републике Српске Крајине два пута било прилике, из Републике Српске два пута, из Црне Горе два пута, и да смо сваки пут давали рок од месец дана да се региструје у Црној Гори и да се возило пререгиструје у Србији и да смо сваки пут говорили – немојте више, нећemo више то дозволити.

Када смо ми радикали ушли у Владу, либерализовали смо увоз аутомобила на аутомобиле старости до четири године. Имамо аутомобилску индустрију, желимо да је мало заштитимо. Она не може да подмири тржиште и зато ми одобравамо увоз. Чак је увоз био изузетно јефтин када је марка званично била 6 динара. А људи навалили па стално у Црној Гори купују. Када у Црној Гори купите ауто, нисте платили царину, нисте платили порезе, нисте платили допринос. Савезна држава има право да искључи тај ауто из саобраћаја. Ја вам препоручујем да не купујете те аутомобиле, и ако их имате да их држите у гаражи. Ако буде пререгистрација, имате времена да набавите ауто, али знајте да ауто купљен у Црној Гори обично или је украден или је скинут са осигурања, пријављен да је изгорео, да је нестао и дотеран у Црну Гору преко Хрватске итд. Једног дана Интерпол ће затражити списак аутомобила по бројевима мотора и шасије, и ми ћемо тај списак морати да дамо. Не знам каква ће тада бити судбина тих аутомобила. Само знам да сада не смете са тим аутомобилом ини у иностранство. Зато не препоручујем куповину. Много је једноставије купити возило старо четири године у иностранству и увести га легално.

Водитељ: Шта Топличани могу очекивати ако радикали победе на изборима за локалну самоуправу?

Николић: Ми смо одштампали програм српских радикала за локалну самоуправу. У начелу, генерално Топличани могу да очекују поштену и некорумпiranу власт. Могу да очекују општинску власт која ће бити слуга народа. И могу да очекују да ће цела Српска радикална странка помоћи локалној власти или било којој општини у Топлицама. Нећemo дозволити да нам пропадне иједна општинска власт. Одмах у почетку ћемо спречити несналажење.

Ми ћемо премостити несналажење. Као што смо сви били ангажовани у Земуну – ја сам годину дана био директор Јавног предузећа у Земуну, Вучић је био директор „Пинкија“. Ми смо годину дана помагали кадровима да се снађују, а онда смо оставили да раде сами, а ми их само с времена на време надгледамо.

Сви ћемо бити ангажовани. Ми уопште не питамо колико траје радни дан. Стићи ћемо на свако место, помоћи ћемо. Помоћи ћемо средствима на сваки могући начин, идејама – много могу да очекују Топличани. Они који су предуго на власти, они који никада нису били у опозицији – они се учауре. То сам видео и у Влади Србије.

Свако време носи своје бреме

Водитељ: Да ли девизни курс динара одређује Савезна влада и шта ви предузимате у вези с тим?

Николић: Званични девизни курс је 6 + 14 динара. Улица одређује свој курс. Динара на улици нема. Пре једно месец дана и можда до пре 20 дана било је нешто новца. Можда је и неко јавно предузеће или нека банка неки део новца пустила на улице. Али чим нема динара, нема раста марке на црно. Уосталом, мало је паре код грађана.

Водитељ: Како објашњавате поскупљање хлеба на 9 динара?

Николић: Ми још држимо нијске цене хлеба. Постоје цене које су јефтиније од 9 динара. Али не можемо да упропастимо ни сељаке ни пекаре. То је само неки баланс. Произвођачу је увек ниска цена. А потрошачу је цена увек висока – он тражи да буде што нижа. Морамо у овим тешким временима да обезбедимо да основне животне намирнице буду приступачне грађанима. Али не смемо да упропастимо ни пекаре, ни сељаке који производе. Никада цена неће отићи драстично високо, али не може две-три године цена да буде непромењена.

Без обзира на све, ми обезбеђујемо довољно хране. Не ваља што то у највећем делу не стиже до грађана.

Али ми обезбеђујемо. И ове године ћемо имати десеткован род кукуруза. Неће бити лоше ни са шећером – све ћемо ми то обезбедити, и то по ценама приступачним за грађане. Али онда се умешају криминалци који имају подршку и поставе све у своју корист. То се дешава и са ћубривом и са заштитом, са свим оним што треба сељаку. Претура се преко пет руку...

Водитељ: Да ли се обвезницама могу откупљивати станови и који ће однос бити, да ли 1:1 или 2:1?

Николић: Могу да се откупљују станови, колико ја знам однос је 1:1.

Водитељ: Зашто сте прихватили коалицију са СПС-ом, када сте их у претходној кампањи називали најпогрђијим именима?

Николић: Најпре да рашчистимо то за најпогрђија имена. Ја стојим иза сваке речи коју сам било када изговорио. Међутим, свако време носи своје бреме. У време када сам изговарао те речи ја сам био нападан у Скупштини Србије од полиције, хапшен, осуђиван на казну затвора, били смо медијски блокирани. Наши добровољци, посебно у Срему, на граници према Хрватској, који су добијали оружје на реверс од полиције, хапшени су, тобож – нађено им је то оружје у кући. Реверс им ништа није вредео.

Ми смо морали да покажемо и грађанима Србије и нашим члановима да се ми више не бојимо; када се ми не бојимо, да такву снагу улијемо и њима. Од 1995. до 1996. године – до локалних и савезних избора, једина опозициона странка била је Српска радикална странка, сви остали су спавали и са уживањем посматрали како режим туче Српску радикалну странку, хапси, прогања и само су бројали колико ће то њима донети гласова.

Сада ме нико не туче, нико ме не напада, нико ме не прогања. Истина да ме нема на државној телевизији. Ја сада немам разлога да користим грубе речи. Могао би неко да помисли да сам луд, да ме је обузела мржња као што је све друге обузела мржња и да не могу више да расуђујем нормално. А наш улазак у владу доказује да ми расуђујемо нормално. То што смо се ми између себе псовали, то не сме да утиче на судбину Србије. Србија мора да живи мирно, а ми да се и даље псујемо између себе.

Довољно смо јаки да победимо левицу

Нека се запита онај ко није ушао у владу, зашто тада није ушао у владу, зашто и он није преузед на себе терет одговорности за судбину Косова и Метохије. Најлакше је седети у хладовини. Најлакше је сада бити у опозицији. А ми смо нудили и пре

агресије и после агресије да сви уђемо у владу, да земљу проведемо кроз тежак период и да идемо на изборе. Они су одбили, па им сада смета што је Српска радикална странка учествовала у влади. Њима уствари недостаје Српска радикална странка у Скупштини као опозициона јер тамо нема ко да се бори. Српски покрет обнове је побегао из Скупштине. Остало је да се Брана Веселинов бори против власти. Немам с киме да разменјујем различите политичке ставове.

године? Ушли смо са левицом у владу – хајде нека то буде неки велики грех, да ли има још неки грех, рационалан осим овог да би требало да мрзимо левицу? Да ли постоји неки грех који нас открива као неморалне људе, као криминале, лопове, профитере? Да ли има неког греха који доказује да смо неспособни? Нема.

Сада народ зна да радикали могу да воде државу. Стрпљиво, за две и по године, трпећи прекоре чланства – па и многи наши чланови нису могли да прихвате ту коалицију. Сада

Ево, дошли су избори. Ми смо доволно јаки да на изборе идемо сами, доволно јаки да победимо левицу.

Водитељ: С обзиром да Запад неће са вами, како ћете се изборити за виши стандард код грађана?

Николић: Ја уопште не рачунам на Запад када рачунам на виши стандард грађана. Упућујем вашег гледаоца да размисли.

Највећи разлог су санкције. Запад је ставио катанце на Савезну Републику Југославију. Па кажу: ми смо против Милошевића. Да ли су санк-

Српски радикали окупили су се 1990. године у странку која ће једном победити на изборима, а онда друго остати на власти

Ја се не стидим ни тога што сам говорио, нити тога што сам био у влади, ни овога што сада говорим. Све у своје време.

Водитељ: Да ли су вам шансе за победу сада веће него 1996. године?

Николић: Да, много су веће него 1996. године. Мислим да су веће него 1997. године, када нам се први пут указала прилика да победи радикал, али нас народ није познавао какви смо на власти. Ми смо две и по године у Влади Србије, годину и нешто у Савезној влади. Ево нас сада пред грађанима, шта смо урадили лоше за ове две и по

им је све јасно, све су схватили. Али смо ми ово бреме морали да носимо. Свако свој крст мора да изнесе. Радикали су изнели свој крст. Када смо формирали странку рекли смо – помоћи ћемо свакоме ко је на власти да брани Србију и српски народ. Трчали смо у Крајину да бранимо, трчали у Републику Српску, свуда где треба.

Ја никоме не пребацујем што је тајно сарађивао са левицом. Сви остали су тајно сарађивали са левицом. А када год смо ми сарађивали, ми смо то јавно говорили – ево сарађујемо са левицом.

ције против Милошевића или против народа? Ја лично мислим да су против народа. А онај који кажњава цео један народ – то је зликовац. Опозиција има обичај да говори са презиром о Ираку. Шта им је крив Ирачки народ? Хајде, разумем да их бомбардује Америка, јер тамо је све сами идиот, али што се нађе Србин који ће да осуђује ирачки народ зато што га Америка бомбардује. То је исто народ поносан као што је српски народ, веома су слични нама. Сада су прогласили Садама Хусеина за диктатора зато што Америка не може да га

смени. Диктатор је онај који нема изборе, који нема демократије, влада снагом војске, полиције, убија, хапси, малтретира. Када код нас приведу некога из опозиције, направе у свету сцену као да је убијен. А у целом свету полиција приводи, масовније него наша полиција. Шта то вреди, када нас микроскопски посматрају?

Једног дана опозиција ће морати да се извини ирачком народу и руском народу о коме је свашта говорила. И кинеском народу и свима другима о којима говоре са презрењем, а само зато што примају новац од Америке. Ја сам се питao што се посвађаше Ђинђић и Коштуница; па што се посвађаше Коштуница и Батић; па што су се посвађали Ђинђић и Мићуновић; па што су се посвађали Весна Пешић и Жарко Корак; зашто Вук Драшковић и Ракитић. Ево, сада су сви заједно. Онда сам схвatio: Америка даје председницима странака новац. Сви су на њиховим јаслама и сви им служе, и хтели би сви да командују. Србија мора да реши хоће ли да сви буду на власти а да народ буде роб, или ће поносни људи да буду на власти, а народ да буде слободан.

Ко брине о Русији, брине и о Србији

Водитељ: Ако постанете председник, да ли ћете решити питање незапослености, пошто ја као медицинска сестра чекам на посао 12 година?

Николић: Ја вас сада молим да схватите да нисам од оних политичара који каже – ако ја победим, све ћу да променим. Понављам шта је председник Републике – угледна личност без трунке неморала, честит човек, домаћин, да га народ воли. Али ситуацију у земљи мењају Скупштина и Влада. Желим да живим у држави у којој ће и Скупштина и Влада омогућити да су сви запосленi, а не Томислав Николић или Петар Петровић. Ниједан човек сам то не може да реши.

Могу само да обећам да ће моја победа значити да мандат за састав Савезне владе могу да поверим Војиславу Шешелју. А тада знам да ће грађани моћи да очекују сваког дана све боље, по мало боље, али сваког дана боље. А то да ли ћу ја нешто да променим, ја могу само да променим односе председника према народу, јавности, опозицији, много тога што посматрам као мане и што бих одмах исправио. Али не могу да кажем да ћу, чим победим, урадити ово или оно, ја желим да то ураде Скупштина и Влада.

Водитељ: Да ли сматрате да је Владимир Путин издајник руског народа, пита гледалац из Куршумлије?

Николић: Не сматрам, за мене је он још увек загонетка, али сам се често сретао са његовим сарадницима и пре нешто је победио и сада од када је победио – он има много проблема, он мора много ствари да реши у руци. Да је обуставио борбу против терориста у Чеченији, онда бих га сврстао у Јељцина. Војска и полиција је морала тај посао да заврши. Показао је Америци да Русији не може више нико да наређује. Показао је, то је мој лични утисак, да неће подржавати криминалце који су покупили богатство Русије. Показао је да брине о интересима Русије. Ко брине о Русији, бринуће и о Србији. Зато ако падне Србија, оде Бугарска, Украјина – ето дођоше Американци на границу Русије.

Путин је показао да хоће да помогне српском народу. Понављам да мене не би било срамота да га за то молим.

Земунско чудо

Водитељ: Како сте постигли то што сте постигли у Земуну?

Николић: У Земуну смо све постигли тако што смо најпре позвали све грађане да нам се јаве, да направе списак проблема које имају као грађани Земуна. Био је то огроман списак. Писали су да немају водовод, да немају асфалт, да немају струју. Жалили су се да нису урађене улице, да пијаца није уређена, свако је имао понеку примедбу. Писали су да немају породилиште, да породилиште не ради већ 10 година. Обратио нам се директор Земунске болнице, рекао је да му треба реуматолошко одељење.

Директори школа су нам писали да су у школама пропали кровови, столарија. Директор Пољопривредног факултета нам се обратио да му стакленик не функционише. Многи су се јавили да станују по шупама, у кућама од цакова од цемента. Онда смо сели, сачинили приоритете и кренули да радимо. Земун је општина која је имала своје земље – ми смо ту земљу искористили за плацеве. Многи кажу да смо продавали само избеглицама – није тачно. За све грађане је била иста цена, али је највише избеглица куповало ту земљу.

Продавали смо веће комплексе земље за објекте. У Земуну на све стране ничу мале фабрике, сервиси. Земун је постао једно велико градилиште. Од тога смо издавали за комунални део, па смо почели да градимо водоводе за сва села, па асфалт до свих села, па обновили струју, увели струју у гро насеља, иако то није наш посао. Земунска општина нема под својим ингеренцијама ни водовод, ни

струју, ни канализацију, ни градски саобраћај, ни паркове, ни зеленило, то је градска општина. Ми смо могли мирно да гледамо како се народ трује водом коју пије из загађених бунара, јер то није наш посао. Али ми смо све те проблеме кренули да решавамо, нашли старе, руиниране објекте који су власништво Општине, продавали их на лicitацијама. Од тих средстава смо изградили ново породилиште, отворили позориште, отворили реуматологију. У самом центру Земуна направили смо једну велику пешачку зону, ево завршавамо другу. Данас смо обилазили радове – за 10 дана ћемо завршити и Господску улицу. Нисмо уопште питали чија је то обавеза.

Тврдим да би са радикалском влашћу Србија цветала од истог новца, од истог буџета који је и до сада имала. Војислав Шешељ је могао да буде најбогатији човек на свету, да се бави бизнисом. Заиста би могао да буде најбогатији, то сви ми у странци знајмо. Он се посветио политици, њега нико не може да одбије. Ако он дође и тражи код тројице приватника да у идућа три месеца спремају довољан број оброка за избеглице са Косова које смо сместили у халу „Пинки”, нико не може да га одбије, зато што је он човек о коме његови супарници могу да причају свашта, али он је доброћудан човек кога нико не одбије: човек коме ништа не треба за њега лично. Сећам се, први мобилни када је добио на поклон, мислим од Браће Карић – то је било крајем 1996. године – он га је само погледао и дао Вучићу. Такав је наш Шешељ. Ништа себи. Себи на крају – када види да су сви добили, онда одваја и за себе. Е, такав нам човек треба. Такав човек треба да води Савезну владу. Такав човек треба да води Југославију. Много сам научио од њега.

Ја лично сам све постигао радом и не стидим се ниједног посла који сам у животу радио. Ништа ми нијепало с Марса. Остао сам рано без родитеља, отишао сам из родног Крагујевца на пругу у Прибој, све сам то могао да издржим зато што желим да радим, а онда сам нашао правог учитеља и ово што сам научио, научио сам од Војислава Шешеља, и нема у његовом окружењу никога ко другачије размишља. Једва чекам да победимо – доказали бисмо грађанима Србије да држава може много боље да се води.

Водитељ: На крају још пар поздрава. Драган Савић и Мирјана из Прокупља желе вам много успеха и кажу – само напред.

Господине Николићу, хвала вам што сте били наш гост.

Томислав Николић:

1. Са Сергејем Бабурином, 1998;
2. Потпредседник Владе Србије, 1998; 3. За говорницом Народне скупштине, 1994;
4. Потпредседник Савезне Владе, 1999; 5. Носилац Ордена Његоша Републике Српске

**Томислав Николић са супругом Драгицом
и синовима Браниславом и Радомиром**